C:\Users\Plazma\Desktop\301\Romany_Perry_Rhodan_20-Darlton_Clark-Milionarsky_let.PDB

PDB Name: Romany_Perry_Rhodan_20-Darlton_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.9.2004
Modification Date: 25.9.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Clark Darlton

Milionářský let

1

Mořský bazén musel stát spoustu milionů. Označit ho za plavecký by bylo téměř rouhavé. Na to byl nejen příliš velký, ale také jedinečný. Skleněné stěny se táhly daleko do mělkého moře, ukotvené v písčitém dnu. Čelní stěna byla rovněž skleněná, ale vysoká jen tak, aby se přes ni mohly převalovat vlny. Nad bazénem se klenul třpytivý energetický Štít zadržující déšť a propouštějící sluneční záření. Břeh tvořila duna bílého písku, za níž se rozprostírala pevná zem s kokosovými palmami. Terén mírně stoupal a za palmami začínal udržovaný park také s palmami a dalšími tropickými rostlinami, v němž se zpola ukrývala obrovská budova z bílého mramoru. Široké schodiště vedlo na prostornou terasu, na níž byl prostřený stůl pokrytý sněhobílým ubrusem.
Vedle domovních dveří stál nehybný sluha oblečený v černém a čekal.
Z pláže k němu přicházela žena. Měla na sobě elegantní plavky zdůrazňující její štíhlou postavu. Světlé vlasy jí sahaly až po ramena. Pružný, mladistvý krok prozrazoval energii a životní elán, nicméně jen zastíral skutečný věk Mabel Rushtonové. Když na ni někdo hleděl zezadu, nehádal jí víc než dvacet, nanejvýš třicet let. Stačilo však, aby ji spatřil zpředu a prožil mírný šok, neboť paní Mabel Rushtonové bylo právě šedesát pět let.
Svižně vyběhla po schodech na terasu, odhodila mokrý župan do rohu a posadila se ke stolu. Stačil jediný pohled na mlčenlivého sluhu. Ten tleskl a objevilo se několik číšníků se snídaní.Byla by klidně vystačila pro pět osob a Mabel z ní nesnědla ani desetinu. Musela si dávat pozor na postavu, která jí dodávala iluzi věčného mládí.
A Mabel Rushtonová milovala mládí, své mládí.
Když jí bylo třicet, provdala se za Benjamina Rushtona, ropného magnáta staršího o čtyřicet let, který krátce nato zemřel. Měl s Mabel jedinou dceru. Barbaře bylo nyní třicet pět let. Byla výjimečně krásná, a nejen to. Největší jmění na severoamerickém kontinentě, které Rushton nashromáždil, přešlo na jeho manželku. A Mabel nejenže dokázala toto bohatství udržet, nýbrž je také ještě rozmnožit.
V zasvěcených kruzích se šuškalo, že majetná vdova má silně vyvinutý smysl pro burzovní spekulace. Ať sáhla v téhle branži na cokoli, všechno jí vyšlo. Když přikázala koupit určité balíky akcií, bylo téměř jisté, že jejich kurz se během jednoho týdne vyšplhá hodně vysoko. Našlo se dost spekulantů, kteří vydělávali na tom, že bedlivě sledovali obchody Mabel Rushtonové na burze a napodobovali ji.
Mabel zůstala sama. Peníze stály jako neviditelná zeď mezi ní a lidmi, zvláště pak muži. Pokud vůbec někoho milovala, byla to její dcera. Barbara byla sice ve svých pětatřiceti dospělá, nemohla se ale rozhodnout, kterému ze spousty svých ctitelů má vážně opětovat přízeň. Také zde byly peníze hlavním zdrojem nedůvěry. Navíc by Barbara nikdy nepřenesla přes srdce, že by opustila matku, kterou přímo zbožňovala.
Mabel Rushtonová pohlédla směrem ke sluhovi a řekla ledabyle: "Sekt mohl být o něco vychlazenější. Být vámi, dohlížela bych na to pečlivěji."
"Jistě, milostivá paní."
Mabel se napila. Vzhlédla k bezmračné obloze. Odněkud zaslechla hukot motorů. Sílil a zakrátko se nad korunami stromů vynořil vrtulník. Zakroužil nad parkem a začal klesat. Nakonec jemně dosedl na trávník uprostřed zahrady. Pilot odsunul dveře kabiny a na zem seskočila věrná kopie Mabel Rushtonové, jen mnohem mladší a o něco málo štíhlejší. Barbara Rushtonová bujaře vyskákala po venkovním schodišti a bouřlivé objala matku, která mezitím vstala.
"Ale, Barbie! Jak je vidět, miluješ překvapení. Domnívala jsem se, že jsi v Paříži."
"Tam jsem ještě posnídala - a teď bych si dala druhou snídani s tebou." Sluha okamžitě zmizel ve dveřích. "V Paříži je taková příšerná nuda, když tam nejsi se mnou, Mabel." Barbara říkala matce pouze křestním jménem. Dohodly se na tom spolu. "Vyřídila jsem jenom pár obchodů a hned jsem zase odfrčela zpátky. A teď jsem tady."
"Posaď se, holčičko. Jsem tak ráda, že jsi tu. Jak vidíš, byla jsem si už zaplavat. Kde jsi nechala monsieura Duvala, svého společníka, zlatíčko?"
Barbara se zaculila: "Proč to zdůrazňuješ? On je skutečně jenom můj společník, čestné slovo. Ostatně dnes odpoledne ho čekám na čaj. Musel si v Paříži ještě něco vyřídit."

Mabel pohlédla mimo dceru na nekonečné moře, jako kdyby tam v dálce hledala odpověď na skrývanou otázku. Obě ženy mlčely, když sloužící donesli druhé prostírání a komorník dolil dámám sklenky sektem. Vzápětí na pokyn Mabel Rushtonové všichni zmizeli.
"Takhle brzy po ránu mi alkohol vždycky stoupá děsně do hlavy, Mabel. S tebou to nic nedělá?"
"Cítím se po sklence sektu vždycky dobře, zvlášť v téhle denní době. Zmlazuje mě to, dává mi to zapomenout na starosti a život je pro mě hned snesitelnější. Ostatně... ten Duval... dvoří se ti?"
"Ty máš ale nápady, Mabel! To by se nikdy neodvážil. Má strašný respekt vůči našim penězům."
"No právě," namítla Mabel Rushtonová a pokývala hlavou. Zamyšleně pozorovala loužičku vody, která se jí vytvořila u nohou. Plavky měla už skoro suché. Bylo teplo a nefoukal žádný vítr. Na stromech se nepohnul jediný list. "Respekt by ho mohl snadno svést k tomu, aby se o tebe ucházel právě kvůli penězům. Který mužský nemiluje peníze?"
"Duval je jiný. Sám má peněz dost na to, aby mohl vést příjemný život. Má vilu na Riviéře - tak mě napadá, že nás obě pozval k sobě. Co ty na to?"
"No, moc se mi to nezdá," prohlásila Mabel. "Snad jsi mu neslíbila, že přijedeme, Báro?"
"Řekla jsem mu, že mu odpovím dneska odpoledne. Až u toho budeš i ty."
Mabel se polichoceně pousmála a řekla: "To bylo od tebe chytré, holčičko. Ráda poznám blíž tvého obchodního partnera. Teprve pak ti povím, jestli pojedeme na Riviéru, nebo ne. Tak... nepůjdeš se mnou do vody? Dneska je nádherně a voda je průzračná jako sklo. Mohly bychom se potápět."
Barbara odběhla do domu a převlékla se. Mabel zůstala sedět na terase. Vrtulník stál osamělý uprostřed parku. Pilot mezitím vystoupil a zmizel rovněž v domě. Značně se oteplilo a moře se líně převalovalo, jako kdyby bylo z roztaveného olova. Na pláž těžkopádně dorážely lesklé vlny a končily svou dlouhou pouť v rozžhaveném písku.
Vtom vyšla z domu Barbara. Měla na sobě nepatrné bikiny, které by kdekoli jinde vyvolaly nemalý rozruch. Tady ale nebyl nikdo, kdo by mohl obdivovat poloobnaženou ženskou nádheru.
Tedy až na Mabel Rushtonovou.
"Vypadáš sotva na dvacet, drahoušku!" zvolala, když spatřila svou dceru. "Ty snad nikdy nezestárneš!"
"A ty stárneš, Mabel?" zeptala se Barbara matky a uchichtla se. Znělo to ale neupřímně. "My dvě přece vypadáme spíš jako sestry, ne?"
"Díky, holčičko. Mně ale nic nenamluvíš. Jak vypadáš teď ty, tak jsem vypadala před třiceti lety. Mládí se nikdy nevrátí, bohužel."
Barbara šla první a Mabel ji následovala.
"Jak je jenom krásná a mladá," zamumlala starší Rushtonová a nemohla potlačit v hlase závist. "Dala bych celé svoje jmění za to, abych mohla vrátit čas o třicet let nazpátek. Pro mě za mě klidně i dvacet. Nebo deset."
Barbara se zastavila a tázavě se na matku zadívala: "Říkala jsi něco?"
"Ne - aspoň ne nic důležitého. Jenom jsem tak přemýšlela nahlas o investicích."
Když stály na pláži a vlny jim omývaly nohy, Barbara prohlásila: "Věčné mládí existuje, Mabel, ale není pro nás."
Starší žena se náhle zachmuřila. V očích se jí nelibě zablýsklo, a pak se trpce zasmála a řekla: "Proč mi to musíš připomínat, drahoušku? Prostě nepatříme k vyvoleným, a nezmění na tom nic ani naše bohatství. Jen si nemysli, že jsem pro to nic neudělala!"
Rozzuřeně šlápla do vlny, která se rozbíhala po písku a dodala: "Přitom jsem byla ještě dítě, když tenhle Rhodan v roce devatenáct set sedmdesát jedna letěl na Měsíc. Byl to už zralý muž. Dneska jsem starší, než byl v té době on."
Barbara vzala matku za paži a odtáhla ji s sebou do vody. "Zapomeň na to, Mabel," řekla tiše. "Rhodan je nejmocnější muž na Zemi, vlastně v celé Sluneční soustavě. Je to prakticky předseda světové vlády a tím také nejsilnější vládce, jaký kdy byl. Objevil tajemnou planetu věčného života a dostal takzvanou buněčnou sprchu. On a jeho nejbližší přátelé. Nestárnou a zůstávají pořád mladí. Jen oni. Taková je skutečnost a my se s ní musíme smířit."
Mabel Rushtonová se zastavila. Voda jí sahala skoro po prsa. Tělo se jí lehce kývalo v mírném příboji. Najednou ji přešla chuť se potápět, nechtěla ale kazit dceři radost. Stávalo se zřídka, že mohly být takhle nerušené spolu.
"Máš pravdu - nemluvme už o tom. Nemysli si ale, že zapomínám. To nedokážu. Nikdy."
Barbara jí na to nic neřekla. Znala matku jako sebe samu. Věděla o nezkrotné touze stárnoucí ženy po mládí, mimo jiné i z dopisů, které matka napsala Velkému administrátorovi Perrymu Rhodanovi.
Pokaždé jí odpověděl zamítavě.
Beze slova odplavaly až ke skleněné komoře a sestoupily na mořské dno. Na dohled měly umělý útes sahající téměř až k hladině, nyní ozářený sluncem. V tomto místě se vyskytovaly nejzvláštnější a nejkrásnější podvodní tropické rostliny, o nichž stále ještě nikdo nevěděl, jestli jsou to skutečně rostliny, nebo živočichové. Mezi nimi se hemžily větší i menší ryby.
Barbara ukázala do vody a prohlásila: "Odtud pochází všechen život, Mabel. Můžu tu sedět celé hodiny a dívat se... a zapomenout na svět tam nahoře. Někdy si myslím, že snaha člověka proniknout do vesmíru není nic jiného než projev touhy po moři. Vesmír a moře - mají toho tolik společného. Tady začal život. Možná tu jednou i skončí."
Mabel se ani nepohnula a klidně řekla: "Neměl by nikdy skončit. A já vím, že existují výzkumy, jejichž cílem je zvítězit nad smrtí. Buněčná sprcha mocipánům nestačí. Ta zastaví proces stárnutí jen na šedesát let a pak je zapotřebí další. Jenže Rhodan chce víc."
"Máš pravdu, Mabel. Rhodan chce víc. Chce nesmrtelnost pro všechny lidi. A není to právě to, po čem toužíš i ty?"
Mabel Rushtonová pohlédla na dceru a vykřikla: "Ne! Já nechci, aby byli nesmrtelní všichni lidé. Jen já sama chci být nesmrtelná - a to i proti Rhodanově vůli. Zatím jsem vždycky dosáhla, čeho jsem chtěla. Nemusela jsem žebrat ani škemrat. Nechci žádné almužny. Pokud mám získat věčné mládí, vybojuji si je. K tomu nepotřebuju Rhodana."
Barbara se udiveně zahleděla na matku, a pak zakroutila hlavou a namítla: "Promiň, ale nerozumím ti. Proč nepočkáš, až

se to vědcům podaří? Může to trvat už jen pár let..."
"Já už nemám čas!" Znělo to hořce, dokonce bázlivě. "Je mi pětašedesát - nic si nenamlouvejme! Jsem stará ženská, i když se mi to nikdo neodváží říct do očí. Na to jsem moc bohatá a mocná. Potají se mi ale všichni posmívají. Je to moje vina, když vypadám a cítím se mladší? Za pět let může být pozdě. To už mi bude sedmdesát."
Barbara neodpověděla. Mlčky pohlédla na nekonečnou modř za útesem. Moře bylo v tom místě velmi hluboké a plné nástrah. Ještě nikdy se neodvážila tam ponořit. Dneska už ale beztak neměla na potápění nejmenší chuť.
Zvedly se a na druhém konci skleněné komory znovu vystoupaly k hladině. Stály u průhledné stěny oddělující bazén od otevřeného moře. Vysoko na nebi byla vidět nepatrná tečka, za níž se táhl bílý proužek. Mířila na východ.
Barbara na ni ukázala a zvolala: "Osobní raketa do Evropy a Asie. Konečná stanice Terrania."
Terrania bylo hlavní město Země. Vybudovali je v místě, kde Perry Rhodan téměř před šedesáti lety přistál, když se vrátil z výpravy na Měsíc. Tehdy začal bouřlivý rozvoj. V dějinách lidstva nastal obrat poté, co byli objeveni Arkonidané, kteří nouzově přistáli na Měsíci. Vývoj během těchto šesti desetiletí přeskočil téměř celých pět set let.
"Terrania..." zamumlala Mabel a vzhlédla k tečce, která se hnala k obzoru a vzápětí za ním zmizela. Bílý pruh setrval na obloze ještě několik minut a pak se rozplynul. "Možná tam poletím. Až si promluvím s Rhodanem!"
"To nemá smysl, Mabel. On sám přece nerozhoduje o použití buněčné sprchy. Nikdo neví nic přesného, ale šuška se něco o nesmrtelné bytosti, která prý obývá onu tajemnou planetu. Ta má údajně poslední slovo. Odmítla poskytnout buněčnou sprchu dokonce i Rhodanově ženě, Arkonidance Thoře. Přece nevěříš, že by ji umožnila tobě."
Mabel Rushtonová pohlédla na dceru a řekla: "Dneska jsi ke mně mimořádně upřímná, holčičko. Musí přece existovat jiný způsob!" Vyhlédla na moře, pak se obrátila a dodala: "Pojď už, ještě si chvilku zaplaveme a užijeme si sluníčka. Nemám nic raději, než když se opékám na slunci v rozžhaveném písku."
Vzápětí elegantně skočila do vody. Barbara ji následovala. Brzy matku dohonila a obě se nechaly unášet vlnami k pláži.
Nemám nic raději, než když se opékám na slunci v rozžhaveném písku, pomyslela si mladší žena a cítila, jak se v ní vzmáhá hořkost. Proč mi máti lže? Vím přece přesně, co má nejraději. Miluje nedosažitelné.
Monsieur Jacques Duval se projevil jako zábavný společník a oplýval úžasnými znalostmi. Vyznal se v mnoha vědních oborech a nebyly mu cizí ani výzkumné či politické problémy. Povoláním byl něco jako poradce a manažer, neboť měl úzké obchodní styky s lidmi, jejichž jména znamenala hodně ve světě financí. Znal se osobně dokonce s Homerem G. Adamsem, šéfem Kosmické hanzy.
To na Mabel Rushtonovou udělalo obrovský dojem. "Vy se znáte přímo s Homerem Adamsem - tím finančním géniem? To není možné!"
Duval se pousmál a odpověděl: "Už jsem s ním měl několikrát co do činění, madam. Je to skutečně pozoruhodný muž, tenhle Homer. Tvrdí se, že je mutant a má fotografickou paměť. Já tomu věřím. Ještě nikdy jsem se nesetkal s člověkem, v jehož mozku se nachází taková spousta informací a který si je dokáže bezprostředně vybavit. Nepotřebuje si dělat poznámky ani si vypomáhat elektronickými mozky. Není divu, že mu Rhodan svěřil starost o hospodářství Impéria a zajistil mu buněčnou sprchu. Homeru Adamsovi je už skoro padesát let stále devětapadesát."
Mabel měla co dělat, aby skryla, jak se jí náhle roztřásly ruce.
"Říkáte, že nestárne? Buněčná sprcha? Co to je?"
"Snad nechcete tvrdit, že jste o ní nikdy neslyšela?!" reagoval užasle Duval. "To přece není možné. Vy s vašimi vědomostmi a styky, madam..."
"Jistě, už jsem o sprše slyšela, ale nijak mě to nezajímalo," zalhala Mabel a vrhla na dceru varovný pohled. "Považovala jsem to za pohádku. Něco takového přece nemůže ani existovat."
"Ale ano, existuje," prohlásil Duval. "V minulých šedesáti letech se stala spousta věcí. Už pět let poté, co se Perry Rhodan vrátil z Měsíce, objevil planetu Poutník, svět věčného života. Leží asi šestnáct set světelných let od Země, osamělá ve vesmíru, nikdo ale neví, kterým směrem. Přesněji řečeno skoro nikdo neví. Je to umělá planeta, vytvořená prostředky, jež si nedovedeme představit, a vybavená neuvěřitelnými zařízeními. Pokud jsem dobře informován, obývá ji pouze jediná - nesmrtelná - bytost. Sestává z energie - a z času. Ovládá čas a může ho darovat. A to v podobě buněčné sprchy, která zadrží jakýkoli proces stárnutí přesně na dvaašedesát let. Tolik o tom vím, madam, bohužel víc už ne."
Seděli na verandě. Baldachýn je chránil proti pražícímu odpolednímu slunci. Moře bylo jako zrcadlo a jako by se ani nevlnilo. Nad ním se klenulo modré nebe.
"Víte toho úžasně mnoho," odpověděla Mabel rozvážně. "Smím se vás zeptat, odkud máte informace, které nejsou veřejně přístupné?"
"Mám své zdroje," začal Francouz vyhýbavě. "Nemohu vám je prozradit, ujišťuji vás ovšem, že jsou naprosto spolehlivé. Přejděme ale k věcem, které jsou pro nás dosažitelné, madam. Máte nějaký tip na příští týden?"
Mabel Rushtonová se usmála a řekla: "Ano. Kupte akcie Kosmické hanzy Homera G. Adamse, monsieure Duvale. Akcie člověka, který byl na Poutníkovi, si stojí pořád dobře."
Po Duvalově tváři přeběhl sotva znatelný stín. Potom jakoby bezděčně položil ruku Barbaře na paži a zeptal se jí: "Co máte v plánu na dnešní večer, Barbaro? Můj tryskáč nás může odvézt za půl hodiny do New Yorku."
Barbara zdvořile, ale rozhodně odtáhla ruku a řekla: "Jste vynikající společník a téměř rodinný přítel, Jacquesi, ale New York mě neláká. A to ani kdybyste byl se mnou. Pokud snad chcete se mnou strávit večer, musíte se spokojit s naším venkovským sídlem a mou matkou coby gardedámou. Tak co, pořád ještě vás to neotravuje?"
Duval ani nehnul brvou a neustále se zdvořile usmíval. "Nedovedu si představit lepší zábavu, slečno Barbaro," prohlásil. "Je mi také milejší být tady u vás než v New Yorku. Možná bychom si mohli jít později zaplavat. Je úplněk."
"Nesmí to být ale příliš pozdě. Nechala jsem vám připravit pokoj pro hosty, Jacquesi. Zůstanete přece u nás přes noc, že? Zítra nás s matkou čeká namáhavý den. Však víte - konference v Riu."

"Ach ano, vím. Pokud budete chtít, můžeme letět společně mým tryskáčem. Jsem zvědav, co po nás chce ten starý gauner Garcia."
"Starý?" zeptala se Mabel Duvala číhavě. "Vždyť mu bylo nedávno sedmdesát."
Francouz se vstřícně usmál a odpověděl: "Slovo starý jsem použil spíš na označení jeho vyzrálé, rafinované povahy, madam, neměl jsem na mysli jeho fyzický věk. Garcia strčí do kapsy většinu obchodníků ve Sluneční soustavě. Je nejen chytrý, ale také neskutečně bezohledný. Povídá se, že jeho stříbrné doly v Andách nejsou jen přírodního původu. Prý našel část ztracených inckých pokladů a předstírá, že jde o přírodní rudu. Každopádně je jisté, že to on rozhoduje na světovém trhu se stříbrem. A obávám se, že nám bude chtít zítra diktovat své podmínky."
"Jestli hodím na trh jeho akcie, bude vyřízený," prohlásila Mabel Rushtonová chladně. "Mám jich dost na to, abych srazila jejich kurz na minimum. Stanou se z nich cáry bezcenného papíru."
"Vyřízený bude teprve, až se k vám přidám, madam. A možná ještě taky Ronald Börsinger."
"Ten ocelový král?"
"Ano, přesně ten. Vlastní skoro pětadvacet procent. Ostatně se s ním setkáme zítra v Riu. Slibuje to opravdu zajímavou konferenci. Obávám se, že se Garcia bude divit. Když si usmyslíme, bude si moct ze svého stříbra nechat vyrobit tak akorát kliky do dveří, aby mu nezčernalo."
"To je dobrý důvod k oslavě," poznamenala Barbara a podala Duvalovi sklenici. "Připijme si na společné vítězství. Lopez Garcia zítra zažije pěkný šok, pokud si myslí, že nás může převézt."
Když odložili sklenky, Mabel se Francouze zeptala: "Nevíte náhodou, jestli tam zítra bude také Adams?"
Duval na ni zkoumavě pohlédl a pak pomalu přikývl a odpověděl: "Ano, Homer Adams bude rovněž přítomen. Tuším, že přiletí v Rhodanově pověření. A pokud se nepovede zabrzdit Garciu nám, jemu se to podaří určitě."
"To má takovou moc?" zajímala se Mabel udiveně a znechuceně zároveň.
"On sám ani tak ne, spíš Rhodan," odvětil Duval klidně.
Mabel zůstala na pláži, když Jacques a Barbara odplavali dál v mořském bazénu. Byla půlnoc. Na obloze jasně zářil měsíc v úplňku. Zvuk se nesl po hladině tak dobře, že Mabel slyšela kdejaké šplouchnutí. Posadila se na dřevěnou lavičku pod palmami. Bylo pořád ještě tíživé vedro, protože sluncem rozpálený písek sálal jako horká pec.
Zítra, pomyslela si Mabel Rushtonová, zítra možná poznám muže jménem Adams. Muže, který má věčné mládí. Třeba mi umete cestičku. Cestičku do Terranie - a na Poutníka. Sevřela ruce v pěst. Tenhle Duval se bude ještě hodit. Ví toho úžasně mnoho. Jen ať si flirtuje s Barbarou, když ho to baví. Stejně za to bude muset zaplatit. Svými vědomostmi a styky.
Mabel vytrhlo ze zamyšlení, když zaslechla šepot. Trvalo jí několik vteřin, než si uvědomila, že přichází od moře. Duval a Barbara zapomněli, jak se po vodní hladině dobře nesou zvukové vlny.
"Nechte toho, Jacquesi. Slíbil jste mi, že se budete chovat jako dobrý přítel. Nejsme tu sami."
"Vaše matka nás nemůže vidět ani slyšet. Jsme nejméně sto metrů od břehu. Nevyprávěla jste mi něco o skleněné potápěcí kouli?"
"To není koule, ale komora s dvojitými stěnami. Teď už je ale moc velká tma na to, aby se dalo na mořském dně něco rozeznat. Ostatně bude nejspíš lépe, když zůstaneme ve vodě, nemyslíte?"
"Kvůli vaší matce? Co proti mně vlastně má?"
"Určitě proti vám nic nemá. Dokonce se jí moc líbíte, jinak by mi nedovolila, abych se šla s vámi takhle v noci koupat."
"Nejste už dost dospělá na to, abyste rozhodovala sama o sobě?"
"Přirozeně že ano, ona ale nemusí vždycky vědět, o čem rozhoduji. Jsem její jediná dcera, Jacquesi. Miluji ji, A ona miluje mě. Dokud bude naživu, budu se řídit jejími přáními."
Mabel přimhouřila oči, aby lépe viděla. Oba pruhy pěny zmizely. Barbara a Jacques museli doplavat k přepážce a přidržovali se jí. Na okamžik bylo ticho a pak se znovu ozvaly hlasy.
"Nebude žít dlouho, Barbaro - promiňte, že to říkám. Vaše matka je stará žena, která vynakládá veškeré své síly na to, aby získala ještě víc bohatství a peněz, a také ji stravuje stesk po ztraceném mládí. Musíte se konečně osamostatnit!"
"Tak dost, tohle nebudu poslouchat!" Mabel napjatě natahovala krk a divoce jí bušilo srdce. To, co právě slyšela, ji jen utvrdilo v rozhodnutí bezohledně zneužít Duvala ve svůj prospěch. "Mluvíte o mé matce, Jacquesi, na to nezapomínejte! Jsem samostatná, to mi věřte, ale také jí mám zač vděčit. Jak bych ji mohla zklamat? Jistě, raději bych byla volná a vedla vlastní život, ale nemohu a nesmím. Důvěřuje mi. Nechci jí ještě víc ztrpčovat poslední léta života, beztak je to pro ni čím dál těžší."
Mabel se zajíkla. Takhle je to tedy! Barbara - její nadevše milovaná dcera - s ní zůstává jen ze soucitu a z vděčnosti...
Rázně vstala a zahleděla se do měsíčné noci. Barbara se bude divit. Posledních let života Mabel Rushtonové bude ještě hodné. Možná neuvěřitelně hodně!
Tryskový klipr se hnal přes Atlantik směrem na jih. V kabině seděli tři lidé. Mlčeli a každý byl pohroužen do vlastních myšlenek. Jako by náhle museli před sebou skrývat nějaká tajemství.
Barbara a Jacques se vrátili do domu pozdě v noci. Notně je vyděsilo, když nenašli Mabel na pláži, ale při snídani o tom nepadlo jediné slovo.
Konečně se pod nimi objevilo Rio. Napětí mezi nimi ale nepolevilo. Barbara byla pevně přesvědčena o tom, že jí matka zazlívá noční dobrodružství s Duvalem, ale ze vzdoru se s ní o tom odmítala bavit. Možná má Jacques pravdu a měla by se trochu osamostatnit.
Přistáli a nechali se dovézt aerotaxíkem do hotelu. Do zahájení konference zbývala ještě hodina. Duval doprovodil dámy do jejich apartmá, omluvil se a nechal je o samotě.
"Promiňte, ale musím si ještě něco připravit," řekl, než odešel. "Uvidíme se v Garciově mrakodrapu."
"Vy nás opouštíte?" podivila Mabel a ani nemusela předstírat zklamání. "Vlastně jsem si myslela, že bychom si měli

probrat bitevní plán."
"Není co probírat. Naše taktika je jasná. Jen se ještě pokusím získat předtím Adamse na naši stranu. Tak zatím..."
"Miluješ ho?" zeptala se Mabel tiše dcery, když Duval odešel. "Možná je to první muž, u kterého by mi nevadilo, kdyby si tě odvedl."
Barbara pohlédla užasle na svou matku. Seděla na posteli a natahovala si nové punčochy. "Nevím, jestli ho miluji, ale je mi velmi sympatický," odpověděla.
"Kdybych se tě zeptala, jestli by sis ho vzala, odpověděla bys ano?"
"To má být otázka - nebo rozkaz?"
"Jen dobrá rada, srdce moje, nic víc. Ráda bych tě viděla šťastnou. Nemůžeš přece marnit život se starou ženskou, nemám pravdu?"
Barbara zpopelavěla. "Tys slyšela, o čem jsme se včera bavili s Jacquesem?" najednou byla nejistá.
"Vítr mi donesl na pláž pár útržků vašeho rozhovoru. Přimělo mě to probrat si v duchu pár věcí. Myslím to s tebou dobře, to mi věř, maličká."
Barbara se na matku dlouze zadívala, pak najednou vstala a bouřlivě ji objala. "Dobrá, vezmu si Jacquese. Když mě požádá o ruku."

2.

V srdci nejmohutnější průmyslové oblasti v Evropě ležel ještě jeden zelený ostrov. Byly to lesnaté svahy na březích řeky Ruhr, obklopené rozlehlými obytnými komplexy a novými ocelárnami. Plot pod proudem ohrazoval les, do kterého byl zakázán vstup. Byl to soukromý majetek a patřil nekorunovanému ocelovému králi Ronaldu Börsingerovi.
Börsingerovi bylo sedmdesát a nenáviděl lidi. Nevěřil jim a měl k tomu všechny důvody - řídil se starým dobrým pravidlem, že všechny dluhy se musejí dřív nebo později splatit. Börsinger nebyl ve svých prostředcích zrovna vybíravý a našly se tucty mužů, kteří přísahali, že ho zabijí. Žádnému jeho odpůrci se ale dosud nepodařilo přiblížit se k němu na méně než sto kroků.
Magnát byl tlustý a nahrbený. Chodil o holi, ale krok měl pořád ještě docela pružný.
Soukromý tajemník byl jediný člověk, kterému Börsinger důvěřoval. Ten také uskutečňoval všechny jeho příkazy.
Börsinger seděl ve své pracovně vysoko nad řekou. Stěny byly ze skla a umožňovaly výhled do všech stran. Les začínal hned u domu. Nad korunami stromů byly vidět holé protilehlé svahy, na nichž stály šedivé baráky a komíny tyčící se do nebe.
"Objednávky z Terranie běží, Jerome?" zeptal se magnát tajemníka.
"Včera jsem je předal dál, pane Börsingere. Do banky bylo poukázáno víc než deset miliard solarů. Ty mají pokrýt první náklady na zakázku."
"Výborně. A co je s Vorag s.r.o.?"
"Vyřízeno, pane. Hladce jsme převzali celý podnik i se stroji a zaměstnanci. Senior firmy Fuller se dnes v noci oběsil..."
"Pitomec! Byl bych mu vyplácel slušnou rentu."
"Jeho syn žádá, abychom ho zaměstnali jako ředitele."
"Tak? Ředitelem že by chtěl být? V mém podniku? Když nám způsobil takové problémy? Jak jste to rozhodl, Jerome?"
"Přirozeně jsem ho odmítl. Ať se uchází u konkurence."
"Správně. Pokud vůbec nějaká konkurence existuje, Jerome."
"Lopez Garcia svolal na zítřek důležitou poradu do Ria, pane. Mám jet já?"
Börsinger pohlédl přes sklo na zalesněné svahy a řekl: "Změna vzduchu mi prospěje. Pojedu sám. Vím, že mě tady zastanete dobře, Jerome."
"Místenka už je rezervovaná. Budete v Riu v deset."
Magnát se uchechtl a na vysušené lebce mu naskočily vrásky. Vypadal nyní na víc než na sedmdesát, ale hlas mu zněl mladistvě, energicky. "Věděl jsem, že je na vás spolehnutí. Podívejte se, kolik máme Garciových akcií, Jerome, prosím."
"Už se stalo, pane. Přesně dvacet čtyři celé tři desetiny procenta."
Börsinger zvážněl a prohlásil: "To je málo. Najdu si ale nějakého spojence, jestliže na nás Garcia chystá nějaké překvapení. Můžete jít."

* * *

Vlak opustil město a kousek ujel po povrchu, než se vehnal do tunelu vedoucího šikmo do země. Asi za pět minut se dostal do hloubky pěti set metrů a zvýšil rychlost na dva tisíce kilometrů za hodinu. Na francouzské hranici naposledy zastavil na evropské půdě a znovu se zanořil pod povrch a řítil se v desetikilometrové hloubce pode dnem Atlantského oceánu směrem k jihoamerickému kontinentu.
Börsinger seděl sám ve zvláštním kupé. Hověl si v měkkém polstrování a na protější stěně sledoval zprávy.
Nová smlouva s galaktickými obchodníky a Arkonidany. Osídlení dalších nově objevených planet. Reginald Bull se ujímá řízení vlády v zastoupení Perryho Rhodana, který se vydal na mezihvězdnou expedici.
Šot ukazoval přípravy na expedici. Obrovská kulatá loď stála na rampě terranijského kosmodromu, připravená ke startu. Transportéry přivážely vybavení a antigravitační jeřáby je ukládaly do lodních skladišť. V pozadí bylo vidět hlavní město Terry, vpravo jiné kosmické lodě. Už se stmívalo a rozsvěcovaly se první reflektory.
"Takže zase odlétá," zašeptal Börsinger a hleděl nenávistně na obličej Perryho Rhodana, který se loučil se spolupracovníky a přáteli. "A vládnout za něj bude ten tlusťoch Bull. Je nesmrtelný, chlap mizerná! Jako kdyby byl

něco lepšího než my! Ale jen počkej, brzy budou nesmrtelní i jiní. Nepotrvá dlouho a získám monopol. Potom budu rozhodovat já, kdo dostane buněčnou sprchu - a bude to stát hromadu prachů. Jen si leť, Rhodane. S tvým zástupcem se vypořádám ještě snáz než s tebou."
Když šot skončil, magnát zavřel oči. Spát nemohl, zato snít ano. Vlak se pohyboval téměř nehlučně. Představa, že se nyní nachází hluboko pod mořským dnem a těsně nad vrstvou tekutého magmatu, ho nijak neznepokojovala. Transoceánský vlak byl nejbezpečnější dopravní prostředek 21. století.
Börsingerovi bylo sedmdesát let, sedm dlouhých desetiletí. Za tu dobu se udála spousta věcí. Začal jako řadový zaměstnanec a šplhal po kariérním žebříčku čím dál výš a rychleji a nebylo málo těch, které při tom vyhodil ze sedla. Skoro všichni si zlámali vaz. Rozmach pozemského hospodářství po nástupu celosvětové vlády mu dopomohl k pohádkovému jmění. Byl považován za nejbohatšího Evropana.
Nic z toho ale nedokázalo zastavit čas. Ocelový král stárl. Dokud kolem něj stárli všichni, tolik mu to nevadilo. Jenže potom Rhodan objevil Poutníka a buněčnou sprchu. Tato úžasná informace pronikala na veřejnost jen velmi pomalu a trvalo celá desetiletí, než lidé uvěřili na živoucích důkazech, že se dá zadržet čas.
Od té chvíle měl Börsinger v hlavě pouze jeden cíl: Získat buněčnou sprchu!
Nechtěl ji jen pro sebe, ale pro všechny, kteří za ni mohou zaplatit. Měl to být největší obchod v jeho životě.
Poprvé byl v Terranii před třemi lety oťukat si situaci. Střehl se pronést byť jen jediné slovo o svých skutečných záměrech. Uzavíral smlouvy a účastnil se konzultací s předními hospodářskými odborníky. Při této příležitosti se seznámil s Jacquesem Duvalem. Francouz mu sice připadal užitečný, ale okamžitě mu začal nedůvěřovat. Tušil, že sleduje podobné cíle jako on.
Börsinger se usmál, když si vzpomněl na Duvala. Setkám se s ním v Riu, s gaunerem. Jestlipak ještě pořád tak prohání ženské? Věčné mládí by mu určitě přišlo vhod!
Magnátova soukromá zpravodajská služba nezjistila o Jacquesi Duvalovi nic mimořádného. Bylo jen známo, že je ustavičně na cestách a jen málokdy pobývá ve své vile u Středozemního moře. V posledním roce byl třikrát v Terranii a zprostředkoval zakázky pro světoznámé firmy. Zdálo se, že pracuje pro každého, kdo mu dobře zaplatí.
Hm, možná mám dost penz, abych si Duvala koupil, pomyslel si Börsinger. Když mají dva muži stejný cíl, měli by se za jistých okolností raději spojit. Dát dohromady své vědomosti a dovednosti. Jeden může doplňovat druhého. A těsně před cílem může ten chytřejší vyšachovat toho hloupějšího. Tenhle nápad se magnátovi zalíbil. Zavřel oči a zdřímlsi.
Když se po dvou hodinách probral, dojížděl už vlak do Ria.
Börsinger neztrácel čas. Okamžitě se nechal odvézt ke Garciovi. Když kráčel chodbami třicátého poschodí, na očích tmavé brýle, zdvořile ho pozdravilo několik mužů, kteří stáli u širokého okna a vzrušeně o něčem debatovali. Byl si jistý, že nevěděli, koho mají před sebou, a přesto mu věnovali pozornost. Téhle porady se totiž nezúčastnil nikdo, jehož jmění činilo méně než deset milionů solarů.
U vyhlídkového okna spatřil ocelový král zničehonic Jacquese Duvala, který se dohadoval s asi šedesátiletým pomenším podsaditým chlapíkem. Malý hrb a velká lebka mu připadaly povědomé stejně jako řídké světlé vlasy a nevýrazné oči. Ano, byl to vskutku Homer G. Adams! Francouz si s ním povídal jako se starým známým.
Magnát se k nim otočil zády a vyhlédl z okna na údajně nejkrásnější město na Zemi. Moře mrakodrapů, rovné třídy plné vozidel a lidí... lidí... Takže Duval a Adams! pomyslel si rozzuřeně. Ten lišák ví dobře, kde musí zatlačit. Předešel mě, protože jsem byl příliš opatrný. Ještě ale není pozdě, ještě pořád se s ním můžu spojit...
Börsinger náhle věděl, jak má na Duvala jít. Až se Homer G. Adams třeba jen v náznacích dozví, co od něj Francouz skutečně chce, okamžitě s ním bude chtít přerušit jakékoli styky. A Duval udělá všechno pro to, aby to nedopustil.
Magnát ještě chvíli sledoval oba muže, pak odešel od okna a loudal se těsně kolem debatujících. Když se dostal k Duvalovi, zastavil se a překvapeně pohlédl na Francouze. Přehodil si hůl do levé ruky a napřáhl k němu pravici.
"Můj milý Duvale," zahlaholil. "Tomu říkám překvapení! Těší mě, že vás opět vidím. Jak se vám vede? Kde jsme se to vlastně posledně... Ach, promiňte, asi vás ruším při důležitém rozhovoru, že?"
"Vůbec ne, Börsingere. Dovolte, abych vám představil Homera G. Adamse, šéfa Kosmické hanzy."
"Ach, jaká čest!" zvolal Börsinger a mírně pokývl hlavou. "Rhodanův finanční génius! Zdá se, že tahle konference bude důležitá."
"Vy jste tedy Ronald Börsinger, ocelový král...?" řekl Homer Adams a pohledem doslova provrtával Němce. "Nepřidělili jsme vám nedávno několik zakázek?"
"Už se realizují," poznamenal Börsinger. "Nebudu vás ale rušit. Uvidíme se přece později." Ještě jednou oběma mužům pokývl a šoural se dál. Jen ať si klidně myslí, že ho prakticky nezajímají. O to víc pak budou překvapeni.
Bylo už deset hodin a Lopez Garcia se stále ještě nedostavil. Většina účastníků konference se přemístila do velkého sálu. Každý stůl byl opatřen mikrofonem, zesilovačem, vizifonem s dálkovou přípojkou a obrazovkou. Nikdo si nemohl sednout, kam chtěl, protože na všech stolech byly rozmístěny jmenovky. Garcia zjevně nechtěl připustit, aby dobří přátelé seděli vedle sebe. To on chtěl určovat, kdo ke komu patří.
Ronald Börsinger našel stůl se svou jmenovkou a posadil se. Jmenovku hodil do zásuvky a zapnul elektronický poznámkový blok. Chtěl si zaznamenat všechno, o čem se bude v tomto sále hovořit.
Teprve potom se zkoumavě rozhlédl.
Aha, generál Shering tu je také! Ten se objevoval všude, kde se chystaly velké věci. Měl na to čich. Když ho nikdo nepozval, přišel z moci svého úřadu mezinárodního pozorovatele světové policie. Ve skutečnosti pracoval jako agent pro několik koncernů.
Přirozeně tu nemohla chybět ani Mabel Rushtonová. Börsinger ji znal ze zpráv. Líbila se mu už proto, že mu byla povahově blízká. Na svých šedesát pět let vypadala zatraceně dobře. Ocelářský magnát neměl nikdy čas na ženy, někdy ale přece jen zalitoval, že je opomíjel. Teď už bylo patrně pozdě bycha honit.

Ta se ale vyfikla, pomyslel si jízlivě. Jenom bych rád věděl, kvůli komu se tak namáhá. Kvůli lapkovi Garciovi určitě ne. A hele, její dcera je tu taky! A Duval míří k jejich stolu...? Sedá si k nim? Neviděl jsem jeho jmenovku snad na protější straně? Je to darebák, já to věděl. Jak to vypadá, má něco s Barbarou Ruhstonovou - zatraceně pěkná mrška! Kdybych byl o pár let mladší, asi by se Duval divil...
Francouz se v té chvíli podíval jeho směrem a zamával mu. Potom vstal a zamířil k němu. "Smím se u vás na okamžik posadit, Börsingere?" zeptal se magnáta zdvořile.
"Ale, prosím, pane Duvale. Zdá se, že beztak moc nedbáte na Garciův zasedací pořádek."
"Ach, vy myslíte tamty dámy?" řekl Francouz a ukázal na Mabel Rushtonovou. "To je jedna moje stará známá, Börsingere. Vždyť ji znáte, alespoň podle vidění a jména, ne? Znám obě dámy už z dřívějška."
"Zvlášť tu mladší, že?" popíchl ho ocelový král, ale ihned změnil téma. "Co od nás Garcia chce?"
"To se brzy dozvíme. Kvůli tomu jsem taky přišel za vámi. Obáváme se, že mu jde o to, aby byla stříbrná měna upravena podle jeho vůle. Protože se hodně dílů kosmických lodí vyrábí ze stříbra, je jeho cena zajímavá pro příslušný průmyslový obor. Je jasné, že je třeba za všech okolností zabránit zvýšení ceny. Vaše akcie společně s akciemi paní Rushtonové by dokázaly Garciu přibrzdit. Co si o tom myslíte?"
Börsinger se zaklonil, aby na Duvala lépe viděl, a pak prohlásil: "Jsem ochoten do toho jít případně s vámi. Ví o tom Homer G. Adams?"
Francouz se zatvářil naoko překvapeně. "Proč si myslíte, že s tím má něco společného?" jeho hlas zněl dokonale užasle. "Adams se tu nepotuluje kvůli tomu, aby se zotavil."
"Přiznávám, že má zájem na tom, aby si Garcia moc nevyskakoval. Informoval jsem ho o tom, že svrhneme stříbrného krále z trůnu, když se nám nepodvolí."
"A nemůže nám být jedno, kolik stojí stříbro?"
"Na tom nesejde. Záleží jen na tom, aby se nevytvořil monopol."
Börsinger si opřel hlavu do dlaní a chvíli bedlivě pozoroval Duvala, než řekl: "Jak jsou spolu propojeni paní Rushtonová a Adams?"
Tentokrát Duvala skutečně zaskočil. "Jak to myslíte? Já nechápu..."
"To není těžké se dovtípit, Duvale. Obě dámy Rushtonovy si nepustí k tělu nikoho, když si od něj nemohou slibovat nějaké výhody. Jakou výhodu jim můžete nabídnout vy? Nemáte peníze ani moc. Zato máte něco jiného. Znáte Homera G. Adamse a dalších pár lidí v Terranii. Po čem ale jde Mabel Rushtonová v Terranii? Je jenom jedno, co ji může lákat, a Homer G. Adams je jedna z klíčových postav. Víte přece, že patří k Nesmrtelným, ne?"
"Nemyslím si, že Mabel Rushtonová... ne, tomu nevěřím!" vykoktal Duval zmateně.
"Ale ano, věříte. Jistě vás udivuje, že to vím i já. To je otázka kombinace, nic víc. Mladší Rushtonová má ještě čas na to, aby se starala o problém nesmrtelnosti. Vy zřejmě také, Duvale. Ale Mabel Rushtonová ne. Ostatně ani já už nemám moc času."
Francouz pohlédl na magnáta. "Přece si vážně nemyslíte...?"
"Myslím, nemyslím, to nehraje žádnou roli. Jsem starý a vím to. Ještě deset let, možná dvacet, a jsem vyřízený. Na tom nemůže nikdo nic změnit. Nanejvýš Rhodan. Nikdy by to ale neudělal, protože má vlastní představy o přidělování věčného života."
"Co ode mě vlastně chcete, pane Börsingere?"
"Toho pána si klidně odpusťte. Co chci? Od vás nic. Od Rhodana bych se ale rád dozvěděl, kde leží Poutník. To je všechno, co chci."
Duval vstal a řekl: "Byl jste ke mně velmi upřímný, Börsingere. Smiřte se ale s tím, že nemáte nejmenší naději. Nikdy bych si kvůli vám nepálil prsty. Najděte si jiného, někoho, kdo je dostatečný hlupák."
Ocelářský magnát ani nehnul brvou a ucedil: "Jak myslíte. Jenom se ptám, jestli to pochopí Homer G. Adams. Jemu bude koneckonců jedno, jestli chcete ukrást nesmrtelnost pro ženu, nebo pro muže."
Francouz se už už chystal odejít, když sebou trhl a nenávistně pohlédl na Börsingera. Potom se opět pomalu posadil.
"Co s tím má společného Adams?" zeptal se ocelového krále udiveně.
"Nehrajte si na idiota, Duvale. Adams sedí tamhle. Rushtonová sedí na naší straně. I slepý by poznal, o co tu jde. Mabel Rushtonová se co chvíli podívá na Adamse a pak netrpělivě na vás. Je jasné, že potřebuje někoho, kdo by ji představil Adamsovi. Vy ho znáte, takže je to úkol pro vás. A k čemu má být dobré jejich seznámení, je snad rovněž jasné. Radím vám, abyste se se mnou dohodl. Mně nic nenamluvíte, Duvale. Třeba by se z nás mohli stát spojenci. Pro mě za mě můžeme přibrat do spolku i Rushtonovy. Nemám nic proti ženám, zvlášť proti těm, které projevují odvahu. Jen klid, neodloudím vám vaši holubičku - je na mě moc mladá. Máte ovšem dobrý vkus, Duvale, velmi dobrý vkus."
Francouz opět vstal a řekl: "O tom si promluvíme později, až skončí tohle divadýlko. Bydlím v Imperiálu. Ostatně Mabel a Barbara Rushtonovy také."
"To jsem si mohl myslet. Stejně je to ale náhoda. Chtěl jsem se tam taky ubytovat. A ještě něco! Co se týká Garcii, je postup jasný. Při nejhorším proměníme jeho akcie ve starý papír."

3.

Lopez Garcia si dával načas, a to i přesto, že neměl co na práci a mohl být už dávno nahoře v sále. Chtěl ale, aby si ostatní lámali hlavu tím, co na ně chystá, a škvařili se ve vlastní šťávě. Chtěl je znejistit a nechat změknout. Skoupil ložiska stříbrné rudy a nyní určoval cenu.
Garcia měl bílé vlasy. Bývaly černé, a nebylo to zase tak dávno. Měl sklon k tloustnutí, udržoval si ale váhu pomocí lékařem předepsané diety. Bylo mu sedmdesát, ale vypadal o dvacet let mladší.

Seděl u okna a díval se dolů na Rio. Bylo to jeho město, pokud zrovna nepobýval v Andách nebo nebyl na inspekci svých dolů na Venuši nebo na Jupiterových měsících. Nejprve skoupil všechny doly na Zemi a pak na ostatních planetách a měsících Sluneční soustavy. Nikdo to ovšem netušil. Firemní názvy zůstaly, nikdo nebyl propuštěn. Změnil se jen vlastník. Stávající akcie ztratily hodně na své ceně. Ode dneška měly mít hodnotu pouhých deset procent.
Lopez Garcia byl mazaný obchodník. Počítal s tím, že ostatní budou čelit jeho požadavkům výhrůžkami. Nikdy by nesvolal tuhle konferenci, kdyby si nebyl jistý svým vítězstvím.
Na rozdíl od Mabel Rushtonové a Ronalda Börsingera nebyl Garcia samotář. Právě naopak, miloval hlučnou společnost, rozhazoval peníze plnými hrstmi a užíval si, aniž však zapomínal na dietu. Především však miloval ženy. I přes svůj věk se jen málokdy objevoval na veřejnosti bez doprovodu krásné dívky. Mnozí lidé se vážně ptali, kdy mu zbývá čas na obchody.
Stříbrný král se posmíval zbytečným starostem druhých. Jeho obchody? Nezabraly mnoho času, když byl někdo inteligentní a šikovný jako on. Koneckonců měl dost svých lidí, kterým mohl důvěřovat. A ti pro něj loajálně pracovali, protože je platil přímo královsky.
Nebyl tak bezohledný jako třeba Mabel Rushtonová nebo Ronald Börsinger, nicméně o mnoho lepší zase nebyl. Nebylo málo žen, jimž vstoupil do života a které zaplatily za chvilky domnělého štěstí následným nekonečným utrpením. Dokázal svést manželky zaměstnancům a dcery obchodním partnerům.
Ne, Lopez Garcia, nebyl dobrý člověk, ale ani zločinec. Byl prostě Lopez Garcia, stříbrný král.
Pohlédl na hodinky. Půl jedenácté. Čekají na něj nahoře v konferenčním sále. Jen ať si počkají. Tak jako tak se dozvědí, co od nich chce, včas. Budou určitě protestovat a vyhrožovat. Budou ho vydírat pomocí akcií, jak jinak. On se jim ale vysměje a oznámí jim, že bylo vydáno 100 000 nových akcií. Měl tedy bezpečnou většinu ve výši 51 procent a byl pánem situace.
Na konferenci se objevil neohlášen a bez pozvánky jeden muž, ale nebylo to žádné překvapení. Perry Rhodan poslal svého finančníka. Znamenalo to nebezpečí, jež nebylo radno podceňovat. Adams měl k dispozici nevyčerpatelné peněžní prostředky, a kdyby chtěl, mohl by skoupit během jednoho jediného dne všechny Garciovy akcie i za zvýšenou cenu a hodit je druhý den na burzu za pakatel.
Homer G. Adams, pomyslel si Garcia. Kdyby se tak dal koupit! Jenže jak a čím? Penězi by to v žádném případě nešlo. Ženami už vůbec ne. Hrozbami...?
Ozval se bzučák. Garcia zmáčkl knoflík. Otevřely se dveře a dovnitř vstoupil křehký mladík. Uklonil se a předal všemohoucímu lístek.
"Z Kallisto, seňore."
Magnát přelétl očima několik řádek. Nově objevená ložiska v nedávno získaných dolech na Jupiterově měsíci. Stříbra, ale také jiných rud. - Rovněž uranové rudy, i když v nepatrném množství. I tak to bylo ale dost na to, aby mohl ovlivnit trh.
"Díky. Můžete jít. Budu tam za pět minut a zahájím konferenci. A — oznamte přítomným, že se omlouvám za zpoždění."
Tajemník zmizel. Garcia se tiše uchechtl. Vložil si lístek do kapsy k ostatním poznámkám. Jeho postavení neustále sílilo. Vlastně by ho neměl nikdo porazit, i když se nedalo vyloučit nějaké překvapení.
Vstal a uhladil si oblek. Pročísl si rukama vlasy a šel. Když vstoupil do sálu, pořád se ještě usmíval. Všichni rázem ztichli a vyčkávavě na něj hleděli.
Jen Homer G. Adams si odkašlal.
Za dvě hodiny byla dobojována první bitva.
Ronald Börsinger zachytil Duvalův pohled a následoval ho na chodbu. Neodvážili se spojit prostřednictvím vizifonu. Setkali se u panoramatického okna. Nikdo nebyl nablízku.
"No, co na to říkáte teď, Börsingere?"
"Podivné, zatraceně podivné." Ocelový král si povzdechl a hryzl si spodní ret. "Je to studený psí čumák, tenhle Garcia. Jak nás jenom mohl takhle převézt? Co podnikneme?"
"To je zřejmě vaše věc, ne moje. Mně může být cena stříbra ukradená. Myslel jsem si ale, že vám a ostatním můžu být něčím užitečný."
"Na ostatních nezáleží, Duvale. Vědí, co chci. Mě ceny stříbra zajímají - a především mi jde o to, aby Garcia nebyl příliš silný. Měli bychom s ním jít do spolku."
"Vytuší v tom špinavý trik."
"Žádný trik, Duvale. Nabídneme mu něco, co mu nemůže poskytnout nikdo jiný. Navrhneme mu spolupráci na největším projektu, do jakého jsme se kdy pustili. Až se Garcia chytí, dostaneme ho. Pak budeme tři muži, na které nikdo nemůže."
"Tři muži," prohlásil Duval významně, "a dvě ženy! Ani to by nemělo být Garciovi lhostejné."
"Rushtonovy...?" vyhrkl Börsinger a pohlédl úkosem na Francouze. Pak náhle přikývl, jako kdyby si to rozmyslel, a dodal: "Pro mě za mě také dvě ženy. Obávám se ale, že vám Garcia co nevidět přebere Barbaru."
"Já ji nemiluji," namítl lhostejně Duval. -
"Výborně. Pak se nemůže nic stát. Náš obchod nemá nic společného s láskou. Jde o mnohem víc."
"Dá se očekávat, že konference skončí až večer, Börsingere. Navrhuji, abychom se setkali za půl hodiny v našem hotelu. Postarám se o to, aby tam byli Garcia i obě dámy Rushtonovy. Zasvětíme Garciu a uvidíme, jak bude reagovat. Možná to ovlivní výsledek konference a Adams se bude moct vrátit spokojeně zpátky do Terranie."
Börsinger přikývl a prohlásil: "Půjdu napřed. Čekám vás za půl hodiny ve svém pokoji. S Garciou i s oběma dámami."
Sevřel v ruce hůl a odcházel, schýlený a zdánlivě unavený. Nikdo si ho nevšímal. A tak ocelářský magnát zmizel stejně nenápadně, jako se objevil.

Duval se vrátil do sálu, kde se právě rozhořela vášnivá debata. Garciovy požadavky zapůsobily jako bomba. Homer G. Adams seděl za stolem a mluvil s mužem, jehož obličej se nedal rozeznat na malém displeji vizifonu. Protože Adams používal sluchátka, nebylo rovněž rozumět, co říká jeho partner. Duval předpokládal, že Adams hovoří s někým z Terranie.
Mabel Rushtonová si vydechla úlevou, když se k ní Duval posadil. "Kde jste byl tak dlouho? Připadaly jsme si tu vskutku osamělé. Co si o tom myslí Börsinger?"
Francouz se usmál na Barbaru a pak odpověděl: "Souhlasí. Pojďte, zmizíme odsud pokud možno nenápadně. Počkejte na mě dole ve foyeru. Musím si ještě promluvit s Garciou."
"Jestli vás vůbec vyslechne."
Duval se chladně zašklebil a zavrčel: "Ale vyslechne, na to se spolehněte."

* * *

Duvalův náznak vzbudil v Garciovi zvědavost, nic víc, nic míň. Věděl, že Francouz udržuje styky s lidmi v Terranii, netušil ale, o jaké vazby jde. Nicméně Terrania, to byl také Homer G. Adams. Už proto bral Jihoameričan vážně Duvalovu pohrůžku, že se pořád ještě mohou najít prostředky a cesty, jak překazit jeho plány. Z toho, že Duval domluvil schůzku na neutrálním místě, usoudil, že zmíněné prostředky nebudou zcela legální.
"Postarejte se o lidi v sále," přikázal Garcia svému tajemníkovi. "Vždyť víte, co máte dělat - studený bufet, pití, kuřivo a tak dál. Povězte jim, že si uděláme přestávku do pozdního odpoledne, aby měl každý možnost si pohovořit s vlastními lidmi a zaměstnavateli. Kdyby se po mně někdo ptal, prostě tu nejsem. Vy mi můžete zavolat do Imperiálu, ale jen v nejnaléhavějším případě. Budu v apartmá pana Börsingera, jasné?"
Stříbrný král nečekal na odpověď. Klidně a sebejistě odkráčel k výtahu a nechal se vyvézt na střechu, kde na něj už čekal vrtulník. Nastoupil, dveře se zaklaply a stroj se zvedl do vzduchu. Vznášel se nad soutěskami ulic a střechami výškových domů a nakonec bezpečně přistál na Imperiálu.
Půl hodiny poté, co se krátce domluvil s Jacquesem Duvalem, vstoupil Lopez Garcia do apartmá, kde na něj už čekali Ronald Börsinger a další. Francouz představil všechny přítomné.
"Paní Rushtonovou jistě znáte, Garcio. Rovněž její rozkošnou dceru Barbaru, kterou velmi těší, že vás poznává. Tohle je Ronald Börsinger, ocelový král z Evropy. Dámy a pánové - Lopez Garcia. Posaďme se."
Jihoameričan hltal bezostyšně očima Barbaru Rushtonovou. Sedl si tak, aby jí viděl přímo do obličeje. Jako by náhle zapomněl, proč sem vlastně přišel. Jen málokdy měl možnost spatřit tak nádhernou ženu.
"Zřejmě jste zvědav, co vám oznámíme, Garcio," spustil Duval žoviálně a natáhl si pohodlně nohy před sebe. "Nemyslete si, že vás chceme prosit o milost. Jen vám předložíme návrh, který nemá nic společného s požadavky, jež jste vznesl na konferenci. Máme plán, k jehož realizaci potřebujeme muže se železnou vůlí. Než vás ale do všeho zasvětíme, musíme mít jistotu, že se na vás můžeme absolutně spolehnout."
Garcia nemohl odtrhnout oči od půvabné Barbary.
"Jak vám můžu říct ano, když nevím, o co jde?"
"To je vaše riziko, Garcio. Třeba bych vám mohl něco naznačit. Víte, že vaše záměry může překazit už jen Terrania. A té se také týká náš plán, dokonce je zaměřen proti ní. Stačí vám to?"
"Ne zcela. Prosil bych nějaké podrobnosti. A říkám vám dopředu, že se šeredně mýlíte, když se domníváte, že mě můžete nějak odradit od mých úmyslů."
"Od těch vás to určitě odvede, neboť pochopíte, že pro vás už nic neznamenají. Jde o víc než o peníze a moc. Vzpomeňte si na Homera G. Adamse, Garcio. Tenhle muž má něco, co vy nemáte a možná ani nikdy mít nebudete."
"Co tedy má?" vyprskl opovržlivě Garcia a smyslně se usmál na Barbaru. Opětovala mu úsměv. Duval si toho dobře všiml. Hrála svou roli skutečně dobře. "Podporuje ho Rhodan, to je všechno. Stojí za ním taky světová vláda. Z osobního hlediska je ale Adams nula."
"Já mám na mysli právě jeho osobní stránku. Nechcete mi snad namluvit, že nevíte nic o jeho nesmrtelnosti?"
"Buněčná sprcha? Přirozeně že o tom něco vím. Co je s ní?"
"Zastavuje čas, Garcio. Brání stárnutí. Celých dvaašedesát let vám bude pořád stejně, tedy sedmdesát. Neříkejte, že by vás to nezajímalo."
Stařec pohlížel z jednoho přítomného na druhého a setkával se se zvědavými, zkoumavými pohledy. Barbara se mírně usmívala. A také slibně, jak se Garciovi zdálo. Bylo to poprvé, kdy ho mátl úsměv nějaké ženy. Cítil, že Barbara je jiná. Třeba by s ní šlo o víc než o povrchní poměr...
Vždyť je to směšné! Na co že se to ptal Duval?
"Ach, ano, přirozeně mě to zajímá - z čistě vědeckého hlediska. Proč bych si ale měl lámat hlavu nedosažitelnými věcmi? Opravdu si myslíte, že jsem se o to nepokusil?"
"Ano? Přirozeně marně, že? No dobrá, Garcio. Přiznáváte, že byste měl zájem o buněčnou sprchu. Půjdete do toho s námi, nebo ne?"
"Slečno Rushtonová," řekl náhle Jihoameričan, jako by se nechumelilo, "prokázala byste mi tu čest a doprovodila mě k břehům Amazonky? Rád bych vás provedl po svém paláci v džungli. Ujišťuji vás, že je to jedinečná stavba, nejkrásnější na celé Zemi. Samozřejmě zvu také vaši matku. Byl bych šťasten..."
"Seňore Garcio!" přerušil ho Duval. "Neodpověděl jste mi na otázku. Chcete s námi spolupracovat, nebo ne?"
"Nejprve bych rád slyšel vaši odpověď, slečno Rushtonová."
Barbara vrhla na Duvala a Börsingera letmý pohled a pak se mnohoslibně usmála. "Přirozeně přijímám vaši nabídku, pane Garcio," řekla. "Ale ne dnes. Pojedu s vámi, až najdete Poutníka a vrátíte se na Zem. Nechci muže, o kterém vím, že

bude za deset let po smrti."
Garcia sebou trhl a sevřel ruce v pěst. Stěží se ovládal, když se otočil na oba muže čekající na jeho odpověď. "Dobrá, jsem ochoten s vámi spolupracovat," prohlásil. "Sdělte mi, za jakých podmínek. Slečna Rushtonová se zmínila o Poutníkovi. Co o něm víte a co máte v plánu?"
Všichni si slyšitelně vydechli. Konečně padlo rozhodnutí.
Mabel Rushtonová položila Garciovi zlehka dlaň na paži a řekla: "Těší mě, že do toho jdete s námi, Garcio. Už nechceme stárnout! Budeme nesmrtelní! Zachováme si věčné mládí."
"To je fantasmagorie, lady. Já chci fakta. Co víte?"
"Duval vám všechno vysvětlí," vmísil se do hovoru klidně Börsinger.
Jacques Duval mluvil bez přestávky celou hodinu. Objasnil své vazby na Terranii a zdůraznil, že nejsou neomezené. Otevřeně přiznal, že se už dlouho zabývá projektem buněčná sprcha a je toho názoru, že bez správných partnerů se dál nedostane. Mabel Rushtonová že ho inspirovala a rozhodl se hledat silné spojence. Násilím se v Terranii nic nepořídí, ale peníze jsou všemocné. Stačí jen nalézt klíčovou postavu, která si na peníze potrpí.
"Koho máte na mysli?" zeptal se ho Garcia číhavě. "Už jste si vyhlédl někoho, kdo by přicházel v úvahu? A jak si představujete celou akci?"
"Někoho už bych měl. Jistě ale pochopíte, že si jeho jméno nechám zatím pro sebe. Jde o mladého důstojníka kosmické flotily, který se zúčastnil jednoho z posledních Rhodanových letů na Poutníka. Očitého svědka, chcete-li. Zná polohu tajuplné planety a prozradí nám ji."
"Mám několik vesmírných lodí, Duvale, které létají mezi Kallistem a Zemí, ale žádná z nich není schopna opustit Sluneční soustavu. Podle mých informací je umělá planeta vzdálena od Země víc než jeden a půl tisíce světelných let."
"Když mám na mysli důstojníka, tak tím míním přirozeně i jeho loď. Velí jedné Gazele."
"Gazele? Disku o průměru třicet metrů?" Garcia si pohrdavě odfrkl. "S tímhle tintítkem chcete najít Poutníka?"
"Není vhodnější lodi pro naše účely. Nechtě to na mně. Důležité je, abyste se postaral o věci nezbytné pro další přípravy. Rhodan momentálně není na Zemi, ale jeho tajné služby pracují. Pokud si nedáme pozor, rychle nás vyslídí. Nikdo kromě nás pěti se nesmí nic dozvědět."
Garcia pokývl Barbaře a řekl: "Váš slib, doufám, platí?" Když váhavě přikývla, obrátil se opět na oba muže a prohlásil: "Jsem váš člověk. Dávám vám k dispozici svůj zámek v džungli. A také stříbrné doly na Kallistu, když chcete. Jen mi obstarejte schopnou loď a pilota, který zná polohu planety s oním zázračným pramenem. Dostali jste mě. Komu by se taky chtělo umřít?"
Jihoameričan se zvedl a ještě u dveří se zastavil, jako by čekal, že se ho někdo pokusí zadržet. Když se tak nestalo, otevřel dveře, a než vyšel z pokoje, řekl: "Uvidíme se ještě na večeři na rozloučenou."
Dveře se zavřely. Ronald Börsinger si povzdechl a sáhl po sklence. "Chladnokrevný počtář, řekl bych. Ale jako spojenec spolehlivý. Zapomene na cenu stříbra. Homer G. Adams se bude divit."
"Bude si lámat hlavu, co způsobilo změnu v Garciově postoji," strachoval se Duval. "Já Adamse znám. Pokusí se vypátrat důvody."
"Nemám ho ráda," řekla Barbara poklidně. "Vypadá jako had, když se vrhá na oběť."
"Zachránila jste situaci," vmísil se do hovoru Börsinger věcně. "Nebýt vás, promarnili bychom spoustu času. Musela jste na něj udělat velký dojem."
Mabel Rushtonová se zhluboka nadechla a prohlásila: "Patrně je zbytečné, abych se seznamovala s Adamsem, jak jsem měla původně v úmyslu."
Börsinger se uchechtl a řekl: "Já vím, madam. Myslím si ale, že nyní máte v rukou větší trumfy. Duvale, je to na vás. Co navrhujete?"
"Ještě přesně nevím. Myslím, že byste se měli všichni vrátit do svých domovů a tvářit se, jako že se vůbec nic nestalo. Börsinger mě pověří, abych jeho jménem navštívil pár lidí v Terranii a získal nové zakázky. Při té příležitosti se tam porozhlédnu a pokusím se vypátrat jednoho starého dobrého přítele. Ten mi pomůže. Mabel a Barbara Rushtonovy mezitím odjedou do jižní Francie a počkají na mě v mé vile na pobřeží. Dovolená nám jistě prospěje. S Garciou si ještě promluvím. Musí připravit skrýš, protože jednoho dne budeme muset beze stopy zmizet. Každý má tedy svůj úkol. Všechno půjde hladce, pokud každý z nás udělá, co má."
"A jaký je můj úkol?" zajímala se Mabel Rushtonová. "Dostala jsem vůbec nějaký?"
"Přirozeně že ano," odpověděl Duval poněkud posměšně. "Jste Barbařina matka. A nebýt jí, pravděpodobně byste byla dodnes sama se svým ztřeštěným nápadem najít Poutníka. Dělám to pro Barbaru, ne pro sebe. A Garcia to dělá pro sebe a pro Barbaru. Všichni ostatní to dělají jenom pro sebe. V tom je ten jemný rozdíl."
"Jste na omylu!" zvolal Börsinger a zašklebil se. Náhle působil brutálním dojmem a v očích mu svítilo odhodlání. "Já to dělám i pro ostatní lidi. Až na to, že mi za to budou tvrdě platit. Že to děláte pro Barbaru Rushtonovou, je vaše věc, Duvale. Jsem ale zvědavý, jak se v tomhle ohledu jednou shodnete s Garciou."
"Proč si vzájemně předhazujeme své motivy?" vykřikl Duval dotčeně. "Přiznávám, že jsem použil Barbaru jako volavku, to ale nemění nic na mém vztahu k ní. Nezmění na tom nic ani Garcia. Bude se muset spokojit s buněčnou sprchou."
"Doufejme že mu to bude stačit."
Mabel Rushtonová zarytě mlčela. Duvalova poznámka se jí dotkla a rozhodla se, že mu to vrátí i s úroky, až bude po všem. Ještě zdaleka není jejím zetěm. A i kdyby se jím někdy stal, nepromine mu to.
Francouz se zvedl a prohlásil: "Měli bychom se posílit a vrátit se k ostatním. Zdá se, že to bude ještě velmi zajímavé."
Börsinger přikývl a zůstal sedět. "Jen jděte. Já se vrátím do Porúří a tam vás budu v nejbližších dnech očekávat, Duvale. Vám, milé dámy, přeji příjemný pobyt na Riviéře. Až se setkáme příště, budeme moudřejší."

4.

Ještě před šedesáti lety tu nebylo nic než nedozírná poušť, divoké hory a téměř neznámé solné jezero. Náhoda tomu chtěla, že v této pustině nouzově přistála první raketa vracející se z Měsíce, řízená Perrym Rhodanem. Její přistání změnilo nejen toto místo, ale také celý svět. Započala nová epocha v dějinách lidstva. Mnozí ji nazývali kosmický věk. Mimozemská rasa Arkonidanů měla před lidstvem náskok o řadu tisíciletí, byla však zdegenerovaná a bez vůle žít. Rhodan toho obratně využil. Zachránil arkonského vědce Cresta, který uvízl se svou lodí na Měsíci. Crest se mu odvděčil tím, že mu předal nepředstavitelné znalosti Arkonidanů. Lidstvo tak za půlstoletí přeskočilo celé milénium. V poušti Gobi vznikla Terrania, nové hlavní město Země. Osídleny byly další planety jako Mars, Venuše a Jupiterovy měsíce, výpravy do mezihvězdného prostoru umožnily lidem setkat se s jinými inteligencemi a získat tucty koloniálních planet. Bylo založeno Solární impérium a Rhodan se stal jeho administrátorem. Světová vláda se stala skutečností. Terrania byla největší město na Zemi. Projektována a vybudována byla podle dokonalého schématu. K dopravě v ní sloužily pohyblivé chodníky, podzemní dráhy a aerotaxíky. Na okraji města se nacházel kosmodrom, rovněž největší na světě. Odsud startovaly expedice ke vzdáleným hvězdám. Překonávat tak obrovské vzdálenosti bylo možné až poté, co lidé získali od Arkonidanů nový druh pohonu. Tranzicemi hyperprostorem byly kulaté lodě schopny urazit najednou stovky světelných let.
Posádky kosmických plavidel, jež měla základny na Měsíci, byly prověřeny snad tisíckrát. Ze sta mužů, kteří se hlásili ke kosmické flotile, dosáhl svého cíle sotva jeden - pokud měl štěstí a disponoval patřičnými vlastnostmi. Příslušníci kosmické flotily museli absolvovat výcvik v akademiích a nastupovali do služby jako obyčejní kadeti. Když se osvědčili, mohli být povýšeni na důstojníky. Ti, kteří nosili lipově zelené uniformy kosmické flotily, byli považováni za absolutně spolehlivé.
S vyjícími motory se z modré oblohy snášela na Terranii koule o průměru šedesát metrů a zakrátko přistála měkce na okraji rozlehlé přistávací plochy. Vedle jednoho z podzemních hangárů se otevřela přepážka. Plošina výtahu vynesla na povrch tři muže. Všichni na sobě měli uniformy kosmické flotily a jeden z nich byl důstojník.
"S tímhle ptáčkem bych taky rád lítal," řekl důstojník a ukázal na kulatou loď. "Je dvakrát tak velká jako naše gazela a má prostě fantastický akční rádius...!"
Poručík Thor Mangold byl velitelem dálkového průzkumného plavidla, obecně nazývaného gazela. Gazely byly nasazovány do akcí jen málokdy a většinou jen jako doprovod větších expedičních lodí. A to tak činorodému muži, jako byl Thor Mangold, přirozeně nestačilo. Poručík přímo prahl po dobrodružstvích a vyznamenáních.
Oba jeho společníci ještě chvíli pozorovali vesmírnou kouli a pak jeden z nich prohlásil: "Mně se naše kocábka líbí, poručíku. Přes den se jí držíme nablízku, abychom byli kdykoli připraveni jít na věc, ale večery a noci patří nám. V Terranii sice není nejlevnější živobytí, aspoň se tu našinec nenudí."
Mangold poklepal podřízenému na rameno a řekl: "Máte pravdu, doktůrku, měli bychom se spokojit s tím, co máme. Jenže znáte mě. Až nás jednoho dne pošlou do pekla, bude to moje vina. Pokusím se polepšit."
Dr. Phil Hamburg pracoval na gazele jako palubní lékař. Kromě toho ještě vykonával funkce biologa, mineraloga a chemika. Bylo mu jako Mangoldovi asi třicet let a sloužil u kosmické flotily deset let.
Třetím do party byl navigátor, seržant Jerry Lancaster. Vypadal poněkud starší, protože měl notně prořídlé vlasy a neodvolatelně se zakulacující břicho. Odznaky na pravé paži udávaly, že má za sebou už víc než třicet dálkových letů.
"Docela by mi prospěla změna," zavrčel seržant a pohladil si břicho. "Takhle našinec jenom stárne, leniví a tloustne."
Mangold se zasmál. Podíval se na hodinky a oznámil: "Máme po službě, pánové. Uvidíme se ještě dneska?"
"Půjdu si brzy lehnout, náčelníku," prohlásil doktor Ham, jak mu všichni říkali. "Ještě cítím v kostech včerejší noc. Taky už nejsem nejmladší."
"Já mám rande s jednou hezkou blondýnkou," přiznal se Lancaster a zakřenil se. "Rád bych věděl, co se jí líbí na mém pupku."
"To víte, chutě jsou různé," poznamenal Mangold. "Takže... zítra. Přesně v osm, pánové. Hádám, že si vyrazíme na menší výlet. Jednou kolem Země. Náš člun je po pravidelné kontrole a je třeba ho zalétat."
"Jenom kolem Země?" zasténal Lancaster zklamaně. "Taky nám mohli povolit alespoň zkušební let na Měsíc. Tolik šťávy bychom zase nespotřebovali..."
"Zatím nám to zatrhli, Lancy. Musíme počkat. Třeba nám nakonec schválí let na Měsíc s jednou menší tranzicí."
Seržant se rozzářil a vykřikl: "To by byla nádhera! Takže zítra!"
"Měl by být rád, že máme klid," řekl tiše doktor Ham, když navigátor odešel. "Jednou toho bude mít až nad hlavu. Jdete se mnou, náčelníku?"
"Jo, kousek vás doprovodím," odpověděl poručík. Sáhl si do kapsy a šustil v ní nějakým papírkem. "Dostal jsem dopis, doktůrku. Musím se ještě stavit v Atlantiku. Čeká tam na mě jeden starý známý. Neviděl jsem ho už pěkných pár let. Jsem zvědav, co po mně chce. Prý udělal skvělou kariéru v byznysu."
"Tak...?" Phil Hamburg vykročil. "Dobře se bavte. Asi to bude pořádně dlouhý večer, co?"
"Nemám tušení." Mangold najednou jako by ztratil řeč. Když letěli do města, jen úsečně odpovídal na biologovy otázky a jinak mlčel.
Vydechl si, když osaměl. Nastoupil na pohyblivý chodník, který ho vezl přímo k hotelu, v němž se ubytoval Jacques Duval. Po cestě vytáhl z kapsy ještě jednou dopis a přelétl očima oněch několik málo řádek:
Milý Mangolde,
už dlouho jsme se neviděli a uplynula spousta času od doby, kdy jsme spolu ošoupávali lavice na akademii. Vy jste měl tehdy víc štěstí než já. Vaši adresu jsem dostal od jednoho starého přítele, který zastává v Terranii docela vysoký post. Pokud máte chuť, zvu Vás dnes na večeři. Bydlím v Atlantiku. Očekávám Vás kolem sedmé.

Srdečně zdraví
Jacques Duval
Mangold se pamatoval na Duvala jen velmi mlhavě. Něco málo o něm ale věděl z doslechu. Prý pracuje jako manažer nebo tak. Bylo zřejmé, že se nebude zajímat o důstojníka kosmické flotily jen tak bez důvodu, i když jde jen o velitele gazely. A právě tento důvod chtěl poručík vypátrat, když vstupoval do dvorany luxusního hotelu. Třebaže jeho služné nebylo zrovna špatné, nikdy by si nemohl dovolit ubytovat se tu třeba jen na jednu noc.
Poručík si upravil uniformu a poněkud stísněně přistoupil k vrátnému a zeptal se ho na monsieura Duvala. K jeho překvapení portýr překypoval zdvořilostí a ochotou.
"Vy jste určitě poručík Mangold, že, pane? Monsieur Duval vás už očekává ve svém apartmá. Poslíček vás k němu dovede."
Duval bydlel v jednadvacátém poschodí. Vstal, když Mangold vešel do pokoje, a srdečně si s ním potřásl oběma rukama. "Moc mě těší, Mangolde!" zahlaholil. "Vy jste se skoro vůbec nezměnil."
Poručík se snažil ovládnout svůj zmatek. "Mě taky moc těší, pane Duvale," vyhrkl zajíkavě. "Je to už tak dávno..."
"Odpusťte si ty formality, Mangolde. Pro vás jsem pořád ještě jen Duval. A posaďte se! Co si dáme? Whisky, jako za starých časů...?"
"Jako za starých časů," povzdechl si s úsměvem poručík a uvelebil se v pohodlném křesle, které se okamžitě přizpůsobilo jeho tvarům. "Bože můj, jak je to už dávno... Deset... ne, dvanáct let."
"Třináct. Končil jsem studium a propadl jsem u zkoušek. Vy jste zrovna nastoupil jako nováček. A zvládl jste to."
"Vy přece také, ne?" Mangold máchl rukou a dodal: "Mohl byste si dovolit tohle, kdybyste to nezvládl?"
Duval se polichoceně usmál. "Přiznám se, že vydělávám spoustu peněz, ale chtěl jsem se stát důstojníkem. Objevovat nové planety a prožívat nejrůznější dobrodružství. Takhle je ze mě nudný manažer."
"Zdá se, že ani to není k zahození." Poručík vzal sklenku, napřáhl ji k Duvalovi a zvolal: "Na naše shledání, Duvale!"
Když odložili sklenice, Duval se rozpovídal o svém životě. Také se ale co chvíli vyptával Mangolda jak se žije jemu. Zanedlouho se proto dozvěděl, kde jeho "přítele" tlačí bota. A přesně toho chtěl využít.
"Je to docela nuda, to přiznávám. Nicméně ale máte šanci, že jednoho dne půjdete do akce. Je to vlastně škoda, že jste u kosmické flotily. Potřeboval bych pilota, jako jste vy. Brzy byste si stěžoval, že skoro nevidíte Zem."
"To sotva," nesouhlasil Mangold a znovu se napil z dolité sklenky. "Nenávidím nečinnost, to věčné čekání, až se půjde na věc. A mí lidé jsou na tom podobně."
"Kolik lidí vlastně tvoří posádku takové gazely?"
"Se mnou pět. Může jich být ale i víc."
"To je opravdu lodička."
"Všechno je plně automatizované, Duvale. Navigátor nastaví kurz uložený v palubním pozitronu. Všechno ostatní zařídí automatika, dokonce i tranzice a přistání."
"Takže kurz je už uložený v paměti? Jak je to možné?"
"Počítač zaznamená každou trasu, kterou loď absolvovala, a to i tehdy, když neletí sama, ale v hangáru velké lodi. V mé gazele má pozitron v paměti víc než dvě stě různých kurzů."
"Pozoruhodné. A vy určujete, v kterém kurzu člun poletí?"
"Přirozeně že ano. Jen velitel zná příslušný kód. Jakmile dostanu z velení flotily heslo, použiji kód a zadám pozitronu příslušný povel. To ale není žádné tajemství. Udivuje mě, že to nevíte."
Duval se pousmál a odpověděl: "Hodně jsem toho zapomněl a nemám na tyhle věci čas, ačkoli mě velmi zajímají. Jeden můj přítel z ministerstva hospodářství mi dokonce prozradil, že jste jeden ze šťastlivců, kteří spatřili tajemnou planetu Poutník."
Mangold přimhouřil oči a poznamenal: "Váš přítel má skvělé informace."
"Má svoje styky," řekl Duval vyhýbavě. "Je to snad tajné?"
Poručík znovu usrkl whisky a odpověděl: "To vyloženě ne, přesto mě udivuje, jak to prosáklo ven. - Zdržíte se v Terranii dlouho?"
Francouz pokrčil rameny. Narovnal se a vtom mu z kapsy saka vypadla fotografie a slétla na zem. Mangold byl rychlejší než on. Shýbl se a zvedl ji. Při tom spatřil na snímku Barbaru Rushtonovou v bikinách, jak sedí u skleněné stěny bazénu na Floridě a své pružné štíhlé tělo nastavuje slunci. Dlouhé blond vlasy jí spadaly na ramena a vypadala neuvěřitelně svůdně. Poručík zíral na fotku jako očarovaný. Ještě v životě neviděl tak krásnou ženu.
"Líbí se vám?" zeptal se ho Duval s úsměvem.
"Kdo je to? Vaše... vaše snoubenka, nebo snad dokonce manželka?"
"Nejsem ani ženatý, ani zasnoubený, Mangolde. Je to jedna moje známá. Určitě ji budete znát podle jména - Barbara Rushtonová."
"Ta pohádkově bohatá milionářka?" ujišťoval se poručík a v hlase mu zaznělo zklamání. "Mohlo mě to napadnout. Žádná obyčejná smrtelnice nemůže být tak hezká."
"Ve skutečnosti je ještě krásnější," řekl Duval a vzal si od Mangolda fotografii zpět. Položil ji na stůl tak, aby se na ni mohl jeho protějšek dívat. "Je to moje obchodní partnerka. Právě tráví se svou matkou dovolenou na Riviéře. Mám tam pěknou vilku, přímo u moře."
"Jaký je váš vztah, Duvale?"
"Och, jsme dobří přátelé, to je všechno. Barbara nemá muže zrovna v lásce. Nejspíš ještě nenašla toho pravého. Je tak trochu - no dejme tomu výstřední. Je tak trochu zblázněná do vesmíru a čeká na svého vysněného hrdinu."
Mangold se znovu zahleděl upřeně na obrázek. "To je ale kus ženské!" povzdechl si. "Dal bych život za to, kdybych se s ní mohl seznámit."

"Možná zrovna vy jste ten hrdina, na kterého čeká, Mangolde." Duval to řekl zpola žertem, ale zasáhl přesně cíl.
Poručík vypil sklenku na ex a třískl s ní o stůl. Ruce se mu třásly, když bral do rukou fotografii. Prohlížel si ji a oči mu svítily jako vyhládlé šelmě. Po chvíli položil snímek opět na stůl a zeptal se Francouze: "Co chcete za ten obrázek, Duvale?"
Manažer mu jej nedbale podal a prohlásil: "Milý příteli, jestli ho chcete, klidně si ho vezměte. A já povím Barbaře, že má o ctitele víc - a ne jenom tak někoho, nýbrž muže, který je ve vesmíru jako doma. Třeba to na ni udělá dojem."
"Díky, Duvale." Poručík si vzal fotografii a rychle ji schoval do náprsní kapsy. "Je to sen, nic než bláhový sen. Vždyť co bych jí mohl nabídnout. Vůbec nic. Jsem jenom velitel malé kocábky."
Duval náhle zvážněl. "To neříkejte, Mangolde. Barbara si nepotrpí na prachače. Bohužel se musí stýkat jenom s nimi. Myslím si, že byste se jí líbil.
Člověče, co kdybyste si vzal dovolenou a jel se mnou? Bydlel byste s ní pod jednou střechou a mohl byste se s ní koupat celé dny v moři. Lepší příležitost už mít nebudete. Je to náhoda, že jsem zrovna tady a že Barbara tráví dovolenou na mém sídle. Tak honem, rozhodněte se! Zítra letím na Riviéru. Zvu vás."
Mangold sebou trhl. Dovolená...! Přirozeně že by mohl dostat pár dní volna. Přinejmenším tak osm. Seržant Lancaster by převzal na tu dobu velení a on by byl za osm dní zpátky...
"Zkusím to, Duvale. Ale... jedno mi není jasné: Proč to všechno děláte? Jistě ne z čistého přátelství, že? Musíte se o tu ženu zajímat, jinak byste nenosil u sebe její fotku. Nikdo neodolá takové krásce, ani vy ne."
"Nemyslete si, že jsem se o ni nepokusil. Odpálkovala mě. Jsem pro ni příliš normální - a nikdy jsem nebyl dál než na Marsu. Jsem bez šancí. Jak vidíte, nemám co ztratit, jen to může utužit můj přátelský vztah s Barbarou."
Mangold vstal a lehce zavrávoral. "Asi jsem to přehnal," zamumlal. "Promiňte, Duvale..."
"Zůstaňte. Necháme si donést něco dobrého k jídlu. Beztak je už pozdě a dneska o dovolenou nemůžete požádat. Ale zažádáte o ni, že?"
"Jasně že ano!" zvolal poručík odhodlaně.
Když se Mangold po devíti dnech vrátil zpátky do Terranie a nastoupil do služby, už to nebyl starý poručík Thor Mangold.
Doktor Ham si hned všiml, že se změnil, když se s ním potkal na velitelském můstku gazely, která mezitím zdárně absolvovala zkušební let pod velením seržanta Lancastera. "Co je to s vámi, náčelníku?" zeptal se ho. "Vrátil jste se z báječné dovolené na Riviéře a chodíte tu jako ve snách. Asi jste toho moc nenaspal, co?"
"Ano, chodím jako ve snách," zamumlal Mangold a hleděl přimhouřenýma očima na ovládací panel. "Už osm dní nedělám nic jiného, než že sním."
"Je aspoň hezká?" zeptal se ho doktor a potměšile se zasmál.
Poručík vytáhl z kapsy Barbarinu fotku a beze slova mu ji podal. Phil Hamburg jen obdivně zapískal a vyhrkl: "Kruci, náčelníku! To bych do vás nikdy neřekl. Ta ženská je opravdu sen. Seznámili jste se na Rivéře?"
Mangold němě přikývl.
"Tak mluvte přece! Jaká je? Kde jste ji sbalil? Měl jste s ní něco?"
"Zasnoubili jsme se," vydechl nepřítomně poručík.
"Cože? Opravdu? A co bude s námi a s gazelou? Víte přece dobře, že se budeme muset rozloučit, jakmile se oženíte. Velet dálkovým průzkumným letům může jenom svobodný důstojník."
"Přesto zůstaneme spolu, doktore. Myslím, že najdu nějaké řešení, určitě."
"To nepůjde. U flotily se přece nepřipouštějí žádné výjimky."
"Vydržte a nechte se překvapit. Ale nikomu ani muk, jasné?" Mangold si zastrčil snímek znovu do kapsy a dodal: "Musím si to všechno ještě promyslet. Kdyby něco, jsem ve své kajutě. Potřebuji být na chvíli sám." Aniž počkal na odpověď, zmizel v podlažním průlezu a zamířil k ubikacím.
Mangold měl opravdu všechny důvody k tomu být sám. To, co se na něj v uplynulém týdnu sesypalo, ho vskutku zmohlo. Zažádal si o dovolenou a dostal ji. Společně s Duvalem odletěl jeho soukromým tryskovým kliprem do jižní Francie a zanedlouho se poprvé setkal s onou kouzelnou dívkou, do níž se zamiloval ještě dřív, než ji poznal osobně. Prožili spolu báječné dny. Duval musel odletět hned druhý den do Jižní Ameriky. Na obchodní schůzku, jak řekl. Mangoldovi ale vůbec nechyběl. Nechyběla mu ani Barbařina matka, která se držela taktně v povzdálí a nechávala oba mladé lidi často o samotě.
Mangold nedokázal tajit svou nezkrotnou vášeň ani tři dny a pak se Barbaře bez obalu vyznal. Nevysmála se mu, ale nedovolila mu nejmenší důvěrnost. Ponechávala všechno otevřené.
Poručík si s ní vyjížděl na moře v Duvalově motorovém člunu a vyprávěl jí o svých letech ke vzdáleným slunečním soustavám. Líčil jí pozoruhodné cizí světy, na jejichž povrch vstoupil, i cizí bytosti, s nimiž se tam setkal. Barbara ležela na horní palubě a poslouchala ho se zavřenýma očima. V obličeji se jí zrcadlila touha, kterou v ní probudil. Duval měl pravdu, byla tak trochu zblázněná do vesmíru.
Když se nebezpečně přiblížil konec dovolené, zaklepal Mangold na dveře Barbařina pokoje. Bylo hodně pozdě a Mabel Rushtonová už dávno odešla spát. Barbara mu otevřela a měla na sobě jen dlouhou průhlednou noční košili, kterou ozařovalo tlumené světlo pokojové lampy.
"Já myslela, že je to máti," polekala se, když uviděla poručíka.
"Promiňte, Barbaro, ale... musím s vámi mluvit. Smím...?"
Mangold prošel kolem mladé ženy a ona za ním zavřela dveře.
"Je už pozdě, Thore," zašeptala. "Co si pomyslí máti?"
"Barbaro, miluji vás, to víte. Za dva dny se musím vrátit do Terranie. Mám alespoň minimální naději, že vás ještě někdy uvidím?"

"Proč bychom se už neměli vidět?" odpověděla mu Barbara otázkou. Sedla si naproti němu a přehodila si nohu přes nohu. Poručík cítil, jak mu v hlavě hučí krev, a měl co dělat, aby se ovládl. "Můžete mě přece navštívit na Floridě, Thore. Je tam stejně nádherně jako tady."
"To nejde, Barbaro. Jsem jenom obyčejný důstojník a nemám ani peníze. Ale miluji vás. Nemůžu bez vás žít. Poraďte mi, co mám dělat?"
Kráska se usmála a řekla: "Cítím k vám možná mnohem víc, než si myslíte, Thore. Ještě nikdy v životě jsem se nezamilovala a ani jsem na to neměla čas. Většině mužských beztak šlo jen o moje peníze a mě brali jako roztomilý přívažek. A když byl nějaký bohatší než já, tak se mi zase nelíbil."
Mangold pohlédl na Barbaru. Byla neuvěřitelně krásná. "Provdala byste se tedy jen za muže, který má větší jmění než vy?" zeptal se jí zoufale.
"To není podmínkou, musel by mi ale nabídnout něco, co si nemůžu koupit za všechny peníze, které mám. Pak bych věděla, že nedávám něco já jemu, nýbrž on mně."
"Nemůžu vám nabídnout nic kromě své lásky, Barbaro."
"Ale ano, můžete, když budete chtít," namítla s úsměvem. "Darujte mi loď schopnou létat do vesmíru, Thore, vaši loď. Pak vám budu patřit."
Ohromeně se na ni zahleděl. Zpopelavěl a ruce se mu silně třásly, když si zapaloval cigaretu. "Gazelu...?" vyhrkl konečně. "Barbaro, vy nevíte, co po mně žádáte. To přece nejde..."
"Ve starých dobách rytíři zabíjeli draky, aby si získali přízeň svých vyvolených. Jiní zase konali neuvěřitelné hrdinské skutky a nasazovali krk. Našli se dokonce i takoví, kteří z lásky kradli. A vy tvrdíte, že mě milujete? Je to tak těžké přiletět za mnou s lodí?"
"To přece nejde," opakoval. "Vy neznáte předpisy. Každý start musí povolit velení, jinak loď neprojde uzávěrou. Ukrást loď kosmické flotily by bylo holé šílenství. Už jen si ji vypůjčit na výlet vesmírem by byl zločin, který zasluhuje smrt. To po mně nemůžete přece vážně chtít!"
"Vy ode mě taky něco chcete, ne?" Barbara jako by náhodou přejela očima postel. "A dostanete to, Thore. Jen mi musíte dovézt gazelu. A teď už jděte, prosím. Jsem unavená a ráda bych si lehla." Vstala, přešla ke dveřím a otevřela je.
Mangold se rovněž zvedl a prošel kolem mladé ženy. Na chodbě se zastavil a vyhrkl zoufale: "Barbaro...!"
"Už ani slovo, Thore. Mou podmínku znáte. Přemýšlejte o ní. Zítra si vyrazíme na jeden skalnatý ostrůvek. Odpoledne se vrátí Duval a pozítří odlétáte do Terranie. Na ostrově mi povíte, jak jste se rozhodl."
Dveře se zavřely. Mangold ani nevěděl, jak se dostal do svého pokoje. Jen zpola vnímal, jak sešel ještě dolů k baru a vzal si láhev whisky. Když konečně usnul, byla prázdná.
Barbara se nazítří ráno tvářila, jako by se vůbec nic nestalo. Vzali si člun a zamířili k ostrovu. Bylo na něm pouze jedno kotviště a byli docela sami. Vytáhli těžký člun na plochou pláž a rozběhli se k pahorku, odkud byl nádherný výhled na Duvalovu vilu.
Barbara rozprostřela na vyschlé trávě svou lehkou košili a položila se na ni. Rozvalila se a poživačně vystavovala tělo slunečním paprskům. Mangold ji pozoroval a náhle cítil, jak mu slábnou kolena. Rychle se posadil opodál na kámen a hleděl na moře.
"Tak co?" zeptala se ho po chvíli Barbara. "Už jste se rozhodl?"
"Přemýšlel jsem o tom, Barbaro. Víte dobře, že budu mít po kariéře, pokud to udělám. Půjdou po mně, až mě dostanou. A nepomůžete mi ani vy."
"Nenajdou vás, Thore. Alespoň ne na Zemi."
"Stane se ze mě zrádce..."
"Koho zradíte? Rhodana? Kamarády? Thore, nebuďte směšný, Rhodana ztráta jedné lodičky nezabije. A kamarádi? Ti do toho přece půjdou s vámi, protože k lodi patří posádka. Dostanete dost peněz na to, abyste si mohli změnit totožnost a žít si podle své libosti. Jde mi o to získat kosmickou loď připravenou jít do akce."
"A co já?" zachrčel poručík, jako kdyby mu náhle vyschlo v krku. "Na mně vám nezáleží?"
Barbara se vábivě, mnohovýznamně usmála a prohlásila: "Dala jsem vám slib a dodržím ho. Je teď na vás, abyste splnil mou podmínku..."
Odpoledne dorazil Jacques Duval. Vypadal spokojeně a tvrdil, že obchody jdou výborně. Potom se omluvil a zmizel v soukromých pokojích. Krátce nato se rozloučila i Mabel a nechala Mangolda s Barbarou o samotě.
Když se poručík poslední noc připlížil k Barbařinu pokoji a zaklepal na dveře, otevřely se jen na píď. Barbara zavrtěla hlavou a s úsměvem zašeptala: "Ne, Thore, jdete na to moc zhurta. Nejdřív loď. Hezké sny."
Dveře se opět zavřely. Poručík měl dojem, jako by vzadu v pokoji zahlédl nějaký pohyb. Možná ale to byl jen klam nebo vítr pohnul záclonou.
Nevěděl, že Barbara měla zavřená okna. Vůbec neměl tušení, o co se tu ve skutečnosti hraje.
Druhý den ho Duval dopravil zpátky do Terranie. Ani slůvkem nedal najevo, že ví o tajné dohodě, kterou mezi sebou uzavřeli Mangold a Barbara. Teprve když letoun snížil rychlost, odvážil se poručík požádat Francouze o radu.
"Co mám dělat?" zeptal se ho nakonec, když se mu se vším svěřil.
"Dodržet slib, starouši. Znáte snad větší výhru? Štípněte loď a pak frnk... no jo, ale vlastně kam? To vám Barbara neřekla?"
"Přesně ne. Nemůžu přece jenom tak odletět na Floridu. Dostali by mě za deset minut."
"Počkejte, mám nápad..."
Duval mu vzápětí prozradil jedno odlehlé místo v amazonské džungli, kde by se dala odcizená gazela ukrýt. O všechno se prý postará Lopez Garcia. Poručíka nezarazilo, jak Duval rychle vyřešil jeho problém. Ani se ho nezeptal, proč do toho chce zaplést nějakého Garciu...

To pomyšlení ho naplňovalo touhou. A také energií, jež mu měla pomoct uskutečnit co nejdřív jeho záměr. Pokud možno ještě dnes, nejpozději zítra.
Poručík si povzdechl. Vyšel z kajuty a zahájil každodenní obchůzku lodě. Na druhé palubě potkal seržanta Gremaga, odborníka na pohonné systémy a palubního fyzika. Čtyřicetiletý technik stál před antigravitačním motorem a zamyšleně si prohlížel sklopené rotory. Když uslyšel Mangoldovy kroky, vzhlédl k němu.
"Nějaké problémy?" zeptal se ho poručík.
"Jak se to vezme," odpověděl Gremag a pokrčil rameny. "Vy jste nebyl na zkušebním letu, veliteli. Ve zprávě stojí, že všechno je v pořádku. Sám jsem ji podepsal. Mám ale dojem, že přece jenom něco neklape. Při přistání se muselo nějak poškodit antigravitační zařízení."
Mangold se snažil tvářit co nejlhostejněji, ačkoli si dobře uvědomoval, že osud mu nabízí vzácnou šanci. "A to jste na to přišel až teď?" vyštěkl.
"Vím, že to zní divně, ale je to opravdu tak. Nejspíš se mýlím, ale přece jenom si nejsem jistý. Navrhl bych provést zkušební přistání, ale hangár na to není dost velký. Stačilo by z pár metrů."
"Zbláznil jste se, Gremagu? Ohrozili bychom ostatní stroje. Tak co bude? Doporučujete druhý zkušební let? Jako vrchní palubní technik na to máte právo."
"Budou mě považovat za blbce a šťouru."
"Na to se vykašlete. Na prvním místě je bezpečnost."
Mangold se vrátil na velitelský můstek, kde se rozvalovali v křeslech doktor Ham a Lancaster. Kázeň byla sice u kosmické flotily nejvyšším zákonem, nikdo se ale nevyžíval v nesmyslném stání v pozoru a podobných pitominkách. Hlavní cíl výcviku spočíval v tom, aby každý člen posádky plnil přesně své povinnosti a mohl se v případě nouze spolehnout na druhé.
"Něco není v pořádku s antigravem," řekl Mangold a sesul se do třetího křesla. Vyhlédl kopulí do hangáru, kde čekaly další gazely připravené okamžitě vzlétnout do akce. Několik techniků zkoušelo hladký chod zvedáků, které vynášely lodě před startem na povrch. Byly to kulaté desky, na něž se pohodlně vešla vždy jedna gazela. "Obávám se, že budeme muset navrhnout ještě jeden zkušební let."
Phil Hamburg povytáhl obočí a řekl: "Budou se pitomě vyptávat a myslet si, že se chceme jenom prolétnout."
"Wang-Ren je nemocný," vmísil se klidně do hovoru Lancaster. "Právě mi to ohlásili. Musí zůstat pár dní v posteli. V pohodě to můžu vzít za něj."
Wang-Ren byl palubní radista.
Tím líp, pomyslel si Mangold. Tři chlapy vyřídím snáz než čtyři. Další dobré znamení. Musí to klapnout, Barbaro...
"Dobrá, Lancy. Tak jdeme k radiostanici a spojíme se hned s velitelem kosmodromu. Pokusný start a přistání nám musejí schválit oni. Nebo... počkejte. Radši tam zajdu osobně."
Mangolda v poslední chvíli napadlo, že bude lépe, když nebude mít u rozhovoru žádného svědka. Jeho plán vyžaduje, aby nikdo z posádky neznal podrobnosti mise. On je přece velitel gazely. Musejí ho poslouchat, dokud jeho rozkazy nebudou v rozporu s nařízeními vrchního velení.
"Doufejme že poletíme zase alespoň k Měsíci!" křikl za ním doktor Ham.
Když se poručík za hodinu vrátil, byl jeho obličej absolutně bezvýrazný. "Máme povolení ke startu. Přesně za deset minut opustíme hangár. Odstartujeme za dvě hodiny, až Gremag všechno ještě jednou prověří." Posadil se a dodal: "Plukovník držkoval a mlel něco o plýtvání pohonnými hmotami. Myslím, že Gremag se bude muset připravit na to, že ho starej pěkně seřve, až se vrátíme."
"Proč zrovna já?" zavrčel technik. "Jenom proto, že všechno dělám svědomitě?"
Za dvanáct minut stála gazela na přistávací ploše. Kulatý otvor se opět zakryl a transportní plošina sjela do podzemí. Nikdo neměl tušení, že se tam dole nacházejí obrovské hangáry, v nichž čekají připravené ke startu stovky kosmických lodí.
Zatímco Gremag a Lancaster prohlíželi antigravitační zařízení, doktor Ham zkontroloval přístroje a vybavení. Mangold nešetřil dobrými radami a co chvíli se díval na hodinky. Chvíle rozhodnutí se nezadržitelně blížila.
Povolili jim zkušební oblet Země v tisícikilometrové výši. Měli se vrátit nejpozději za dvě hodiny... '
To bohatě stačí, pomyslel si poručík, když stál v malé radiocentrále oddělené od velitelského můstku jen tenkou přepážkou. Rozhlédl se. Doktor Ham byl ve skladišti dole na první palubě. Lancaster a Gremag opustili gazelu, protože šli ještě pro několik speciálních nástrojů.
Radiostanice směla pracovat jen několik málo minut po startu, pak musela vypadnout. Lancaster byl jen náhradní radista. Uměl sice se stanicí zacházet, ale zdaleka ne tak dobře jako nemocný Wang-Ren. Dalo se tedy předpokládat, že závadu nenajde.
Mangold odkryl víko stanice a upřeně se zahleděl do spleti drátů, kabelů a spojů. Byl dostatečně vyškolený, a tak věděl přesně, co hledá. Uvolnil tenký drát natolik, aby se odpojil při menším otřesu. Potom zaměnil dvě pozitronové trubice. Jedna z nich nemohla vydržet dlouho přetížení. Nakonec sáhl hluboko do nitra vysílačky a uvolnil jeden šroubek. Na tohle Lancaster nikdy nepřijde! napadlo ho a uchechtl se.
Pečlivě zašrouboval kryt stanice a přistoupil k ovládacímu panelu. Interkom pracoval nezávisle na radiostanici. Zapnul ho a vyladil monitor. Objevil se na něm Phil Hamburg. Právě otvíral nástěnnou skříň a kontroloval ruční zbraně, které v ní byly uložené. Zdálo se, že se dopočítal, protože spokojeně pokývl hlavou a skříň opět zavřel.
Mangold vypnul interkom a pohlédl na hodinky. Měli odstartovat za šest minut.

5.

Zúrodňovali pouště a osidlovali cizí planety, ale amazonský prales na Zemi zůstal takový, jaký byl: rozlehlé bažinaté oblasti a smrtelně jedovatá zvěř. Zatímco rakety pronikaly až ke stálicím, místní indiáni zabíjeli nepřítele pořád ještě otrávenými šípy vypouštěnými z foukaček. Všude číhali aligátoři a piraně. Jen nad horečkou lidé zvítězili. Stačilo polknout pilulku a nic nezmohla ani celá hejna hmyzu.
Asi patnáct set kilometrů od ústí Amazonky leží město Manaos. S nejmohutnějším tokem na světě se zde spojuje Rio Negro. Zamíří-li někdo proti jeho proudu na severozápad, dospěje po strastiplné cestě mezi četnými ostrovy a přes divoké peřeje k ústí Rio Branca. Odtud pak vede cesta přímo na sever k malé osadě jménem Sororoca. O třicet kilometrů dál se dá odbočit vpravo na úzkou divokou říčku Anaua, která pramení v horách a přitéká od východu.
Zatímco do té doby provází cestovatele hustá džungle a bahnitá smrdutá řeka, okolí se zde náhle mění jako mávnutím kouzelného proutku. Břehy jsou liduprázdné, nejsou tu dokonce ani tajemní indiáni. Prales už ale není tak neprostupný a půda tak bažinatá. A nikde skoro žádný hmyz. Rychlý říční proud rozrážejí stále častěji ostré skalní útesy a naznačují, že hory už nejsou daleko. Vzduch je zde svěží a čistý.
Přesně čtyři sta kilometrů od ústí Anauy do Rio Branca stál na téměř kulaté skalní plošině uprostřed věčně zeleného lesa zámek Lopeze Garcii. Od severu a východu jej chránily strmé skalní srázy. Někde tam nahoře pramení Anaua, která padá v kaskádách dolů a vytváří přirozenou tůň. Hory se tyčily nad zámkem také na jihu. Volný byl jen výhled na západ.
Garciova tvrz ležela přesně na šedesátém stupni západní délky ani ne jeden stupeň šířky od rovníku. Přesto zde vládlo snesitelné, povětšinou dokonce příjemné klima. Nebylo možné se sem dostat jinak než vzduchem. Navíc nezasvěcený pilot by z letadla neviděl nic než lesy, hory a řeky, neboť nad zámkem se klenul neustále zapnutý maskovací energetický štít, který obyvatele navíc chránil před jakýmkoli útokem zvenčí.
Garcia nechal vyslat domluvený radiogram. Před hodinou přistál tryskový klipr s Duvalem a Börsingerem na palubě. Krátce nato dorazil Garciův soukromý stroj na palubě s Mabel a Barbarou Rushtonovými.
Hlavní aktéři operace "Věčné mládí" byli na místě.
Chyběl už jen poručík Mangold se svou gazelou.
Garcia velkoryse provedl hosty celým domem vybaveným zařízením, které připomínalo časy Jamese Bonda. Všude byly k vidění technické divy, jež vyvolávaly v návštěvnících nemalý úžas. Sklepení bylo jednou jedinou elektrárnou nejmodernější konstrukce s příslušnými rozvodnami. Klimatizace fungovala bezvadně a dokonale byla promyšlená také obrana domu. Garcia zdůraznil, že se nemusí obávat ani Rhodanovy kosmické flotily.
Znělo to trochu nadneseně, ale Börsinger pokývl uznale hlavou a prohlásil: "To je skvělé, Garcio. Potřebujeme bezpečný úkryt. Jste si jistý, že ten poručíček dorazí dneska?"
"Naprosto!" zvolal Jacques Duval místo Garcii. "Dal jsem mu prostřednictvím Barbary nůž na krk. Dnes, nebo nikdy. Určitě přiletí, protože... protože je v jistém ohledu... ehm, nepříčetný."
Börsinger se ušklíbl a pohlédl na Barbaru. Připadala mu dnes mladší než kdy předtím. Šortky jí náramně slušely a blůzka nezakrývala téměř nic z jejích vnad. "Kdo zůstane příčetný, když se zamiluje, že?" řekl poněkud jízlivě. "Žene se do zkázy každý, kdo se honí za sukní."
"Mluví z vás bledá závist, nic víc," odrazil Garcia pohotově jeho výpad a spiklenecky zamrkal na Barbaru. Zdálo se, že vůbec nevnímá rozzuřené Duvalovy a Mabeliny pohledy. "Ach, podívejte se tamhle!" vykřikl vzápětí. "Červené světlo! Nějaké těleso přelétlo zónu včasné výstrahy. Možná je to už naše loď."
Všichni vyšli z domu na verandu vytesanoou do skály. Garcia měl na hlavě sluchátka a hovořil s příslušníky soukromé ochranky.
"Že neodpovídá, říkáte? Pilot ale přece musí reagovat, ne?... Tak, typ gazela. To je on. Vpusťte ho dovnitř, ale buďte ve střehu. Možná má rozbitou radiostanici. Pokud vám rozkážu, zahájíte palbu z děl."
Po několika minutách se gazela snesla z oblohy na plošinu. Přistála na vysunutých odpružených teleskopických nohách a zakrátko utichly motory. Otevřel se poklop a v ní se objevil mladý štíhlý důstojník. V očích mu zasvítilo, jakmile spatřil Barbaru. Nikdo jiný se neobjevil. Poručík seskočil pružně na zem, přiběhl k mladé ženě a objal ji, dřív než se stačila ohradit. Duval tam stál strnulý jako socha. Börsinger se šklebil. Mabel nakročila, jako kdyby chtěla přispěchat dceři na pomoc, ale pak se nerozhodně zastavila. Nevěděla, zda tohle uvítání není součástí velkého plánu.
Garcia pevně sevřel rty, strčil do Duvala a něco mu pošeptal. Francouz křečovitě přikývl. Jihoameričan přešel k Mangoldovi, vzal ho za paži a jemně, ale rozhodně ho odtáhl od Barbary, která si zjevně vydechla úlevou.
"Brzděte trochu, poručíku. Co je s vaší posádkou?"
Mangold se tvářil, jako kdyby se právě probral ze snu. "Spí. Namíchal jsem jim do kávy hypnotika, jak jsme se domluvili. Jsou jenom tři, ale to stačí. V Terranii vyhlásí poplach tak za hodinu."
"Tady vás nikdo nenajde. Nebo si myslíte, že bude lépe, když odstartujeme hned a zamíříme na Kallisto?"
"Kallisto? A co... co slečna Rushtonová? Poletí s námi?"
Garcia se chladně pousmál a řekl: "Jistěže poletí s námi. Jestli ale myslíte, že je to jistější, zůstaneme tady. Pod maskovacím štítem nikdo vaši loď nenajde. Kallisto počká."
"Moc času zase nemáme!" zvolala naléhavě Mabel Rushtonová. Garcia a Börsinger ji v posledních dnech poněkud zatlačili do pozadí. Vynucená pasivita se jí vůbec nelíbila, a tak se rozhodla, že se pokusí opět prosadit. "Domluvili jsme se přece, že poletíme dál na Kallisto, jakmile budeme mít loď. Ostatně mám dojem, že nějak zapomínáte na některé předchozí dohody, Garcio. Teď už vím, proč tak váháte s odletem. Váš zámek je zřejmě jako stvořený pro další vaše dobrodružství, že? Ale to se mýlíte. Něco jsme koupili a také za to zaplatíme, je to jasné?"
V Garciových očích se výhružně, nebezpečně zablýsklo a sykl: "Dávejte si pozor na slova, madam. Má dobrodružství jsou moje soukromá věc."
"Snad, ale ne v případě, že je do nich zapletena moje dcera."

Mangold vzal Barbaru za paži. Pochopil, že zdaleka není všechno tak, jak mu vylíčil Duval. "Pro mě za mě si dělejte, co chcete," řekl nevzrušeně. "Beze mě ale gazela nepoletí. Jenom já znám kód k pozitronickému mozku, kde jsou uložena kurzová data. Barbaro, povězte mi, co to má všechno znamenat? Myslel jsem si, že vám jde o výlet do vesmíru. Tady jsem vás měl vyzvednout. A teď tady najdu celou sešlost."
"To jsou mí přátelé," špitla mladá žena stísněně. "Musíme je vzít s sebou."
"Po cestě vám prozradíme, kam se poletí," vmísil se do hovoru Garcia nekompromisně. "Na Kallisto doplníme zásoby a pohonné hmoty. Můžete odstartovat bez posádky, poručíku?"
"Ještě před chvilkou jste nikam nepospíchal," namítl Mangold. "Nehnu se odsud, dokud mi nevybalíte na rovinu, o co tu vlastně jde."
Duval odstrčil Garciu stranou a spustil: "To je dlouhá historie, Mangolde. Klidně vám ji ale vylíčíme. Hned, jestli chcete. Dopravte nás na Kallisto a tam se všechno dozvíte."
Poručík váhal. Podíval se na Barbaru. Ta téměř neznatelně přikývla, a když se vzápětí usmála, Mangold opět změkl.
"Dobrá, poletíme. Při nejhorším můžu řídit loď sám; alespoň na Kallisto," řekl se zvláštním přízvukem.
Ještě dřív než bylo v Terranii vyhlášeno pátrání po nezvěstné gazele, odstartoval poručík Mangold s podivnou posádkou na palubě a zmizel v hlubinách vesmíru. Zamířil k pásu asteroidů a za ním ležícímu Jupiteru.
Měsíc Kallisto obíhal Jupiter ve vzdálenosti téměř dvou milionů kilometrů a byl skoro stejně velký jako Mars. Protože těsně pod jeho kůrou se nacházela nezměrná ložiska skoro ryzích rud, disponoval značnou gravitací, která udržovala přirozenou atmosféru. Ta byla sice jedovatá, ale člověk ji dokázal s pomocí arkonské techniky obohatit chemickými přísadami tak, aby byla snesitelná pro lidský organismus. Navíc se do ní přidával kyslík, takže se na Kallisto dalo bez problémů žít.
Slunce zde bylo velké jen asi jako pěst a povrch měsíce ohřívalo jen mizivě. Nad lidskými osadami ale byla zavěšena umělá slunce, která dodávala dostatek tepla a světla.
Jedno takové slunce se nacházelo také nad Jihoameričanovým sídlem. Gazela kolem něj těsně prolétla a přistála podle Garciova pokynu v blízkém údolí.
Mangold byl stále ještě ochoten hrát tu ztřeštěnou hru, ačkoli neměl tušení, o co v ní přesně jde. Záleželo mu jen a jen na Barbaře, pro kterou by udělal všechno, jen aby jí mohl být nablízku. Barbara se od něj nehnula na krok, protože ji k tomu nutili káravými pohledy Garcia a její matka. Jen netušila, jak dlouho dokáže oddalovat splnění slibu, který poručíkovi dala.
Doktor Ham, Lancaster a Gremag byli pořád ještě pod účinkem silné drogy a spali ve svých kajutách. Měli být mimo hru ještě tak čtyři pět hodin. Mangold vskrytu duše doufal, že se mu s nimi podaří opět přistát v Terranii, až bude po všem. Skutečně v to ale doufal?
"Barbaro, vystupte si," přikázal Garcia mladé ženě, když se otevřel poklop a vyjely z něj schůdky. "Duval vás doprovodí."
Börsinger a Mabel tam stáli jako sochy. Duval vzal Barbaru v podpaží a protáhl ji otvorem. Asi o tři sta metrů dál se tyčila bílá budova se zasklenými verandami a širokými venkovními schodišti. Pod skleněnou střechou se proplétaly bujné tropické rostliny a těsně vedle se rozkládal všelijak kroucený bazén, v němž se třpytila čistá voda.
"Pojďte, Barbaro. Svého poručíka si ještě užijete dost a dost."
Mangold přiskočil ke skříni zabudované ve stěně a prudce ji otevřel. Než ale stačil vytáhnout zbraň, ozval se Garciův rezavý hlas: "Pozor, poručíku, mířím na vás! Radši se stáhněte a připravte všechno ke startu. Máme na palubě dost potravin; zkontroloval jsem si to. Jestli chcete udělat nějakou pitomost, nikdy se nesplní vaše životní přání, protože s mrtvou Barbarou Rushtonovou byste si moc neužil."
Duval vytáhl pistoli a přitlačil hlaveň mladé ženě k zádům. Barbara váhavě sestupovala po schůdkách a pak kráčela vpřed, ani se neohlédla. Francouz se držel těsně za ní.
"Barbaro!" vykřikl Mangold zoufale. "Co to má znamenat? Já nechápu..."
"Ticho!" zavřískl Garcia. "Odstartujte konečně. Směr Pluto. A žádné hlouposti, pokud chcete vidět Barbaru ještě živou!"
Duval a Barbara se zastavili, když na ni poručík zavolal. Mladá žena jen bezmocně pokrčila rameny a zvedla ruku na pozdrav.
"Barbaro!" v Mangoldově hlase se mísil vztek s láskou a zklamáním. Teprve nyní si uvědomil, jak moc Barbaru miluje. Netrápila ho nejistota, jen se děsil při pomyšlení, že musí nechat milovanou ženu samotnou s Duvalem.
"Pojďte," řekla mu Mabel Rushtonová a vzala ho za paži. "Barbaře se nic nestane, když budete rozumný. Kvůli Duvalovi si nedělejte starosti. A ještě něco: Čím dřív se vrátíme, tím spíš budete moct sevřít mou dceru v náruči."
Poručík se na ni zachmuřeně zahleděl. "Nevěřím vám, paní Rushtonová," zavrčel. "Nevěřím nikomu z vás. Všichni jste mě obelhávali, i Barbara. Co vlastně ode mě chcete?"
"Stačí když budete dělat, co vám přikáže Garcia," prohlásil Börsinger chladně. "Však se včas dozvíte, o co jde. Tak se na nás přece podívejte, chlape! Pořád ještě vás nic nenapadá?"
Mangold poodešel k antigravitačnímu výtahu. Garcia mu šel v patách, zbraň stále ještě v ruce. Poklop se zavřel.
"Takže směr Pluto," zopakoval Jihoameričan. "A žádné nepředloženosti. Kosmická flotila vám nepomůže. Pomoct si můžete jedině vy sám."
Po Mangoldovi a Garciovi vstoupili na velitelský můstek také Mabel Rushtonová a Ronald Börsinger. Zdálo se, že poručíkovi ani svému společníkovi příliš nedůvěřují. Mangold měl vůbec dojem, jako by se všichni tři vzájemné neustále špehovali a jeho, vlastně zajatce, považovali za jedinou spolehlivou osobu. Tedy s jistými omezeními, samosebou.
"Opusťte Sluneční soustavu!" přikázal Garcia poručíkovi a vmáčkl ho na prostřední pilotní sedadlo. Sám si sedl

napravo od něj do křesla radisty a druhého důstojníka. "Börsingere, zůstaňte, kde jste. A klidně se posaďte. Vám, paní Rushtonová, bych radil, abyste se šla prospat do kajuty. Teď se toho stejně mnoho dít nebude."
"Nechcete mi konečně prozradit, co to má všechno znamenat?" dožadoval se Mangold a zachmuřeně hleděl na klávesnici pozitronu nalevo. Jen on znal kód. Vymáčknout ho z něj nemohli. A nikdy by se jim nebylo podařilo ho napálit, kdyby nebylo Barbary. Musí udělat, co po něm požadují, nebo jí Duval ublíží.
"Šetřete si dech, Mangolde," odsekl Garcia. "Musíme se dostat za Pluto, dřív než se proberou vaši lidé. Zapněte přijímač. Mám dojem, že už pomalu postrádají vás i vaši loď. Poslechneme si, co si o tom myslí."
"Kurz?" zeptal se Mangold a vztáhl ruce ke klávesnici. Nikdo nemůže zkontrolovat, jaký kurz pozitronu zadá. Bude blufovat, když... ne, nemělo to smysl. Zatím ještě ne. Nejdřív musí zjistit, o co jim jde. "Musíte mi říct, kam mám letět."
"Zamiřte prostě k dráze Pluta a pak za ni. Tam vám povíme, kam to bude dál. Rád bych, aby u toho byli vaši kolegové z gazely. Bude je to zajímat. Nevsadíme se, že budou nadšeně spolupracovat?" Garcia se potutelně zašklebil a dodal: "I bez Barbary Rushtonové."
Mangold vrhl na Jihoameričana nenávistný pohled. Instinktivně tušil, že právě tenhle ničema zkřížil jeho plány a dostal ho do téhle mizérie. Bylo mu ovšem jasné, že za to vděčí také mlčenlivému Börsingerovi a Mabel Rushtonové. Pěkný spolek, tihle geronti.
Měl na mysli právě tohle Börsinger, když mu říkal, aby se na ně důkladněji podíval? Jenže do celé záležitosti se zapletl taky Duval a tomu ještě ani nebylo čtyřicet. A co Barbara? Ne, ta určitě o ničem nevěděla. Napálili ji stejně jako jej. Opravdu?
Mangold zapnul pohonnou jednotku. Obrazovky se rozsvítily, ale i tak byl vidět Garciův palác. Stál na skalní plošině uprostřed holé planiny obklopené horami. Poručík rozeznal na verandě dvě postavy. Jedna z nich byla Barbara. Mávala oběma rukama směrem ke gazele.
Osmnáct trysek projektorů polí zahučelo a gazela nabrala výšku. Mangold ji musel řídit ručně, dokud nenaprogramuje kurz. Zakrátko ztratili Kallisto z dohledu. Nalevo visela v prostoru obrovská koule Jupiteru. Na jeho povrch v té době vstoupili první průkopníci, kteří měli speciální vybavení. Zatím se nehodil k dlouhodobějšímu osídlení.
Zakrátko měli za sebou i velkou planetu.
"Proč nezapnete radiostanici?" zeptal se poručíka Börsinger.
"Záměrně jsem ji poškodil a musela by se nejdřív opravit. Stačí mi na to pět minut - pokud na to budu mít čas."
Mangold cítil, že se opět uklidňuje. Dostali ho. Dobrá. Vrátí jim to i s úroky, až bude po všem. A běda Barbaře, jestli jen něco tušila o jejich spiknutí! Duval to musel vědět, možná to všechno spískal právě on. "Musíme se držet pod rychlostí světla, neboť tranzici lze zahájit jen při pevném kurzu."
Nikdo mu neodpověděl. Garcia seděl napravo a Börsinger nalevo od něj. Zírali do nekonečného vesmíru a v očích se jim zračila zvláštní žádostivost, již si Mangold nedokázal vysvětlit. Co je tam venku pro ně tak cenného?
Po třech hodinách probudili doktora Hama, Lancastera a Gremaga. Ani jeden z nich nechápal, co se stalo. Když vstoupili na velitelský můstek a za průhlednou kopulí kolem sebe neviděli nic než hvězdy a vzdálená slunce, tázavě pohlédli na poručíka.
Velitel jen pokrčil rameny a řekl: "Je mi líto, chlapi. Chtěli jste dobrodružství, tak ho máte." Ukázal na Garciu a dodal: "Tohle je stříbrný král Garcia. A ten druhý je pro změnu ocelový král Börsinger."
Phil Hamburg přimhouřil oči a zamumlal: "Tady něco nehraje."
"Uhádl," řekl Jihoameričan, aniž se zvedl z křesla. "A teď mě dobře poslouchejte. Odteď velím na gazele já. Poručík Mangold byl tak laskavý a dal stroj k dispozici mně a mým obchodním přátelům. Má pro to svoje důvody. Co se týká kosmické flotily, ta už vyhlásila poplach. Hledá nás polovička Sluneční soustavy - a vás jakbysmet. Strážní lodi mají rozkaz zahájit bez výstrahy palbu. Jestli tedy chcete přežít, budete dělat přesně to, co po vás budeme chtít."
Lancaster si žmoulal knoflík na blůze a náhle se ozval: "A když ne? Předpokládám, že jste poručíka přinutili, aby vás poslechl. Uloupit loď kosmické flotily — to mi připomíná Overheada. Jste něco jako on?"
"Nejsem ani mutant, ani nemám v úmyslu rvát se s Rhodanem o světovládu. Až dosáhneme svého a šťastně se vrátíme na Zemi, kde se mezitím snad uklidní situace, budete všichni volní. Nic se vám nestane, dokud budete poslouchat naše rozkazy. Mangolde, prozradil jste Duvalovi, že v navigačním mozku gazely jsou uloženy všechny dosud absolvované lety. A to i ty, které prodělala v hangáru kulaté vesmírné lodě."
"A kdyby to tak bylo?"
"Pak naveďte stroj na kurz k Poutníkovi, planetě věčného života."
Mangold se vyjeveně podíval na Garciu a pak na Börsingera, který si ho napjatě měřil. Mezitím už přišla na velitelský můstek také Mabel Rushtonová. Klidně a chladně čelila poručíkovu pohledu.
"Takhle je to tedy!" vyhrkl Mangold a pokýval hlavou. "To jsem si mohl myslet. Buněčná sprcha!" Zavrtěl hlavou a pokračoval: "Ale to je šílené! Buněčnou sprchu nezíská nikdo, komu to nepovolí Nesmrtelný. To, co chcete udělat, je sebevražda."
"To nechtě laskavě na nás, poručíku," odsekl Börsinger. "Však my se s tím vaším Nesmrtelným už vypořádáme. Možná ani neexistuje a je to jen Rhodanova fantazie. Třeba se s ním vytasil jenom proto, aby měl lacinou výmluvu, protože se nechtěl o buněčnou sprchu s nikým dělit."
"Moc mluvíte," okřikl kumpána Garcia. "Poručíku, zamiřte k Poutníkovi. Nepokoušejte se ale nás napálit. Barbara by si to těžce odnesla."
Zmínka o Barbaře zapůsobila na Mangolda jako studená sprcha. Kdyby jen věděl, zda se ujala zrádcovské role dobrovolně! Pak by mu mohlo být jedno, co se s ní stane, už by ho k ní nic nepoutalo. Spolu s třemi podřízenými by se mu už nějak podařilo přemoct tyhle šílence. Jestliže ale oklamali Barbaru stejné jako jej, jestliže to s ním myslela opravdu vážně a měla ho ráda, pak neměl v téhle chvíli na vybranou, musel poslouchat rozkazy zločinců.

"Doktore Hame, převezmete lékařskou péči o cestující a posádku. Gremagu, vy dohlédněte na strojovnu a další zařízení. Jděte. Za půl hodiny provedeme první tranzici. Lancy, vy zůstaňte tady a ujměte se navigace. Jasné?"
"Nic není jasné," namítl Phil Hamburg stojící u dveří. "Opravdu uděláme, co po nás chtějí? Copak jsme nějací vzbouřenci?"
"Vypadá to tak, doktůrku. A teď proveďte, oč vás žádám. Později vám všechno vysvětlím - tedy alespoň se o to pokusím. Momentálně nemáme na vybranou."
Hamburg a Gremag beze slova zmizeli. O minutu později ohlásili palubním komunikátorem připravenost. Mangold přešel k pozitronu. Chvíli nerozhodně hleděl na kódové klávesy, a pak je začal mačkat v určitém pořadí a rytmu. Garcia si stoupl vedle něj a snažil se pochopit systém zadávání kódu, zakrátko to ale vzdal.
Poručík nakonec stiskl hlavní červené tlačítko.
V mohutném pozitronickém mozku to začalo bzučet, ozývalo se z něj zvláštní cvakání a nakonec z jedné štěrbiny vyjel úzký plastikový proužek. Mangold ho vzal a vrátil se ke kontrolkám. Podal Jerrymu Lancasterovi proužek a řekl: "Naprogramujte kurz, Lancy."
Börsinger jim nakukoval přes ramena. "Tenhle kousek fólie že obsahuje celý program kurzu?" vyhrkl.
"Jistě," odsekl poručík a vychutnával si převahu svých vědomostí. Příliš mu to ale nepomáhalo. "Gazela přejde na daný kurz automaticky po zapojení hyperpohonu. Bohužel každou tranzici překonáme vzdálenost pouhých pěti světelných let, zkrátíme ovšem přestávky. Místo běžné půlhodiny budeme čekat jenom pět minut. Teoreticky by bylo možné dosáhnout původní polohy Poutníka asi za dvacet sedm hodin, jenže umělá planeta se mezitím přemístí po své dráze o kus dál. Kurz je znám, ne ale variabilní rychlost oběhu. Poletíme tedy po dráze Poutníka a budeme doufat, že ho dřív nebo později doženeme."
"Čím dřív najdeme Poutníka, tím lépe pro vás. A pro Barbaru," sykl Garcia chladně.
Mangold na něj vrhl rozzuřený pohled, a pak pokývl seržantovi. Jihoameričan zvedl ruku a přiložil pistoli poručíkovi k hlavě.
"Být vámi, choval bych se vstřícněji. Program kurzu už máme a nutně vás tedy nepotřebujeme..."
"To jste ovšem na omylu." Mangold zůstal klidně sedět dál a usmíval se. Samotného ho udivilo, kde se v něm vzalo tolik sebevědomí. "Ještě nějakou chvíli mě budete potřebovat. Ani jeden z mých lidí nezná data dráhy Poutníka. Jen já. A mám je tady..." Ťukl si na čelo. "Takže mě můžete klidně zastřelit."
Garcia zavrčel cosi nesrozumitelného a zastrčil pistoli zpátky do kapsy.
Börsinger zamířil ke dveřím a řekl: "Půjdu se natáhnout. Poslední hodiny mě nějak zmohly. Nejsem už nejmladší."
Prohlédl si hůl v ruce a dodal: "Jsem zvědav, jestli ji potom budu ještě potřebovat, nebo ne."
Mabel Rushtonová počkala, až se za ním zavřou dveře, a zasyčela: "Blbec. Jeho starosti bych chtěla mít."

6.

Po poslední tranzici pohasly kontrolky a pozitron se vypnul. Gazela zůstala v Einsteinově prostoru a klouzala jím mírně podsvětelnou rychlostí ve starém kurzu.
Seržant Jerry Lancaster se rozvalil v pilotním křesle a pokynul Börsingerovi. "Tak to bychom měli. Po Poutníkovi ani památky. Navrhoval bych, abyste vzbudil velitele. Musí stanovit nový kurz."
Börsinger vyhlédl kopulí ven do prostoru plného neznámých hvězd. Přestože byl laik, poznal, že už se dávno nepohybují ve Sluneční soustavě. Souhvězdí mu nebyla ani povědomá a cizí mu byly i jejich konstelace. V tomto prostoru by zabloudil každý člověk, kdyby neměl po ruce arkonské prostředky.
"Jak daleko je Země?"
"Šestnáct set světelných let," odpověděl Lancaster. "Ještě před padesáti lety byla čirá utopie dostat se do takové dálky - a dneska je to skutečnost. A my jsme to zvládli za jeden den. Na palubě lodi o průměru pouhých třicet metrů. Chápete, jaký je to zázrak?"
Börsingera pohled na cizí hvězdy fascinoval a tak trochu se jich i bál, nedal to ale na sobě znát. "No a co?" odsekl.
"Dojdu pro Mangolda."
Seběhl několik schůdků a zamířil k obytným kajutám. Potkal doktora Hamburga, který ho nevšímavě minul, a pak zaslechl hlasy. Mimoděk se zastavil a naslouchal. Ozývaly se z Mabeliny kajuty. Všiml si, že dveře nejsou úplně zavřené. Přistoupil k nim, aby lépe slyšel.
"...se spolehnout, že dodržím svůj slib, poručíku. Barbara je moje dcera a bude po mně dědit. Ale ne, až umřu, nýbrž tehdy, až budu mít jistotu, že budu žít ještě dalších šedesát let. Záleží tedy jen na vás, zda se z vás stane v krátké době boháč - a zda získáte Barbaru."
Mangold seděl na židli a Mabel naproti němu. Zdálo se mu, že úsměv v jejích očích je nefalšovaný. Opravdu měla se svou dcerou hodně společného a vypadala o pouhých deset patnáct let starší než ona.
"Myslíte si, že mě vaše dcera skutečně miluje, paní Rushtonová?"
"Jsem o tom přesvědčena, ba co víc, vím to. Řekla mi to. Postěžovala si mi, že Duval za ní pálí, a svěřila se mi, že ho nesnáší."
"Mám dojem, že po ní pokukoval i Garcia."
"Ten nenechá na pokoji žádnou sukni, a kdybych nebyla tak stará, určitě by to na mě zkusil taky."
"Vy nejste stará, paní Rushtonová. Klidně byste mohla být Barbařina sestra."
Mabel Rushtonová mu vrátila úsměv a zvolala: "Říkejte mi Mabel, poručíku. Až se vrátíme na Zemi, budete s Barbarou pokračovat v mé práci. Mabel Rushtonová zmizí ze světa stejně jako Garcia a Börsinger. Věčný život má pro nás větší cenu než jméno. V našich obchodech budou pokračovat pověřené osoby. Ani vás nikdo nepozná, poručíku."

"Myslím, že podceňujete Rhodanovu tajnou službu. Vyčenichají nás. Měli bychom zůstat nějakou dobu na Kallisto."
"Možná zůstaneme, proč ale bychom si tím měli lámat hlavu už teď? Nejdřív musíme najít Poutníka a pak uvidíme co dál."
Mangold se zvedl, pohlédl na hodinky a prohlásil: "Dobře že jste mi to připomněla. Už jsme nejspíš dosáhli patřičné polohy. Já..."
Vtom se otevřely dveře a dovnitř vstoupil Börsinger. Tvářil se naoko překvapeně, že vidí poručíka v Mabelině kajutě.
"Ach, Mangolde, to jsem rád, že vás potkávám," vykřikl. "Mám vám vyřídit, že Lancaster na vás čeká na můstku. Myslím, že jsme na místě - alespoň se vypnula hyperautomatika, nebo jak se to jmenuje."
"Díky, Börsingere," řekl poručík. "Uvidíme se později, Mabel."
Börsinger počkal, až Mangold opustí kajutu, a pak řekl: "Omotala jste si ho pěkně kolem prstu, Mabel."
"Nic jiného si nezasloužil," zachichotala se milionářka.
Mezitím se objevil na velitelském můstku také Garcia. Položil Lancasterovi spoustu otázek a chtěl vědět, co se bude dít dál. Seržant nakonec ztratil trpělivost a vybuchl: "Heleďte, mistře, já jsem jenom navigátor. Mám za úkol kontrolovat kurz stanovený velitelem a v případě maléru ho informovat. Jaký bude další postup, to rozhodne poručík Mangold. Už sem jde. Zeptejte se jeho, když budete chtít něco vědět."
Garcia se kousl do rtu a zmlkl. Nechtěl členy posádky zbytečně dráždit. Však si na nich zchladí žáhu, až je nebude potřebovat.
V té chvíli vešel na můstek Mangold. Prostudoval si okolní vesmír, zorientoval se podle hvězdných map a v tabulce si ověřil data dráhy zmizelé planety.
"Oběžná doba dva miliony let... elipsa... ohnisko tvoří naše Sluneční soustava. Naposledy stál Poutník tady a mířil ke ká bé sedmdesát devět bé ypsilon." Zavrtěl hlavou a dodal: "Při devadesáti procentech rychlosti světla bychom ho měli dohonit za necelé tři dny. Možná už za dva."
Garcia zašermoval oběma rukama divoce ve vzduchu. "Nemohli bychom rychleji...?"
"To tedy nemohli!" vykřikl Mangold a chladně si ho změřil. "Už se nemůžete dočkat, co? Pokud zkusíme hyperskoky, zaručeně Poutníka mineme. A pak nám to potrvá ještě déle. Radím vám, abyste přenechal navigaci mně a mým lidem. Takže dva až tři dny. Uvítal bych, kdybyste nyní odešel do své kajuty a nerušil nás při výpočtech. Nepotřebujeme vás tady."
Garcia šlehl po Mangoldovi rozzuřeným pohledem a zachrčel: "Co si to o sobě myslíte, vy... vy...!"
Poručík ukázal na dveře a vyštěkl: "Čím dřív zmizíte, tím dřív se do toho můžeme pustit."
Börsinger, který se právě chystal vstoupit, se zarazil a pak řekl: "Pojďte, Garcio. Myslím, že se můžeme na poručíka Mangolda spolehnout. Udělá přesně to, co se od něj očekává, věřte mi."
Jihoameričan ho neochotně následoval.
Když se za nimi zavřely dveře, Lancaster si vydechl úlevou a poznamenal: "Jak jste to dokázal, náčelníku? Zdá se, že ten tlustej hololebec vám věří. Na rozdíl od toho šedovlasého donchuána. Ten by tu nejradši i spal."
"Poloha?" zeptal se ho úsečně Mangold.
Seržant mu podal patřičnou informaci a dodal. "Teď jsme sami, náčelníku, a ostatní se vyznají v kosmoplavbě asi jako krtek v plachtění. Mám zadat kurz Země?"
"Vy jste se zbláznil, Lancy. Nebo si myslíte, že by nás tam vítali s otevřenou náručí? Nevěřili by nám ani slovo. Ne, nezbývá nám než dohrát tuhle hru do konce. Najdeme Poutníka."
"Vy chcete pomáhat zločincům?" nevěřil svým uším navigátor a ohromeně pohlédl na Mangolda. "A já myslel, že při první příležitosti..."
"Při nejvhodnější příležitosti!" opravil ho poručík důrazně.

* * *

V Terranii se sbíhaly všechny nitky Solární tajné služby a držel je v ruce jediný muž, Allan D. Mercant. Díky buněčné sprše vypadal úplně stejně jako před padesáti lety. Byl malý a křehký. Pleš mu lemoval věneček světlých vlasů a neustále se vlídně usmíval, což vyvolávalo klamný dojem neškodnosti. Kdo neznal Allana D. Mercanta, tipoval by ho na středního úředníčka, který o víkendech pečuje o zahrádku nebo sbírá motýly.
Krutě by se ale zmýlil, neboť Mercant ve skutečnosti řídil ze zákulisí všechny agenty rozmístěné na Zemi i na ostatních planetách Sluneční soustavy. Rhodanovi spolupracovníci ho považovali za vlivného, neúprosného, a proto úspěšného ředitele tajné služby.
Mercant ukončil pátrání čtyři dny po zmizení gazely. Jeho výsledkem byla směs fakt a dohadů. Perry Rhodan a Reginald Bull ho přijali v pracovně nacházející se vysoko nad Terranii v nejhořejším poschodí vládní budovy.
"Myslím, že jde o jasný případ, pane."
"Doufám, že to není nic vážného, Mercante."
"Jak se to vezme. Dovolte, abych popořadě uvedl, co se stalo. Jen na okraj - opravdu nebylo jednoduché vypátrat pohnutky tohoto činu. Museli jsme rozkrýt soukromý život členů posádky, a jak se zdá, jediným podezřelým je velitel gazely, poručík Mangold. Navázal v posledních týdnech styky s velice vlivnými osobami, především pak s Mabel Rushtonovou a její dcerou Barbarou."
"Cherchez la femme," zamumlal Reginald Bull a zakřenil se. "Šlohnul gazelu, aby strávil líbánky se svou Barbarou někde mezi hvězdama."
"To jsme si zprvu mysleli také," řekl Mercant vážně. "Potom jsme ale zjistili pár zarážejících skutečností. Vzpomeňte si na to, jak sem na vládu co chvíli přiběhne nějaká vlivná, mocná osobnost a škemrá o to, aby dostala buněčnou

sprchu."
Rhodan téměř neznatelně pozvedl obočí a zdálo se, že mu svitlo. "Tak je to tedy," zamumlal a pokýval hlavou.
"Přesně tak, pane! Dcera paní Rushtonové byla návnada, na kterou se poručík Mangold chytil. Z lidského hlediska je to pochopitelné, přesto je to zločin. Do akce kromě toho byli zapleteni také ještě jistý Ronald Börsinger a Lopez Garcia. Setkali se s Mangoldem a společně s ním odletěli na Kallisto. Tam vysadili Barbaru Rushtonovou a i vám známého manažera Jacquese Duvala. Gazela vzlétla, prorazila pásmo ostrahy a zmizela beze stopy ve vesmíru. Vydal jsem rozkaz zatknout slečnu Rushtonovou a monsieura Duvala a dopravit je do Terranie. Myslím, že pak se dozvíme víc."
"Dobrá práce," pochválil ředitele tajné služby Perry Rhodan. "Rád bych s Duvalem mluvil, hned jak dorazí. Co s ním uděláme, Mercante?"
"Ještě nevím, pane. Nejdřív musím znát motivy, které ho k tomu vedly. - Dovolte, abych se rozloučil, pane."
Bully hleděl za Mercantem, dokud za ním nezapadly dveře, a pak zavrtěl hlavou a prohlásil: "Je to šílený, když si to tak vezmeš. Ukradnou prostě loď, aby si zaletěli na Poutníka. Kvůli buněčný sprše. Budou se divit, až se setkaj s Nesmrtelným. Jsem zvědavej, co jim poví."
"Jejich motiv je z lidského hlediska pochopitelný a dá se těžko soudit. Nebudeme Mangolda a gazelu pronásledovat."
"Ne? Proč ne? Když to necháš být, poletí zanedlouho na Poutníka celý flotily zběhlejch důstojníků se svýma posádkama a budou chtít buněčnou sprchu."
"Nikdo se to nedozví, Bully. A kromě toho jsem toho názoru, že každý člověk má právo na to dostat buněčnou sprchu. Poslední rozhodnutí je na Nesmrtelném a vsadím se o cokoli, že se v případě Mangolda a jeho únosců už rozhodl. Proč bychom se do toho měli vměšovat?"
"Ty myslíš...?"
"Přesně tak, Bully. Nebudeme se mu plést do řemesla. Budeme respektovat rozhodnutí Nesmrtelného, ať už bude jakékoli. Až se Mangold, Börsinger, Garcia a Rushtonovy někdy vrátí na Zemi, nebudeme z toho dělat aféru. Obdivuji odvahu těch lidí, a zvláště pak Mabel Rushtonové, jestliže chtějí oklamat takovou bytost, jako je Nesmrtelný."
Reginald Bull rozvážně přikývl a odpověděl: "Nejspíš máš pravdu. Ať si prožijou svoje zklamání. Známe přece Nesmrtelnýho. Pošle je k čertu. Nikdy jim nepřidělí buněčnou sprchu."
"Nejsem si tím tak jistý," poznamenal Perry Rhodan s úsměvem.

* * *

Všichni hlavní aktéři se sešli v kajutě Mabel Rushtonové. Lopez Garcia seděl za stolem, hlavu složenou v dlaních. Tvářil se mrzutě a zlostně. Naproti němu trůnil Ronald Börsinger. Číhavě sledoval každý pohyb Mabel Rushtonové, která se uvelebila na posteli.
"Co vlastně ode mě chcete?" zeptala se jich.
"Vy se ještě ptáte? Víte dobře, co po vás chceme. Vysvětlete nám, co máte s poručíkem za tajemství. Já tomu chlapovi nevěřím ani ň a vy se tváříte, jako kdyby to byl náš nejlepší přítel."
"Taky že je, Garcio. Vy jste ale hlupák, můj milý. Muž, který miluje ženu, by pro ni udělal cokoli - to je moje vysvětlení. Co vy o tom ale víte? V životě jste nemiloval žádnou ženu doopravdy. Máte rád jen sám sebe."
"Co to melete za nesmysly? Vždyť já si dělám starosti pro blaho nás všech. Máme určitý cíl a musíme ho dosáhnout, jinak jsme vyřízení. Nebýt mě, nebyli bychom teď tady. Proto mám nárok, abych velel téhle expedici. A vy musíte bezpodmínečně poslouchat moje příkazy. To platí i pro vás, Mabel."
Mabel Rushtonová ani nehnula brvou, když odpověděla: "Jste na omylu, Garcio. Nikdy se vám nepodřídím. Kdo první přišel na nápad opatřit si buněčnou sprchu? Já! A teprve potom jsme vám já, Duval a Börsinger nabídli partnerství. Zřejmě jste už zapomněl, co, můj milý?" ;
"Mabel má naprostou pravdu," přisvědčil Ronald Börsinger. Začal opisovat holí pomyslné kruhy na podlaze a dodal: "Vám nepřísluší velení. Můžete být rád, že jsme vás vzali s sebou."
Garcia vyskočil, hned se ale zase posadil, když ho Mabel zmrazila pohledem. "To mi zaplatíte," zasyčel. "To mi zaplatíte i s úroky, až dosáhneme, oč usilujeme."
"A my toho dosáhneme," prohlásila přesvědčeně Mabel. "Díky poručíku Mangoldovi. Dostane za svou snahu jako odměnu mou dceru. Ano, to jsem vám chtěla ještě říct, Garcio: Dejte pryč své špinavé pracky od Barbary, až se vrátíme. Poručík Mangold vás jinak bez váhání zabije."
Börsinger mimoděk nakreslil holí na podlaze kříž a v očích mu zvláštně zasvítilo. Jako by byl mimořádně spokojen s vývojem situace.
Garcia mlčel. Hleděl hodnou chvíli Mabel Rushtonové upřeně do očí, ale nakonec odvrátil zrak.
Od té chvíle se vedení expedice ujala milionářka. Dobyla zpátky své původní postavení. Zrovna chtěla něco říct, když zadrnčel zvonek. V reproduktoru pod interkomovou obrazovkou to zapraskalo a ozval se Mangoldův hlas: "Poplach! Myslím, že jsme zachytili na monitoru Poutníka. Připravte se! Paní Rushtonová, přijďte laskavé na velitelský můstek. Garcia a Börsinger tu nemusejí být, jen by nás zneklidňovali. Konec!"
Mabel vstala a vítězoslavně zvolala: "Vidíte, pánové, mladý poručík není tak prostomyslný, jak se domníváte. Zůstaňte zde, nebo se stáhněte do svých kajut. Zavolám vás, až nastane pravá chvíle."
Aniž počkala na odpověď, vyšla na chodbu a nechala dveře otevřené. Garcia a Börsinger se na sebe podívali, zvedli se a vydali se do svých kajut.
"Kde je?" zvolala netrpělivě Mabel Rushtonová, sotva vešla na můstek.
Mangold ukázal na panoramatickou obrazovku a řekl. "Tamhle. Pouhým okem ještě není vidět, ale při zvětšení ano. Poutník neobíhá žádné přirozené slunce, ale jeho umělé světelné zdroje jsou natolik silné, že ozařují celý povrch.

Posaďte se, Mabel. Myslím, že je nejvyšší čas, abych vám o téhle planetě něco pověděl. Nechci, abyste pak byla moc překvapená."
Milionářka si sedla napravo od něj. Lancaster vstal a věnoval se kontrolním přístrojům. Doktor Ham seděl v levém křesle a zíral na obrazovku. Ve tváři měl strnulý výraz.
"Planetu věčného života objevil asi před padesáti lety Perry Rhodan. Je umělá, nám zcela neznámé technické prostředky ji vynesly na rovněž umělou oběžnou dráhu, která vede zčásti okolo naší Mléčné dráhy. Jedním ze dvou ohnisek velké elipsy je naše Slunce. Podle výpočtů našich vědců potřebuje Poutník na jeden oběh dva miliony let. Sídlí na něm pouze jedna živá bytost, Nesmrtelný. Nikdy není tím, čím se zdá, protože zaujímá nesčetné formy. Jednou se nám zjevuje jako člověk, podruhé zase jako zářivá energetická koule. Nesmrtelný je zduchovnělý koncentrát vyhynulé rasy, která se kdysi rozhodla vzdát tělesné stránky svého bytí. Z tohoto rozhodnutí vzešla téměř všemocná bytost. Je nesmrtelná a má k dispozici pomůcky, jež si ani nedovedeme představit. Stvořila planetu, jež je jedinečná ve vesmíru. Má tvar polokoule a druhou polokouli nahrazuje energetický štít, který drží atmosféru - pokud zrovna nějakou má. Umělé slunce jí dodává světlo a teplo. Alespoň to tak bylo, pokaždé když jsem ji navštívil. Dozvěděl jsem se, že to tak není pořád. Poutník mění svou tvářnost podle vůle Nesmrtelného."
Mabel Rushtonová klidně naslouchala. Ledacos znala už od svých pozemských informačních zdrojů, ale tak docela jim zase nevěřila. Připadalo jí to všechno neskutečné, neuvěřitelné. "A co ta buněčná sprcha? Myslíte si, že nám ji Nesmrtelný poskytne?" zeptala se Mangolda.
Poručík pokrčil rameny a odpověděl: "To nevím, Mabel. Ještě na Zemi jsem byl přesvědčený o tom, že to nikdy neudělá, teď už si tím nejsem tak jist. Myslí jinak než my. Vás by mohl považovat za hodnou sprchy, nemám ale tušení, jak bude smýšlet o Garciovi a Börsingerovi."
Zostra na něj pohlédla a sykla: "To je předsudek, nic víc. Vy nemáte ty dva rád, a proto je vám proti mysli představa, že by žili déle. Zato já... no, alespoň to děláte kvůli Barbaře."
"Ano, to bude ono," přiznal se Mangold. "Přesto si vás osobně velmi vážím, Mabel. Sice jste se podílela na komplotu proti mně, nicméně přijímám vaše pohnutky. Všichni lpíme na životě a rádi bychom si ho prodloužili."
"Jak dlouho ještě?" zeptala se ho Mabel a vzhlédla k obrazovce.
Poručík přelétl pohledem kontrolky a odpověděl: "Pokud si zachováme stejnou rychlost, doženeme planetu za sedm hodin. Pohybuje se po své dráze neuvěřitelně svižně. Za osm hodin na Poutníkovi přistaneme - když všechno půjde hladce."
Když konečně dohnali umělou planetu, vzklíčilo v Mangoldovi jisté podezření. Zpomalil gazelu a navedl ji na oběžnou dráhu kolem Poutníka. Pod sebou viděl svět, na jehož povrchu nebylo nic neobvyklého. Rozlehlé kontinenty, velké a malé ostrovy, všechny pokryté hustými lesy, stepmi a pohořími. Oddělovaly je modré oceány, do nichž se vlévaly bezpočetné řeky.
Nebylo pochyb, že je to Poutník, neboť osamělá planeta neměla žádné slunce. Byla ovšem kulatá jako jakákoli jiná. Místo slunce kolem ní kroužil v nepatrné výšce žhnoucí umělý satelit. Zajišťoval, aby se na planetě pravidelně střídal den s nocí. Mangold užasl, když mu první výpočty sdělily, že den tu trvá rovněž dvacet čtyři hodiny. Atmosféra se dala dýchat a měla podobné složení jako pozemská. Z testů vyplynulo, že neobsahuje bakterie ani prachová zrnka. Byla zjištěna jen nepatrná množství spor.
"Je to on?" zavrčel Garcia. "Kde je buněčná sprcha?"
Mabel Rushtonová na něj vrhla varovný pohled a Mangold si toho všiml. "To není třeba, Mabel," řekl. "Proto jsme tady. Abych vás uklidnil seňore Garcio. To, co vidíte dole, není skutečnost, jen přelud, i když se dá pozorovat a měřit. Nesmrtelný to umí zařídit tak, aby se jeho svět jevil takový, jak ho chce on. Nám nabízí na uvítanou praplanetu, na níž se teprve vyvíjí první živočišné organismy. Buněčná sprcha...? Na tu si ještě musíte počkat, seňore."
"Tak už konečně přistaňte!" přikázal Börsinger vzrušeně poručíkovi. "Na co ještě čekáte?"
"Na povolení přistát, když dovolíte."
"Povolení přistát?" ocelový král se chrčivě uchechtl. "Vy snad žertujete, ne? Nevidím nikoho, kdo by nám je mohl udělit. Možná Nesmrtelný vůbec neexistuje a pouhý pobyt na světě tam dole stačí k prodloužení života o šedesát let. Kdo ví, jakou pohádku nám Rhodan vsugeroval. Tak dělejte, člověče, přistaňte už konečně!"
Mabel Rushtonová se nevzrušeně střetla s poručíkovým tázavým pohledem a řekla: "Má pravdu, Mangolde. Přistaňte. Nesmrtelný nám už sám dá najevo, co od nás chce."
"Vždyť my chceme něco od něj!" zaskřehotal Garcia.
Mangold cítil nepochopitelnou nelibost, když pokývl Lancasterovi. Navigátor přepnul na automatické přistání. Vybrali si jižní stranu největšího kontinentu s širokým pobřežním pásem vhodným pro hladké dosednutí. Nablízku ústila do moře mohutná řeka.
Kde je energetický štít? zeptal se v duchu Mangold, když gazela klesala k cílové oblasti. Štít měl za úkol zadržet nežádoucí hosty - a teď tu žádný nebyl. Gazela pronikala bez odporu do stále spodnějších vrstev atmosféry a konečně dosedla měkce do trávy, která zde jakoby zázrakem mezitím vyrostla. Motory utichly.
"A teď honem ven!" vykřikl Garcia a poklepal Börsingerovi na rameno. "Pojďte s námi, Mangolde, aby tady vašeho přítele...," ukázal na Lancastera, "nenapadla nějaká hloupost a třeba jste neodstartovali bez nás."
"Venku se nám dostane odpovědi," prohlásil Börsinger klidně. "Možná opravdu už jenom záření onoho pozoruhodného slunce prodlužuje život. Je vskutku neobvyklé. Může to být docela dobře ona buněčná sprcha."
"To může," zamumlala Mabel nejistě. "Ale taky nemusí. Nikdo neví, jestli Rhodan nelhal. Zprávy o Poutníkovi si hodně odporují."
"Tak pojďte už konečně!" naléhal na ostatní Garcia nedočkavě. V ruce opět svíral pistoli a v kapse měl klíč od skříně se zbraněmi. "Chci vědět, na čem jsme."

Mangold vylezl z gazely jako první.
Umělé slunce stálo téměř v zenitu. Vzduch byl teplý a vládlo bezvětří. Širé moře opodál se prakticky nepřevalovalo. Nepohnulo se jediné stéblo trávy. Všude to vonělo pískem a květy.
Poručík se rozhlédl do všech stran. Nespatřil však nic, co by v něm vzbudilo jakékoli podezření. Zdálo se, že jsou opravdu sami. Nesmrtelný jako by se o ně nestaral. Nechal je přistát a jednoho dne jim zřejmě dovolí opět odletět pryč. Nicméně bez toho, že jim přidělí buněčnou sprchu.
"Už teď se cítím mladší," vyhrkl zničehonic Börsinger a vdechoval plnými doušky kořenný vzduch. "Opravdu, je mi, jako bych omládl."
"Nemluvte nesmysly!" vyštěkl Garcia. Znělo to až nepatřičně v tomto pokojném prostředí. "To si jenom namýšlíte! Pokud má slunce opravdu něco společného s buněčnou sprchou, určitě to nejde tak rychle. Pravděpodobně tu budeme muset strávit několik dní nebo týdnů, než se projeví účinek sprchy."
"Nádherné vyhlídky." Mabel Rushtonová stála vedle Mangolda a držela se ho pevně za paži. Skoro to vypadalo, jako by ti dva byli staří přátelé a báječně spolu vycházeli. Garcia po nich pokukoval.
Börsinger ohrnul nos a zeptal se: "Budeme bydlet v lodi?"
"Kde jinde? Máme si tu snad postavit stany?"
"Žvaníte hlouposti, Garcio," prohlásila Mabel. "Jak víte, že to dělá jenom slunce? Co když působí taky vzduch nebo záře hvězd? Nemáme tušení. Jediné, co. víme, je, že jsme na Poutníkovi."
"Ve skladišti máme prefabrikované plastové chaty," vmísil se do hovoru Mangold.
"Tak je laskavě doneste!" přikázal mu zostra Garcia.
Poručík se otočil a prolezl spodní přepážkou do dolního skladu gazely. Teprve když stál Mangold v přechodové komoře, uvědomil si Jihoameričan, jaké se dopustil chyby. Poručík v náhlém popudu zmáčkl červené tlačítko vedle vnějšího průlezu. Ozval se dutý zvuk a přepážka se zasunula. Mangold si vydechl. Nyní už nebylo nic, co by jej i jeho lidi dokázalo donutit, aby vzali piráty zpátky na palubu. Oni byli venku na cizí planetě. Zato on byl v lodi. Kdyby zapnul ochranný štít, nepronikli by už ani do těsné blízkosti gazely.
Poručík skočil do výtahu a zakrátko byl na velitelském můstku. Lancaster stál uprostřed a hleděl mu vstříc. Doktor Ham seděl u radiostanice. Také on tázavě vzhlédl k veliteli. Gremag byl někde ve strojovně.
"Co se děje, náčelníku?"
"Udělali chybu, doktore. Poslali mě zpátky do lodě pro plastové chaty. Jejich smůla. Odteď jsme zase pány gazely my."
"Tak odsud co nejdřív vypadneme, poručíku!" vykřikl Lancaster rozzářeně. "Beztak jsem nemohl toho bělovlasého geronta ani cítit. Ten tlusťoch ještě jakžtakž ušel. A co se týká té staré rašple..." Seržant se zmateně odmlčel, když si uvědomil, jak si Mabel Rushtonová padla s Mangoldem do oka.
"Jenom ta mi dělá starosti," přiznal se poručík bez mučení. "Nebýt jí, klidně bych dal rozkaz ke startu. Je to ale Barbařina matka. A já nevím, jestli mě její dcera skutečně zradila, nebo mě má ráda a o ničem nevěděla."
"Co budeme dělat?" zajímal se Lancaster a vyhlédl kopulí ven. Musel si stoupnout na špičky, aby lépe viděl. "Zdá se, že jim to došlo. Garcia mává rozzuřeně pistolí."
"Ta je mu nanic," řekl Phil Hamburg, který mezitím přešel od radiostanice ke stanovišti řízení palby. "Mám mu vyprášit kožich?"
"Zapněte venkovní mikrofony. Chci s nimi mluvit." Poručík vyhlédl ven. Mabel se oddělila od obou mužů a přešla blíž k moři. Sedla si na balvan a hleděla na modrou vodní plochu. Prosívala mezi prsty jemný písek a vypadala, jako kdyby ji dočista přestal zajímat věčný život.
"...okamžitě ven, jinak budete mít potíže! Rozuměl jste, poručíku? Pokud budete váhat, nebo se dokonce pokusíte zdrhnout, zabiju tu babu!" řval Garcia vzteky bez sebe. "Mně na ní nezáleží, ale vám nejspíš ano, co? Chcete-li dostat její dceru, musíte přivézt zpátky ve zdraví její malinku."
Ta zrůda! pomyslel si Mangold bezmocně. Garcia byl bezpochyby gangster nejhoršího druhu. Doktor Ham by ho mohl oddělat, nebylo by to ale k ničemu. "Mějte rozum, Garcio!" vykřikl. "Ani mě nenapadlo nechat vás na holičkách."
"Tak vyjděte ven, vy posero jeden!"
"Jenom klid, půjdu, ale až splníte pár mých podmínek. Zahoďte pistoli co nejdál do moře. Tak dělejte, na co čekáte?"
"Zbláznil jste se? Možná ji budeme potřebovat."
"Máme tu lepší zbraně. A skříň umíme otevřít i bez klíče. Tak co?"
"A když to udělám, tak mě odrovnáte, co?"
"Nebuďte blázen. Už dávno byste byl mrtvý, kdybych chtěl. Impulzní dělo je neuvěřitelně přesné - a míří na vás. Stačí zmáčknout spoušť a je z vás hromádka popela. Chci jenom, abychom příště jednali jako rovný s rovným. Pokud to budeme na tomhle světě potřebovat, dostanete zbraň i vy."
Jihoameričan váhal. Potom přešel k Mabel Rushtonové. Vzhlédla k němu a zavrčela: "Vy jste ale grázl, Garcio. Chtěl jste mě zabít."
"Blbost, jenom jsem blufoval. No nic, musíme se smířit s novou situací. Jak jsem jenom mohl udělat takovou pitomost a pustit toho chlapa zpátky do lodi?" Jihoameričan se rozmáchl a zahodil pistoli daleko do moře. Potom se obrátil ke gazele, ukázal prázdné ruce a vykřikl: "Jsem neozbrojený. Tak dělejte konečně!"
"Dobrá, otevřu přepážku. Počkejte ale v komoře. Tam mi předáte klíč od skříně se zbraněmi. Bylo by to pro vás až příliš velké pokušení, kdybyste ho měl u sebe."
Garcia sice skřípěl zuby, ale poslechl. Mangold si od něj vzal klíč a strčil si ho do kapsy. Potom řekl Garciovi a Börsingerovi: "Plastové chaty leží tamhle v regálu. Pusťte se do toho. Mabel bude mít jeden bungalov pro sebe. Postavte je raději tamhle na kopci, pro případ, že by přišla bouře nebo záplava. Budeme muset vyložit také nějaké zásoby."

"Vypadá to, jako kdybyste se nás chtěl zbavit, mladý muži," zavrčel Börsinger. "Jaké jsou vaše skutečné záměry?"
"Jsem jenom opatrný, nic víc. Ale klid, dokud bude chtít Mabel Rushtonová zůstat na Poutníkovi, nehnu se od ní. Stačí vám to?"
Garcia zamručel cosi nesrozumitelného a hrnul se k regálu. Zakrátko vytahali spolu s Börsingerem prefabrikované díly z lodi a uložili je asi sto metrů od pláže do měkké vysoké trávy. Vybrali dobré tábořiště. Z jižní strany je chránilo moře, od západu říční delta, od severu hory tyčící se do bezmračné oblohy a na východě bujel prales.
Slunce se už posunulo dál k západu. Mangold předal velení Lancasterovi a vyšel z gazely. Ukázal oběma pirátům, jak se staví bungalov, a pak vzal v podpaží Mabel Rushtonovou a zamířil s ní na pláž.
"Mohl jsem přikázat doktorovi, aby Garciu zabil," řekl a snažil se vypátrat v jejím obličeji, jak na to bude reagovat.
"Neudělal jsem to jenom kvůli vám, Mabel. Rád bych, abyste se vrátila na Zemi živá a zdravá."
"Díky," odpověděla nevzrušeně. "Varuji vás. Garcia je nebezpečný. Mám na něj jen malý vliv, ačkoli oficiálně vedu expedici. Nevěří mi, protože s vámi dobře vycházím. To oni navrhli použít Barbaru jako volavku."
"Věděla o tom?" vyhrkl Mangold.
"Ne," odpověděla Mabel bez rozmýšlení. "Na rozdíl ode mě. Mrzí mě to, ale jinak by se nám nepovedlo vás přelstít a přinutit vás, abyste se přidal k nám. Později se dozvíte celou pravdu, poručíku."
"Doufejme že nebude už příliš pozdě."
Mabel Rushtonová se shýbla a smočila si ruku v moři. "Voda je báječně teplá. Jestlipak se v ní dá koupat?"
"Zítra provedeme rozbory. Vy máte s sebou plavky?"
"Proč?" odpověděla Mabel otázkou a usmála se.

7.

Nesmrtelného potkali čtyři dny po přistání.
Mezitím se nic zvláštního neudalo. Zařídili se na planetě pokud možno jako doma. Garcia, Börsinger a Mabel bydleli v chatkách, zatímco Mangold a tři členové jeho posádky raději zůstávali v lodi. Na rozdíl od Mabel Rushtonové, která byla toho názoru, že už samotný pobyt na Poutníkovi stačí k získání buněčné sprchy, byli pevně přesvědčeni o tom, že Nesmrtelný těm třem nikdy neumožní věčný život.
Protože nevěděli, jak dlouho se zde zdrží, rozhodli se, že budou doplňovat zásoby čerstvou potravou. Mangold rozdal ostatním ruční zbraně a poslal je na lov.
Čtvrtý den se Garcia a Börsinger domluvili, že se pokusí proniknout hlouběji do vnitrozemí. Nemínili ani lovit zvěř, ani sbírat plody, chtěli se jen porozhlédnout po okolí. Přidala se k nim Mabel a na poslední chvíli se rozhoupal rovněž Mangold.
Ze skladiště gazely vytáhli kluzák a připravili ho ke startu. Natěsnali se do kabiny původně určené pro tři osoby a poručík si sedl za knipl. Ze strany se k němu tiskla Mabel a Garcia a Börsinger se vmáčkli na zadní sedadla.
Stroj nabral v několika metrech výšku a neslyšně klouzal nad stepí, nesen gravitačními poli. Občas se Mangold musel vyhnout solitérním stromům a posléze i horám. Přelétali těsně nad početnými stády pokojně se pasoucích čtyrnožců.
"Masa je tu dost," zavrčel Börsinger. "Hladovět bychom tu tedy rozhodně neměli."
Garcia hleděl upřeně na svahy blízkých hor. "Vsadím se o cokoli, že tam pod nimi je stříbro. Mám na to čich," prohlásil po chvíli.
"Vaše starosti tak mít," řekla Mabel a otočila se. "Skoro vám závidím."
Poručík vystoupal výš a nakonec přistál na skalní plošině poblíž vrcholu strmé hory. Teplota byla snesitelná a vál osvěžující vítr. "Můžete kutat stříbro, Garcio," prohlásil Mangold jedovatě. "Já se ale porozhlédnu po okolí."
Směrem na jih se dala přehlédnout celá step až k pobřeží. Vlevo se až na obzor táhly rozsáhlé lesy protkané travnatými mýtinami. Na severu byla krajina nehostinnější, jedno pohoří střídalo druhé.
Mangold sebou trhl, když uslyšel Garciu. Otočil se a spatřil Jihoameričana, jak křepčí jako blázen a vyráží nesrozumitelné skřeky. Börsinger stál opodál a kroutil hlavou. Mabel si významně ťukala na čelo. "Co se stalo, Garcio?" vykřikl poručík a rozběhl se k němu.
Jihoameričan se shýbl a sebral ze země kámen. Mangold na něm okamžitě uviděl stříbřitě se třpytící rudné žilky. "Jak jsem říkal - stříbro! Žíly dole musejí mít mocnost nejméně jeden metr, jinak by se tyhle kameny jenom tak nepovalovaly na povrchu. Musím okamžitě zažádat o těžební práva, aby mě ještě někdo nepředběhl. Co na mě tak civíte, poručíku. Já to objevil první..."
"Vy blázne!" zavrčel Mangold a opovržlivě nakopl úlomek kamene. "Pro mě za mě si tady kutejte stříbro, až zčernáte. Pojďte, Börsingere a Mabel. Nebudeme mu bránit."
Garcia konečně přišel k rozumu a vrátil se spolu s ostatními ke kluzáku. Než k němu došli, zjistili, že na plošině je ještě někdo. Byl to prastarý muž s dlouhým vousem. Kráčel pomalu a vzpřímeně, v očích mu plál zvláštní oheň. Z ramen mu spadala dlouhá splývavá říza a sahala mu až po kotníky.
"Kdo je to?" divil se Garcia.
"Teď si můžete zažádat o kutací práva," popíchl ho Mangold. Poručík se sice tvářil, jako že je nad věcí, ale klidný nebyl. Věděl, že onen neznámý nemůže být nikdo jiný než bájný Nesmrtelný. Tentokrát na sebe vzal podobu moudrého starce.
Vousatý kmet se posadil na kámen. Mangold si nebyl jistý, zda tam balvan předtím byl. Vzápětí staroch poklidně, ale důrazně promluvil: "Vy, poručíku Mangolde, můžete naslouchat, moje slova ale nejsou určena vám, nýbrž vašim třem společníkům. Tamhle jsou kameny. Posaďte se." Pokývl hlavou a tam, kde byla jen rovná skála, se náhle zjevily ploché balvany obrostlé měkkým mechem.
Garcia, Börsinger a Mabel na ně dosedli, neschopni pochopit, co se děje. Mangold zůstal stát kousek stranou. Ani se

nepohnul a horečně uvažoval, proč mu Nesmrtelný nemá co říct. Je to dobré, nebo zlé znamení?
"Vím, proč jste za mnou přišli," spustil stařec s vědoucíma očima. "Chcete získat buněčnou sprchu, kterou vám Perry Rhodan odepřel. Chcete si prodloužit život, přestože vám příroda poskytla pevně stanovenou dobu. Garciovi a Börsingerovi zbývá ještě asi deset let, Mabel Rushtonové dokonce osmnáct. To vám nestačí? Život vám dává všechno, co si přejete. Máte moc a bohatství, můžete si koupit všechno, po čem zatoužíte - kromě lásky přirozeně. Jste zdraví a nikdy jste neprodělali závažnější nemoci. A přece jste nespokojení. Dokonce jste se dopustili zločinu, abyste se sem dostali. A teď tedy chcete buněčnou sprchu."
Odmlčel se a popořadě na ně pohlédl. Mangoldovi se ulevilo. Nesmrtelný věděl všechno, nebylo třeba mu nic vysvětlovat.
"Každý smrtelník si pochopitelně přeje žít co nejdéle," pokračoval stařec a jako by hleděl skrz tři lidi sedící před ním. "Jenže neví, co tím páchá. Narušuje běh věcí, věčný koloběh zrodu a zániku. Narušuje rovnováhu všehomíra. Jistě, nesmrtelnosti může dosáhnout každá živá bytost, je to ale jen relativní nesmrtelnost, jež nemá nic společného s dalším tělesným bytím."
"Tak dost, starouši!" Garcia se snažil, aby jeho hlas zněl rázně a panovačně, příliš se mu to ale nedařilo. Spíš se zdálo, že je nejistý až trochu vystrašený. "Jak dlouho máme ještě poslouchat tohle kázání? Přiletěli jsme sem snad kvůli tomu, abychom si nechali udílet lekce z filozofie?"
Kmet se na něj dlouze zahleděl, a pak se unaveně zasmál a odpověděl: "Přirozeně že jsem to věděl. Vy sám jste starý muž a příliš si nevážíte svého věku, svých zkušeností a moudrosti. Je mi mnohem víc let než vám, a také toho víc vím. I moje rasa byla kdysi smrtelná, a proto usilovala o věčný život. A také se jí ho dostalo. Musela se ale kvůli tomu obětovat a nakonec zbyla jediná společná bytost - já. Moje tělo, jež nyní sedí před vámi, sestává pouze ze zformovaných energetických polí, jež se jeví jako matérie. Nikdy nezaniknu, stejně jako se stále zachovává energie, která se jen mění a vzniká znovu. Jsem velmi osamělý ve své nesmrtelnosti. Možná jsem nejosamělejší stvoření v univerzu. Chcete být jako já?"
"Chceme buněčnou sprchu, nic víc," odsekla Mabel Rushtonová. "Nechceme zestárnout ani umřít. Nechceme žít jen deset, nebo třeba osmnáct let. A jestli se pak budeme jako nesmrtelní cítit osamělí, to nechte na nás."
"Buněčná sprcha vyžaduje oběť, Mabel Rushtonová," namítl Nesmrtelný vlídně, jako kdyby přeslechl vyzývavý tón v Mabelině hlase. "Oběti, které si nyní nedovedete představit. Už jste někdy přemýšleli o tom, proč člověk umírá, ačkoli má v kořenech svého bytí uloženy všechny vlohy k nesmrtelnosti? Buňky se dělí a starají se o to, aby se jeho organismus stále obnovoval. Jednoho dne ale s tím přestanou a on zemře. Opravdu se domníváte, že se tak děje bezdůvodně? Nemyslíte si, že postupné stárnutí v sobě může mít cosi krásného?"
"Ráda bych věděla, co na tom může být krásného," zavrčela Mabel.
"Pokuste se to pochopit. Vy lidé se rodíte. Nejde o nic jiného než o znovuzrození, z naprosté nicoty přece nemůže nic povstat. Váš život tu byl už předtím, jen se nově zformoval. Vrací se jen vaše vědomí, jež zapomnělo na všechno, co bylo."
"A ještě ke všemu výklad převtělování," zasténal Börsinger.
Nesmrtelný na jeho námitku nijak nereagoval. "Nyní žijete vědomě," řekl. "Při tom stárnete, zrajete a sbíráte poznatky a zkušenosti. Ve vašem nitru je něco, co jen tušíte, co však nikdy nedokážete pochopit. Říkáte tomu duše. Rádi byste na ni věřili, protože doufáte, že právě skrze ni můžete dosáhnout nesmrtelnosti. Žijete v naději, že vás zbaví strachu ze smrti - pokud v ni věříte. Jenže vaše pochybnost je většinou silnější, a tak se i nadále bojíte konce..."
"To my všechno víme," skočil mu do řeči Garcia. "Jak ale máme věřit v něco, co nevidíme?"
"Nerozhoduje, co vidíte, nýbrž co cítíte. Z duše se stal zfalšovaný pojem a slouží lidským zájmům. O tom ale nechci hovořit, jen se vám snažím vysvětlit, že podobný strach je zbytečný. Nelze se bát něčeho, co není. A konečný zánik neexistuje. Žádná živá bytost neexistuje beze smyslu. Dokonce i její skon naplňuje smysl věčného koloběhu přerušeného jejím tělesným bytím."
Nesmrtelný se odmlčel a pohlédl směrem k Mangoldovi. Poručík se opíral o kluzák a hleděl dolů na zelenou rovinu. Snažil se porozumět starcovým slovům, ne úplně se mu to však dařilo.
"Rhodan a mnoho jeho přátel ale buněčnou sprchu dostali," namítla Mabel Rushtonová. "To snad nenarušuje věčný koloběh bytí a nebytí?"
"Každé pravidlo má své výjimky, Mabel Rushtonová. A k těm patří i Rhodan. Kdyby fyzicky zemřel, rozhodující měrou by to ovlivnilo osud lidstva. Aby žil i nadále, potřebuje nejen buněčnou sprchu, nýbrž také pomoc svých mimořádně nadaných přátel. Neexistuje sám o sobě, ale pro blaho všech lidí. Naložil jsem tím na něj ovšem značné břímě. Neučinil jsem to ze své vlastní vůle. Je ještě někdo, kdo je nade mnou."
"Proč nepatříme k výjimkám my?"
"Protože vaše existence nemá vůbec žádný význam pro zachování lidského rodu. Myslím tedy - vaše vědomá existence."
Garcia vyskočil, hned si ale zase sedl. Rozzuřeně pohlédl na Nesmrtelného a zavřeštěl: "Náš život tedy nemá význam? To tvrdíte vy, starouši. My na to však máme jiný názor. Myslíme, si, že náš život má dokonce obrovský význam."
"To je relativní, Garcio. Z hlediska lidského pokroku je vaše existence možná dokonce nežádoucí."
Chvíli to vypadalo, že se Jihoameričan na starce vrhne.
"Snažíte se nám namluvit, že nesmrtelnost s sebou nese jen samé nevýhody. Proč se jí tedy nevzdáte a konečně neumřete? Přece nechcete tvrdit, že vás baví žít věčně?"
"Jen velmi zřídka, Mabel Rushtonová. Opakuji, že i já podléhám vyšší moci. Nikdo nemůže rozhodovat o svém životě, nebo skonu, aniž se proviní vůči zákonům univerza. Jsem nesmrtelný. Nemohu na tom nic změnit, i kdybych chtěl. Kdybyste věděli, jak nesmírně těžké břemeno je nesmrtelnost, ihned byste nastoupili do lodi a opustili tento svět."

"Já to břemeno rád ponesu," prohlásil Börsinger. "Našinec by to mohl alespoň zkusit. Pokud je to opravdu tak hrozné, jak tvrdíte, je přece možné s tím kdykoli skoncovat. Udělte nám buněčnou sprchu a pak uvidíme."
"Ano, správně," přisvědčil Garcia. "A my se pak za šedesát let vrátíme a povíme vám, jestli si přejeme žít dál, nebo ne."
Stařec se usmál a namítl: "Šedesát let nic neznamená. Břímě nesmrtelnosti se dá pocítit až po deseti nebo také dvaceti tisíciletích."
Němě na něj zírali a pak promluvil Garcia: "Dobrá, tak se vrátíme až za dvacet tisíc let."
Mangold sevřel ruce v pěst. Bylo mu jasné, že tihle blázni jsou nepoučitelní. Nijak nedali na to, že Nesmrtelný to s nimi myslí dobře, a proto je varuje.
Mabel Rushtonová vstala, popošla několik kroků vpřed a zastavila se těsně před starcem. Napřáhla k němu ruce a dotkla se ho. Vylekaně uskočila. "Vy jste tu opravdu?" vyjekla. "Já myslela, že jste jen zjevení, čirá energie."
"I hmota je energie. I já jsem tedy hmota stejně jako planeta. Mabel Rushtonová, opravdu chcete buněčnou sprchu i nyní?"
"Ano," odpověděla stará dáma odhodlaně. "Chci žít dál, a nestárnout." Ustoupila o krok a dodala: "Vy se ale ptáte, jako byste byl jiného názoru."
"Nezměnil jsem svůj názor, dané skutečnosti se nedají měnit. Dopouštíte se všichni chyby, když po mně žádáte buněčnou sprchu. Nezapomeňte, za jakých okolností jste si ji vynutili. Zarmoutili jste několik lidí a ještě víc jich zarmoutíte, až se vrátíte na Zemi. Rhodan vás možná potrestá."
Börsigner se pomalu zvedl a doporučil starci: "To nechtě laskavě na nás. Co máme udělat? Kde je sprcha?"
"Rád bych vám dal ještě jednu radu," řekl Nesmrtelný a zůstal sedět. "Buněčná sprcha trvá deset vteřin a prodlouží vám život o šedesát dva roky. Nechť si nikdo z vás nepřeje, aby žil víc než dvaašedesát let, až bude stát pod buněčnou sprchou. Nemyslete při tom absolutně na nic. Jakékoli přání se splní s tisícinásobnou silou, jestliže se protiví přirozenému koloběhu zrodu, bytí a zániku. Nezapomeňte na to. A teď..." Nesmrtelný vstal a opřel se o hůl, kterou zničehonic svíral v ruce, "mě dobře poslouchejte. Až se zítra probudíte, spatříte nablízku budovu. Počkejte, až pro vás někdo dojde."
Vzápětí se kmet otočil na Mangolda a dodal: "To platí i pro vás a vaše tři muže. I vám poskytnu buněčnou sprchu a prodloužím vám život, pokud si to přejete."
Poručík sebou trhl.
"Máte čas do zítřka," prohlásil Nesmrtelný a usmál se, jako kdyby předem znal Mangoldovo rozhodnutí. Stál tam vedle kamene a náhle jako by zprůhledněl. Vzápětí zmizel dočista.
Mangold civěl jako očarovaný na místo, kde ještě před chvilkou byl stařec. Ze strnulosti ho vytrhla až Mabel Rushtonová, když k němu přiběhla a bouřlivě ho objala.
"Tak se konečně probuďte, poručíku!" zvolala. "Dokázali jsme to! Budeme mít buněčnou sprchu! Získáme nesmrtelnost!"
Garcia a Börsinger zapomněli na své spory. Potřásali si divoce rukama a Jihoameričan rozmarně nakopl úlomek stříbrné rudy, který se mu povaloval u nohou.
"Zapomněli jste snad na všechno, co vám Nesmrtelný předtím říkal?" zeptal se jich Mangold, než si vlezl do kokpitu kluzáku. "Asi s vámi zítra nepůjdu. Mám strach. Jeho slova mě přiměla k zamyšlení."
"Nesmysl!" vykřikla Mabel, když si sedala vedle něj. "Co je mi do filozofických aspektů nesmrtelnosti, když ji mohu získat? Jenom si to představte, Mangolde: Za čtyřicet let budete starší než já. A Barbara...? Pak budu mladší a žádoucnější než ona! Dejte si na mě pozor, poručíku! - A teď se honem vraťte zpátky k lodi! To se musí oslavit. Doufám, že máte na palubě nějaký alkohol!"
Mangold nastartoval stroj, vzlétl a snášel se povlovně na rovinu. "Něco se najde," řekl Mabel po chvíli.
Hory nechali za sebou. Na plošině se znovu rematerializovala osamělá postava. Ve starcových očích to záhadně žhnulo. Byly hluboké, bezedné a nesmrtelnost v nich plála jako věčný oheň.

8.

"Jaké to bylo?"
Mangold ležel na pláži v teplém písku a nechával si omývat nohy vlnami. Garcia a Börsinger někam odletěli kluzákem. Seržant Lancaster se uvolil dělat jim pilota. Vedle poručíka ležela Mabel Rushtonová. Oči upírala do bezmračné oblohy a zdálo se, že je myšlenkami někde docela jinde.
"Spíš povídejte vy, Mabel. Proč jste taková zaražená? Copak jste nedosáhla toho, kvůli čemu jste sem přiletěla?"
Přikývla, pátravě na něj pohlédla a pomalu promluvila: "To ano. Splnil se mi největší životní sen. Moc se toho o tom říct nedá. Hned za prvními pahorky, kde ještě včera nic nebylo, stála dneska ráno nízká budova. Ale tu jste viděl sám. I vůz, který pro nás přijel a odvezl nás tam. Čekal tam na nás tentýž stařec. Zavedl nás do budovy, ale neřekl ani slovo, ani nám neodpověděl na jedinou otázku. Buněčná sprcha, to byl jenom takový barevný paprsek, který vyšlehl z třpytivé koule ve stropě. Na deset vteřin jsme se ocitli v jeho záři a mně to připadalo jako celá věčnost. Pak bylo po všem. Nesmrtelný nás dovedl zpátky k vozu a jediné, co řekl, bylo, že se nám splnilo, po čem jsme toužili. A to přesně tak, jak nám prý slíbil."
Mabel se náhle odmlčela a pohlédla kamsi mimo Mangolda.
"No a?" pobízel ji poručík zvědavě.
Lehla si zpátky do písku a pokračovala: "A pak pronesl ještě něco, čemu jsem nerozuměla. Řekl, že bychom měli zůstat na Poutníkovi, dokud se všechno nevyplní. Co tím asi myslel?"
Mangold se narovnal: "To máme zůstat tady? Co to znamená? Je tu sice krásně, ale nemám chuť se tu zdržovat dlouho.

Chci zpátky na Zem. Já ani mí lidé nemáme nic společného s tím, co jste si ujednali s Nesmrtelným. Ať tak nebo onak, odstartuji ještě dnes. Můžete letět se mnou, jestli chcete."
Mabel vzala poručíka za ruku a stáhla ho zpátky do písku. "Proč se tak rozčilujete, Thore?" Bylo to poprvé, co ho oslovila křestním jménem. "Počkejte den dva. Nebo týden. Je tu moc krásně a někdy mám pocit, jako by se mi odsud vůbec nechtělo."
"Zato já chci pryč. Barbara mě potřebuje. Kdo ví, co s ní ten Duval mezitím všechno vyvádí."
Mabel se zamračila a zamumlala: "Pořád ještě myslíte na mou dceru, Thore? Zřejmě je načase, abych vám konečně řekla pravdu. Barbara vás nemiluje. Jenom hrála uloženou roli. Miluje Duvala a provdá se za něj. Jen zůstaňte klidně ležet, Thore. Měla jsem vám to asi prozradit dřív, ale prostě jsem to nedokázala. Beztak byste se to musel jednou dozvědět. Má dcera k vám nic necítí, nanejvýš tak soucit."
Mangold zaryl obě ruce zlostně do písku. Ne že by ho příliš překvapilo, co mu Mabel sdělila, a přece ho pravda hodně bolela. "Nevěřím vám jediné slovo," hlesl konečně.
"To je úplně jedno. Je to čistě vaše a Barbařina věc. Já za sebe svůj slib dodržím. Až se šťastně vrátíme na Zem, dám vám polovinu svého jmění. Bude z vás boháč, Thore, jeden z největších na světě. Můžete odejít z flotily a vést život podle svých přání. Možná... možná si na mě za deset nebo dvacet let vzpomenete. To budeme asi tak ve stejném věku..."
Chce si mě koupit, pomyslel si Mangold hořce. Líbím se jí, jinak by mi peníze nenabízela. A co když je nevezmu? To bych byl pěkný blázen. Podělím se s doktorem, Lancasterem a Gremagem.
"Tak co na to říkáte, Thore?"
"Že se mi líbíte už teď, Mabel!" Poručíka až udivilo, jak snadno to z něj vylétlo.
Té noci soužily Mabel, Garciu a také Börsingera děsivé sny. Byly různé, ale jedno měly společné. Ve všech se jim vracely prožitky z minulého roku a nebyly zrovna příjemné.
Garcia ještě jednou prodělal ve snu milostný poměr s dcerou jednoho severoamerického průmyslníka, kterou unesl do džungle a tam ji držel proti její vůli, dokud se jí nenabažil. Jeho dobrodružství mělo bohužel trapnou dohru. Otec zhrzené dcerušky na něj poštval nejlepší právníky a Garcia nejenže musel zaplatit mastné odškodné, ale také při líčení vyšly najevo ošklivé věci, o kterých si myslel, že už jsou dávno promlčené.
Börsinger zase znovu prožil černý den, kdy zavinil smrt starého přítele, kterého nemilosrdně zruinoval. Viděl ho ve snu opět před sebou se zbraní v ruce a hrozně se bál smrti. Naštěstí pro něj se přítel zastřelil a nemstil se mu. O to to však bylo pro něj horší, protože ho den za dnem hryzlo svědomí.
Mabel Rushtonová se ve snu setkala s mladíkem, kterého pověsila na krk Barbaře, protože byl klíčovou postavou v jedné finanční operaci. Mládenec se podobně jako Mangold bezhlavě zamiloval do její dcery, a když se mu Mabel posléze vysmála a prozradila mu, oč ve skutečnosti šlo, chtěl ji namístě zabít. Policie byla však rychlejší a chudák doteď seděl ve vězení pro nejnebezpečnější zločince.
Druhá noc přinesla všem třem podobné sny, jen se odehrávaly v době přede dvěma lety.
Třetí den Börsinger vstal a cítil se svěží a zdravý jako už několik let ne. Sešel dolů na pláž, rozmáchl se a zahodil hůl co nejdál do moře.
Zanedlouho se vedle něj zjevila Mabel a zeptala se ho: "Co se to s vámi děje? Vy už nepotřebujete hůl?"
"Přece jsem vám řekl, že ji nebudu potřebovat, až budu mít za sebou buněčnou sprchu. Mám pocit, jako bych omládl o celá léta, jsem zdravý jako řípa a překypuji činorodostí. Co takhle dát si závod v plavání, Mabel?"
"Zbláznil jste se? Vždyť byste se utopil jako štěně! Vy s vaší dnou a dalšími neduhy!"
"Zdá se, že buněčná sprcha také léčí nemoci..."
"...a ze starých bláznů dělá ještě větší pošetilce," vykřikla Mabel. Obrátila se a chtěla zamířit zpátky k chatě, když vtom vylezl z gazely Mangold. Přešla k němu a mile ho pozdravila.
Garcia se tvářil poněkud sklíčeně, když se objevil. Zdálo se, že ho sny v noci zle potrápily. Opláchl se v moři a pak se vrhl také do vln jako Börsinger. Krátce nato si to rozdali o závod a plavali k ostrovu ležícímu před říční deltou.
"Co vy na to, Thore?" zvolala Mabel Rushtonová a zavěsila se do poručíka. "Jsou hrozně bujní, nezdá se vám?"
Mangold zprvu nic neříkal. Předtím se pohádal jak s Hamburgem, tak s Lancasterem. Oba byli pro okamžitý odlet zpátky na Zem, kde se chtěli vydat do rukou velení kosmické flotily. Byli přesvědčeni o tom, že je čeká mírný rozsudek, koneckonců neabsolvovali tenhle ztřeštěný let dobrovolně. Mangold však jednoznačně prohlásil, že mu výlet nepřipadá zase tolik ztřeštěný, a tím ukončil veškerou diskusi.
"Nesmrtelný nám nabídl jako na podnosu tenhle báječný svět," řekl nyní Mabel Rushtonové. "Přesto odletíme. Nejdřív ale tak za den dva."
"Dobrá. Jeden den. A jednu noc." Pohlédla na Mangolda a zčistajasna se ho zeptala: "Také se vám zdají děsivé sny, Thore?"
Poručík zavrtěl hlavou a odpověděl: "Naopak, vůbec žádné se mi nezdají. Cítím se dobře - tedy tak dobře jako vždycky, jestli mi rozumíte."
"Jistě. Nepovažujete zřejmě za normální změnu, která se děje s Garciou, Börsingerem a mnou. Není vám líto, že jste odmítl buněčnou sprchu?"
"Ne, Mabel."
Čtvrtý den si Mangold doslova vynutil, že odletí. Garcia a Börsinger sice byli okamžitě pro, ale Mabel se zpěčovala do poslední chvíle. Chtěla bezpodmínečně zůstat na Poutníkovi a zdůrazňovala, že musejí počkat, až jim to povolí Nesmrtelný.
"Jaképak povolování!" zahřímal Börsinger. "Dostali jsme buněčnou sprchu, víc jsme nechtěli. A o tu nás už ten dědek nemůže připravit. Letíme!"

Mangold uzavřel vnější přepážku a zkontroloval připravenost gazely ke startu. Gremag odešel do strojovny a Lancaster se uvelebil u navigačních přístrojů. Zadal kurz Země.
Poručík zapnul pohon. Nic se nestalo. Zaraženě pohlédl na kontrolky. Svítily, jako by byl pohon zapnutý. Energie proudila z generátorů, ale nepřicházela tam, kam měla.
Náhle se uprostřed velitelského můstku zjevil stařec. Oči mu spokojeně, a trochu i potměšile svítily. Pohladil se po dlouhém vousu, pokývl Mangoldovi a řekl: "Domníváte se správně, poručíku. Energie se ztrácí. Nebude proudit k projektorům polí, dokud to neschválím." Pohlédl na Garciu, poté na Börsingera a nakonec na Mabel Rushtonovou a dodal: "Neřekl jsem vám, že budete muset zůstat na planetě, dokud se nesplní všechna vaše přání? Buněčná sprcha není zadarmo."
"Chceme zpátky na Zem," vykřikl Garcia rozezleně. "Rád bych věděl, proč nás tu držíte." Přistoupil ke starci a zaječel: "Taky bych rád věděl, jestli jste skutečně nesmrtelný. Co když vás teď odprásknu?" V ruce se mu zničehonic objevil revolver, který měl ukrytý v kapse. "Bylo by přece zajímavé vidět umírat nesmrtelného."
V té chvíli k němu přiskočil Börsinger a vytrhl mu zbraň z ruky. "Zbláznil jste se?" zařval. "Bez něj se odsud nedostaneme!"
Stařec se usmál a přikývl. "Máte pravdu, Börsingere. Váš motiv je sice sobecký, ale je rozumný. Přesto trvám na svém rozhodnutí. Neodletíte z planety. Vy, poručíku Mangolde, se můžete svobodně rozhodnout, kdy odstartujete se svými lidmi. Pohon ale začne fungovat, až budete v lodi bez těchhle tří. Aspoň bude větší legrace." Ukázal na Garciu, Börsingera a Mabel Rushtonovou a ve vteřině zmizel.
Mabel se přitiskla k Mangoldovi a zašeptala: "Mám strach. Ještě nikdy v životě jsem se tak nebála jako teď toho dědka. Co myslel svými slovy?"
"To není těžké si domyslet," ujistil ji Mangold. "Zasel mezi nás nedůvěru. Loď může odstartovat, jen když vy tři nebudete na palubě."
"Přece mě nenecháte na holičkách, Thore. K čemu by vám bylo, kdybyste se vrátil na Zem beze mě? Jenom já vám mohu splnit všechna přání. Dám vám polovinu svého jmění. Nebo i celé, jestli chcete. A Barbaru..." Mabel se odmlčela, když si uvědomila, že poručíka na dceru už nejspíš nenaláká.
"Můžete být klidná," odpověděl Mangold a zapnul pohon. Zbytečně. "Bez vás se na Zem nikdy nevrátím. A nedělám to pro peníze - a už vůbec ne kvůli Barbaře, na to nezapomeňte."
Pravdu se dozvěděli desátý den poté, co získali buněčnou sprchu.
Mangolda to stále víc přitahovalo k Mabel, aniž byl schopen pochopit důvod svých citů. Ačkoli byla o víc než třicet let starší než on, připadala mu mnohem mladší a den ze dne žádoucnější. Jejich vztah byl čím dál důvěrnější a jejich společné vycházky se postupně prodlužovaly.
Börsinger a Garcia si velmi dobře všimli, jak se ti dva změnili, ale měli dost co dělat sami se sebou, než aby se nad tím pohoršovali. Börsinger si vychutnával nový pocit nezatíženosti, svobody a právě probuzené radosti ze života. Mohl ležet celé hodiny v moři a nechat se unášet vlnami zpátky ke břehu. Běhal o závod s poněkud obtloustlým Jerrym Lancasterem a byl den ze dne rychlejší.
Garcia létal s doktorem Hamburgem často do hor. Vytyčoval své claimy, byť se to zdálo nesmyslné. Sbíral vzorky a nosil je do tábora. Jeho horlivé úsilí neztlumila ani skutečnost, že se z vzácné rudy často přes noc stalo bezcenné kamení.
"Poplaveme dneska až na ostrov?" navrhla Mabel Mangoldovi. Připadalo mu, že jeho přítelkyně je sklíčenější než jindy. "Musím se ti s něčím svěřit."
"To mi to nemůžeš říct tady?" zeptal se jí a zasmál se. Pohlédl na ni a zjistil, že zkrásněla ještě víc. Zpod očí jí zmizelo několik vrásek. "Nebo je to tak velké tajemství?"
Mabel se kousala do rtů a z očí jí sálala taková prosba, že se Mangold už dál na nic nevyptával. Vzal ji za paži a zamířili po pláži na západ. Po nějaké době došli až k ústí řeky. Vysvlékli se do plavek, které Mabel ušila z nadpočetných kusů oblečení, a šaty nechali na břehu. Ostrov ležel asi jeden kilometr od pláže.
Voda byla teplá a čistá. Na dno se dalo dohlédnout, i když měli za sebou mělčinu a museli plavat. Písčité úseky se střídaly s korálovými útesy. Občas se kolem nich mihly tmavé nebo stříbřité stíny. V moři ale nebyly žádné nebezpečné dravé ryby. Poutník byl mírumilovný a vlídný svět.
Ostrov byl porostlý trávou a křovinami. Bylo z něj vidět na gazelu i na chaty opodál. Na písku poblíž moře ležely dvě postavy a slunily se. Idylka.
Mangold se rozvalil v trávě a zamával na Mabel. "Tady je nádherné místečko. Existuje vůbec něco takového na Zemi?"
"Jen málokde, Thore." Mabel se posadila vedle poručíka a zdálo se, že neví, jak do toho. Pohlédla na něj. Oči se jí vlhce třpytily bezmezným, nepochopitelným smutkem. "Thore, něco se stalo."
Poručík se nadzvedl a opřel se o pravý loket. "Co se stalo, Mabel?" vyhrkl. "Zase ty sny?"
"To také. A tentokrát se mi zjevily prožitky z doby před deseti lety. To jsem ale neměla na mysli. Tady..." Sáhla si do výstřihu těsných plavek a cosi vytáhla. "Tohle leželo dneska ráno vedle mé postele."
Otevřela ruku a Mangold málem vyjekl úžasem, když spatřil zubní protézu. Tušil, že Mabel nosí umělý chrup, ale nijak si ji pro to neošklivil. Koneckonců jí bylo přes šedesát. Nechápal však, co ji tak rozrušilo.
Zasmál se a vydechl si úlevou. "Proč takové tajnůstkaření, Mabel? Prostě ti vypadly. No a co? Umělé zuby přece nejsou dnes už žádná ostuda. A myslím..."
"O to přece nejde," zašeptala skoro prosebně. Vzápětí zvedla ruku a hodila protézu co nejdál od sebe. "V tom to přece vůbec není."
"Proč jsi zahodila ty zuby?" divil se poručík. Vstal a chtěl dojít pro umělý chrup.
Zadržela ho a řekla: "Už je nepotřebuju, Thore." Pomalu otevřela ústa a křečovitě se usmála. Zuby, které Mangold

spatřil, byly bezpochyby pravé. Některé byly plombované a jeden špičák ulomený.
Poručík klesl zpátky do trávy. Zavřel oči a snažil se, aby se nedal strhnout vírem dohadů, tušení, obav a nadějí. Musel nyní uvažovat jasně a střízlivě, aby našel rozumné vysvětlení neuvěřitelného.
"Regenerace," řekl nakonec a stáhl Mabel k sobě. "Buňky se obnovují, a tedy i zuby. Je to docela prosté. Garcia a Börsinger jsou na tom stejně. Cítí se mladší a zdravější než předtím. I ty máš přece pocit, že mládneš."
Mabel pomalu zavrtěla hlavou a prohlásila. "Nemusíš přede mnou hrát divadlo, Thore. Regenerace, to ano. Jenže nevzniká nic nového. Zuby, které mi vytlačily z pusy protézu, jsou staré zuby. Pochop konečně, Thore, že nejde o regeneraci ve vlastním slova smyslu, nýbrž o něco jiného. Je to, jako kdyby mě někdo přesadil do doby před deseti lety."
Prohlédl si ji důkladněji. Ano, možná omládla o deset let od chvíle, kdy prošla buněčnou sprchou. Každý den o jeden rok. A hrůzné sny přicházely v docela určitém rytmu a každou noc se posunovaly o jeden rok do minulosti.
Opravdu Mabel mládla každým dnem o jeden rok? Bylo to příšerné, když člověk domyslel tuto možnost důsledně do konce, a to Mangold nechtěl. A bylo mu jasné, že musí odradit také Mabel, aby si tím příliš lámala hlavu. Ze všeho nejdřív bylo třeba zjistit, jestli jde o skutečnost, nebo o pouhý klam.
"Co je na tom špatného, že mládneš, Mabel? Víš, že se čím dál víc podobáš Barbaře? Proč bychom se měli trápit věcmi, které nám jen prospívají? Chtěla jsi být přece mladá, ne? Měli bychom se z toho radovat, Mabel."
Opřela se o něj, ale strach z očí jí nemizel. "Je to opravdu tak jednoduché," zašeptala a dovolila mu, aby ji objal.
Mangold cítil, jak se náhle vzrušil, a na okamžik se zděsil myšlenky, že v ní vidí jen Barbaru. Vzápětí na to ale zapomněl.

9.

Börsinger si to uvědomil, když mu zhoustly vlasy. Sice ho těšilo, že se cítí mladší a že ho už netrápí drobné neduhy, ale nijak zvlášť si tím hlavu nelámal. Vychutnával si své mládí a snažil se dohnat všechny věci, na něž neměl na Zemi nikdy čas. A možná ho tehdy ani nezajímaly. Chodil se koupat, na procházky a lovil ve stepi. O Garciu se příliš nestaral, zato navázal bližší vztah s Lancasterem, kterého rovněž těšil volný, nevázaný život.
Dvanáctý den po buněčné sprše vyšel Börsinger ze své chaty jako obvykle. Vykoupal se v moři a připravil se na pěší výlet do stepi.
Přišel Lancaster s dvěma puškami. Zastavil se před Börsingerem, užasle si ho prohlédl a zeptal se ho: "No ne, co jste si to udělal s vlasy?"
Ocelový magnát si přejel rukou po hlavě a zarazil se. "Co bych s nimi dělal? U holiče jsem v žádném případě nebyl."
"To je divné. Přísahal bych, že vám vyrostly. Máte docela pěknou čupřinu."
"Čupřinu?" Börsinger se zasmál a znovu se maně pohladil po vlasech. "Máte ale pravdu, v noci mi vlasy vyrostly o dobrých pět centimetrů."
V té chvíli vyšel z plastové chaty Garcia. Protáhl se, zívl si a zavrčel: "Nedělejte tu takový randál. Člověk se nemůže ani pořádně vyspat."
Börsinger a Lancaster zírali na Jihoameričana jako na zjevení. Ještě včera měl vlasy bílé jako sníh, a teď byly černé jako uhel.
Všiml si jejich udivených pohledů a znejistěl: "Něco není v pořádku?"
"Vaše vlasy, Garcio," řekl zajíkavě Börsinger. "Podívejte se na ně! Mně v noci vyrostly a vám..."
"Co je s mými vlasy? Tak mluvte konečně, Börsingere! Buněčná sprcha zmlazuje spolehlivě, jak se zdá."
"Máte opět černé vlasy, Garcio." Börsinger přimhouřil oči, jako by počítal, a pak se Jihoameričana zeptal: "Povězte, kdy vám vlastně zbělely?"
"Před deseti patnácti lety. Proč?" Vtom jako by mu teprve nyní došlo, co mu řekl Börsinger. "Já že mám černé vlasy?" vyjekl užasle. "Asi jste chytil úpal, co?" Náhle zmlkl, obrátil se na podpatku a zmizel v chatě. Zakrátko ho bylo slyšet, jak hlasitě nadává.
Po chvíli se opět objevil, v obličeji bílý jako křída. "Opravdu jsou černé!" vykřikl. "Poslechněte, Börsingere, prodělváváme neskutečnou změnu. Od chvíle, kdy jsme dostali buněčnou sprchu, se nejen cítíme mladší, my také jsme čím dál mladší! To je obrovský rozdíl. Musíme odsud vypadnout, a to bezpodmínečně. Ať to stojí, co to stojí."
"Proč?" namítl Börsinger a zapřel si ruce v bok. "Mně je tady dobře. Zůstanu tady. Kašlu na Zemi a na civilizaci. Vzdám se všech svých peněz, když tu budu moct ležet na slunci, koupat se a lovit. Tady beztak žádné peníze nepotřebuji."
"Obávám se, že to tak docela nechápete," poznamenal Garcia a pohladil se po vlasech. "Mládneme! Denně. Možná to vůbec nezpůsobila buněčná sprcha, ale umělé slunce..."
"To by ovšem mládli také Lancaster, Mangold a ostatní. Ti se ale nijak nezměnili. Jen my na sobě pozorujeme změny. Pochopte, Garcio, nejenže jsme nesmrtelní, ale také mládneme. To je jakýsi dárek navíc. Nepřál jste si také pod sprchou potají, abyste omládl o pár let? Buďte upřímný."
"Ano, přál. Přesto bych rád, abychom odletěli. Naložíme vzorky rudy a zmizíme."
"Do toho mají co mluvit taky ostatní. Víte, že Nesmrtelný blokuje pohon gazely. Nemůžeme nastartovat. A nemyslím si, že Mangold odletí bez Mabel Rushtonové."
"To je pravda," přisvědčil Garcia a zasvítily mu podivně oči. "Na ty dva bych byl málem zapomněl. Teď už taky vím, proč se mu Mabel líbí čím dál víc. I ona mládne. Když jsem se na ni včera podíval, měl jsem v první chvíli dojem, že vidím Barbaru. Jako by si z oka vypadly, opravdu."
"Mangold to zjistil už dávno," prohlásil Börsinger. Zahleděl se za Garciou, který se šel umýt k moři, a dodal: "Jak rychle mění názory. Ještě před chvilkou chtěl odsud co nejdřív vypadnout, a teď se přetrhne, aby to mohl zkusit na Mabel. No, já počkám ještě deset dní, až bude ještě mladší, a pak po ní vystartuju."

Lancaster zkontroloval pušky, jednu podal Börsingerovi a zeptal se ho: "Tak jdeme na lov, nebo ne?"
Mabel Rushtonová si opět vychutnávala, jaké to je, když ji obletují muži. Už dávno nebyla středem jejich pozornosti, a pokud se pokoušeli s ní sblížit, pak jedině kvůli penězům. Nynější Mangoldův a Garciův zájem ale neměl s penězi nic společného.
Od včerejška se jí ovšem dvořil také doktor Ham. Neustále jí lichotil a nehnul se od ní na krok. Dokonce jí nabídl, aby si s ním vyrazila do hor na mineralogický průzkum. Když odmítla, najednou pro něj přestal být průzkum důležitý.
Mangold téměř neměl šanci zůstat s Mabel o samotě. Obtěžoval je především Garcia. Mabel se v posledních dvou týdnech proměnila v Barbařino dvojče. Měla stejně dlouhé a báječně tvarované nohy, stejnou postavu a stejně mladistvý, krásný obličej. Ňadra jí zpevněla a kůže se vyhladila.
Mangold se nezměnil. Vypadal nyní starší než Mabel. Sice s ní udržoval intimní poměr, nebyl si ale jistý, zda nemá vážné soky. Když se jí na to zeptal, Mabel jen pohodila hlavou a odpověděla mu otázkou: "Snad nežárlíš, Thore? To ti vážně nesluší, věř mi. Na tomhle světě nemůžeš nic posuzovat běžnými měřítky. Nepatřím ani tobě, ani ostatním. Rozhoduji sama o sobě a mohu se přátelit, s kým se mi zlíbí. Pokud se na celou věc díváš z čistě biologického hlediska..."
"Nedívám se na svou lásku z čistě biologického hlediska, Mabel, pochop to konečně. Nedokážu se dělit o tvou lásku s ostatními, zvláště pak ne s Garciou nebo Börsingerem. Zdá se, že zapomínáš, v jaké jsi situaci. Už jsi někdy přemýšlela o tom, co se vlastně stane, pokud omlazovací proces nepřestane? Denně mládneš. Dneska je ti asi čtyřicet. A co za měsíc?"
Mabel Rushtonová se ironicky usmála a vyprskla: "Za měsíc pro mě budeš už moc starý, Thore. Na rozdíl od Garcii a Börsingera. Ti budou pořád jenom o pět let starší než já."
"Ty mi nerozumíš, Mabel," řekl naléhavě Mangold. "Mládneš, pořád mládneš. Jednoho dne se z tebe stane malé dítě. Musíme něco podniknout, aby Nesmrtelný zarazil mládnutí. Takhle to prostě nemůže jít dál."
Po ženině obličeji přeběhl stín, ale pak se jízlivě zasmála a řekla: "Ani to mládnutí mi nedopřeješ. Přitom bys měl být rád, že se mnou ještě jednou prožiješ Barbařino mládí. Ve skutečnosti totiž miluješ mou dceru. Nic mi nenamlouvej, Thore. Miluješ ve mně Barbaru. A proto nemáš vůbec žádné právo předhazovat mi, že se přátelím s ostatními."
Mabel nechala Mangolda stát a vrátila se k lodi.
Gremag nevycházel už několik dní z lodi. Byl jediný, kterého rajské prostředí téměř vůbec nezajímalo. Chodil pravidelně na kontrolní obchůzky po gazele, držel stráž a prakticky mu bylo jedno, co se děje venku. Přál si jediné - aby co nejdřív odletěli zpátky na Zem.
Jerry Lancaster uvažoval stejně, i když nebyl tak horlivý zastánce návratu. Na Poutníkovi ho nic nedrželo, značně ale stouply jeho pochyby týkající se přístupu kosmické flotily a následků jejich "úletu". Proto mu zase tolik nevadilo, když se rozhodnutí stále odkládalo.
Doktor Ham jako by náhle dostal chuť překopat půlku planety a provést rozbor horninových vzorků. Téměř denně někam odlétal kluzákem a vracel se až večer s bednou větších i menších kamenů. Na jeho výpravách ho často doprovázela Mabel, z které se stala opravdová teenagerka.
"Mangolde, nesmíte mi to zazlívat," začal Phil Hamburg, když jednou vstoupil na velitelský můstek a našel tam tři druhy, kteří na něj vyčítavě hleděli. "Opravdu v tom nic víc není. Bože můj, už měsíc a půl žijeme na pustém světě - šest chlapů a jedna ženská. A když ta ženská není malicherná - proboha, to by byl člověk blbec, kdyby..."
"My všichni jsme, blbci," prohlásil poručík a poklepal doktorovi na rameno. "Zapomínáme, že se tu děje zázrak, něco nepřirozeného, nepochopitelného. Mabel Rushtonové je pětašedesát, na tom nezmění nic ani to, jak vypadá. Podlehli jsme všichni přeludu. Domníváme se, že milujeme mladou dívku, ve skutečnosti ale..."
"Rád bych věděl, jak se tohle všechno vyvrbí," řekl poklidně Gremag.
Nastala noc a venku se setmělo. Umělý svět neměl žádný měsíc, ale cizí hvězdy poskytovaly dostatek světla, aby bylo vidět na blízké moře, bungalovy na okraji stepi a za ní ležící pohoří. V jedné chatě se ještě svítilo.
"Chci vám něco říct, Mangolde," spustil Hamburg a posadil se. "V uplynulých dnech jste se o Mabel nestaral a zanedbával jste ji. To dovedu pochopit. Prožíváme ale mimořádnou situaci, která vyžaduje nové náhledy na věc. Nic nám nebrání do hodiny odstartovat a opustit tenhle svět."
"Já už nebudu déle váhat," slíbil mu Mangold. .
"Moment, náčelníku. Ještě nejste připraven vzdát se Mabel. Pořád ještě doufáte, že díky ní zbohatnete a možná dostanete i její dceru. Kromě toho jste zvědavý a chcete vědět, jak dopadne experiment, pokud se dá v tomhle případě vůbec hovořit o experimentu. S gazelou se nedá vzlétnout, pokud bude na palubě jeden z těch tří. A můžeme je tu vůbec nechat na holičkách?"
"Podle mě se neděje nic bezdůvodně," prohlásil Lancaster. "Nesmrtelný splnil těm třem jejich přání, ale současně je chce potrestat."
"Tím že je omlazuje?" zeptal se ho Gremag posměšně.
"Lancy má pravdu," řekl doktor Ham vážně. "Potrestal je. Vrátil jim mládí a možná jim prodloužil život. Co když se však omlazovací proces nezastaví, dokud... dokud..." Zmlkl a bezradně se díval z jednoho na druhého.
"Jděte spát," přerušil poručík náhlé ticho a pohlédl směrem k chatám. Ve všech byla už tma. "Já si vezmu první hlídku na můstku. Lancy, vzbudím vás po půlnoci." Počkal, až všichni odejdou, a pak vykřikl: Hej, doktore, počkejte! Mám jednu otázku." Phil Hamburg se vrátil a Mangold se ho zeptal: "Povězte mi, ale upřímně - milujete Mabel?"
Doktor se pokusil o úsměv, moc se mu to ale nepodařilo. "Nevím, jestli ji miluji...," začal opatrně. "No, mám ji rád, jinak by se nestalo, co se stalo. Ale jestli ji miluju... Když to takhle půjde dál, bude za deset dní po všem."
Mangold za ním hleděl, dokud za ním nezapadla přepážka. Začínal chápat, co tím Hamburg myslel.
Nazítří ráno se povedlo Mangoldovi načapat Mabel Rushtonovou, jak vychází z Garciovy chaty. Byla opět krásnější a

mladší. V očích jí zářila spokojenost. Když spatřila Mangolda, překvapeně se zarazila a vyhrkla: "Ach - to jsi ty...? Jestli mi chceš zase něco vyčítat..."
"Jsi svobodná a můžeš si dělat, co se ti zachce, Mabel. Přesto, můžu s tebou mluvit mezi čtyřma očima? Týká se to nás všech."
"Vlastně jsem slíbila Ronaldovi, že si s ním vyrazím na ostrov..."
"Do toho ti nemohu mluvit," pomohl jí Mangold překonat rozpaky. Teskně se pousmál a dodal: "Takže Börsinger taky? Pojď, odskočíme si na pláž. Musíme Nesmrtelného poprosit, aby to celé vrátil zpátky. Nikdy jste neměli dostat buněčnou sprchu."
Mabel Rushtonová se zastavila a zavřeštěla: "Zbláznil ses? Chceš, aby ze mě byla zase stará bába? Mám se vzdát nově nabytého mládí, protože mi je nepřeješ? Tvoje zastaralé názory..."
"V tom to není, Mabel," řekl zapřísahavě Mangold. "Jde o tvůj život. Pochop to konečně! Teď je ti dvacet a za deset dní z tebe bude malá holka. To opravdu chceš? Co si počneš? Vezmeš to hezky od začátku?"
"Přirozeně že ano. Thore, v uplynulém měsíci a půl jsem každou noc prožila znovu kus svého života. Uvědomila jsem si, že jsem nebyla zrovna dokonalá. Proč bych nemohla dostat šanci žít ještě jednou, lépe? Mohla bych napravit spoustu věcí. Možná právě o to Nesmrtelnému jde."
Mangold zavrtěl hlavou a namítl: "Ne, určitě to není jeho záměr. Odsoudil vás všechny k smrti, když jste škemrali o buněčnou sprchu. Pojď, půjdeme k řece, tam budeme mít větší klid. Jak vidím, máš jiné šaty."
Vzala ho za paži a koketně se ho zeptala: "Líbí se ti?"
Neodpověděl jí.
Vtom nastal mezi keři na břehu řeky pohyb a vzápětí se před nimi zjevil Nesmrtelný. Zamával na ně a sedl si na padlý kmen. Zamířili k němu.
"Mangolde, poručíku Thore Mangolde!" zahřímal stařec a vzhlédl. V očích měl tentokrát zvláštně tvrdý, neúprosný výraz. "Namáháte se marně. Užívejte si, dokud neochrnete hrůzou. Vraťte se zpátky do lodě a odleťte. Ještě dnes. Tady nemáte už co pohledávat."
Mangold zavrtěl hlavou. Ukázal na Mabel Rushtonovou a řekl. "Nemůžu ji tady prostě jenom tak nechat. Odstartuji pouze v případě, že ji budu moct vzít s sebou."
"Nesmí odsud odejít. Její přání se naplní zde na tomto světě. Na tom nemůže nikdo nic změnit."
"Chtěla jsem si jenom prodloužit život," prohlásila Mabel odhodlaně. "Všechny jste nás podvedl."
"Opravdu? Vzpomeňte si, co jsem vám řekl, když jste v horách žádali o buněčnou sprchu. Neříkal jsem vám, že během deseti vteřin, po které trvá sprcha, nesmíte myslet ani si nic přát? Že se vám to tisícinásobně vyplní?"
Mabel mlčky přikývla a děsivě zbledla.
"Vy jste ale nedbali mé výstrahy. Buněčná sprcha vám nestačila. Přitom jste mohli žít ještě šedesát sedmdesát let, aniž byste zestárli o jediný den. Vy jste ale chtěla víc. Přála jste si být o tři čtyři roky mladší. Byla jste skromná, Garcia a Börsinger toužili omladit o dvacet let. Na výsledku to ale nic nemění. Mabel Rushtonová, vy budete mládnout tak dlouho, až se splní vaše přání - ovšem tisícinásobně. Pak budete mladší o tři čtyři tisíce let - jenže to už dávno nebudete vnímat."
"Čtyři tisíce let...," zašeptala Mabel. "Bože můj..."
"Odleťte, poručíku Mangolde! Ještě dnes!"
Když Mangold zvedl hlavu, Nesmrtelný byl pryč. Na nebi byla vidět zářivá kulička a i ta rychle zmizela na severu. Zanechala po sobě jen třpytivou stopu. Mabel Rushtonová klesla vedle Mangolda na zem. Konečně pochopila, co se s ní stane.
Postižení a členové posádky přijali rozdílně konečně potvrzení dosavadních domněnek.
Mabel Rushtonová se vzpamatovala z šoku a zdálo se, že se smířila se svým osudem. Vypila alkohol, který jí podal na povzbuzení doktor Ham, a natáhla se do trávy vedle chaty, aby se ze všeho vyspala. Garcia nakopl vztekle úlomek stříbrné rudy a odkulhal do své chaty. Börsinger pokrčil rameny, svlékl se a začal se opalovat. Měl nyní nádhernou postavu, dlouhé, vlnité vlasy a vypadal na necelých dvacet pět let. Ležel na břiše a civěl na Mabel. V očích mu podivně plápolalo.
Mangold nechal rozhodnutí na třech svých mužích.
Gremag zvedl ruku a prohlásil: "Já jsem pro okamžitý odlet. Nikomu z nich už stejně nepomůžeme a nemáme tady co pohledávat. Dostali, co si zasloužili, a musejí se s tím nějak vyrovnat sami. Já osobně odmítám podílet se na divadýlku, které se tu zřejmě odehraje v příštích třech týdnech."
"Mě to naopak zajímá," řekl Phil Hamburg a rychle dodal: "Přirozeně z vědeckých důvodů. Přiznávám, že jde o poněkud děsivý experiment, ale já jsem ho koneckonců nespustil." Pohlédl letmo na velitele, ten se však zdržel jakéhokoli komentáře. Všichni pohlédli na Jerryho Lancastera.
"Uzavřeme kompromis," poznamenal váhavě seržant, vědom si, že rozhodnutí je na něm. "Můžeme tu zůstat, ale ne až do samotného konce. Nezapomeňme, že na Zemi nás zrovna nečeká nastoupená čestná stráž."
Mangold přikývl a konečně promluvil: "Dobrá, je rozhodnuto. Odletíme zítra. Nejpozději večer. Gremagu, vezměte si první hlídku."
Technik ochotně souhlasil. Byl zjevně spokojen s tím, jak dopadla situační porada. Mangold vystoupil z gazely a vydal se na pravidelnou obchůzku. Slunce ještě nezapadlo. Mabel seděla na hrubě sbité lavici mezi Garciou a Börsingerem a povídala si s nimi. Když se k nim přiblížil poručík, vzhlédli k němu všichni tři.
"Zestárl jsi, Thore," zachichotala se Mabel. "Je z tebe úplný dědula. Podívej se na ty dva zajíčky vedle mě. Nezávidíš jim? Zeptej se Nesmrtelného. Možná ti taky poskytne buněčnou sprchu, když ho hezky poprosíš."
Mangold se posadil na kámen vedle lavice. "Zítra startujeme," řekl.

Zdálo se, že jeho oznámení neudělalo na oba muže vůbec žádný dojem. Jen netečně pokyvovali hlavami. Jen Mabel se vyděsila. Vyskočila z lavičky, ale hned si zase sedla.
"Ach...!" zvolala protáhle. "Zřejmě jsi zapomněl na svůj slib, co?"
"Já na svůj nezapomněl, zato ty na svůj ano. Víš přesně, za jakých podmínek jsem ti slíbil, že zůstanu u tebe. Tyto podmínky pominuly. Necítím se vázán svým slovem."
Mabel Rushtonová znovu vstala. Napřímila se a vyštěkla: "Barbara, nemám pravdu? No, možná že ti dá něco z majetku, který po mně patrně zdědí." Hystericky se rozesmála a jízlivě dodala: "Přitom by mohla být zakrátko mou matkou! Tak si táhni za tou svou Barbarou, hlupáku! Možná se jí budeš líbit víc než mně. A možná také zapomeneš na to, že to ona tě vlákala do pasti. Jenom si jdi, Thore, už tě nechci vidět!"
Znechuceně se odvrátila. Garcia a Börsinger se potutelně šklebili. Mangold vstal a vrátil se do lodi. Ani se nezastavil za Gremagem na velitelském můstku a rovnou zamířil do své kajuty, vzal si prášek na spaní a lehl si na postel.
Gremag počkal, až se setmí, a pak zavřel vnější přepážku. Prověřil kontrolky na ovládacím panelu a konečně zapnul pohon. Hmátl po páce, aniž pohlédl ještě jednou na chaty pomalu se ztrácející v soumraku.
Nic se nestalo. Gazela zůstala stát na přistávacích vzpěrách. Někde uvnitř lodi hučely generátory.
Gremag nevypnul pohon a přemýšlel. Z technického hlediska šlo o stejný jev, kterého byli už jednou svědky. Bylo tedy také pravděpodobné, že i tentokrát se ztrácela energie na cestě někde mezi generátory a projektory polí. Muselo to mít stejnou příčinu.
Bylo tedy jasné, že na palubě gazely se nacházel někdo z omlazených.
Technik sáhl do zásuvky pod ovládacím panelem a vytáhl z ní ruční paprskomet. Odjistil ho, tiše se zvedl a odkradl se k antigravitačnímu výtahu. Zastavil se a naslouchal. Odněkud zdola zaslechl jakési škrábání. Někdo se pokoušel otevřít vnější přepážku přechodové komory. To se mu přirozené nemohlo podařit, protože byla zablokovaná. Jak by mohli Garcia nebo Börsinger vědět, kde se blok vypíná? Nebo že by to byla snad Mabel, která byla na návštěvě u doktora Hama nebo Mangolda - rozloučit se?
Gremag se zašklebil a nastoupil do výtahové šachty. Pomalu klesal dolů, vstříc šramotu. Spodní nákladový prostor osvětlovalo pouze nouzové osvětlení. U vnitřní přepážky stál nějaký muž. Měl dlouhé světlé vlasy, které se mu vzadu na zátylku kroutily do prstýnků. Byl to Ronald Börsinger.
Gremag horečně uvažoval, co magnát asi hledá v lodi. Že by zbraně? Nesmysl, on i Garcia měli přece pušky a revolvery. Nebo že by sabotáž? Chtěl snad zabránit zítřejšímu startu gazely?
"Stůjte, Börsingere!" řekl technik. "Ani se nehněte, jinak střelím."
Börsinger strnul, a pak zavrčel: "Jen žádné hlouposti. Chtěl jsem si jenom dojít pro něco k pití. Moc jím šetříte."
Tak o tohle tedy šlo? Byl v tom alkohol! Přirozeně, co jiného?
"Dostanete celou bednu whisky, když tu nebudete dělat takový randál."
Přestože Börsingerovi bylo v té chvíli necelých dvacet pět let, už mu nechyběly vlastnosti, s jejichž pomocí se vypracoval během let na bezohledného ocelového krále. Okamžitě využil situace ve svůj prospěch.
"Ostatní už asi spí, co? A co znamená to podivné hučení v lodi?" Přistoupil o krok blíž a zavrtěl hlavou. "Chtěl jste zřejmě tajně odstartovat, aniž jste se poradil se svými druhy, nemám pravdu?"
Gremag mu namířil zbraň chladnokrevně na hlavu a řekl. "Tohle je paprskomet, Börsingere. Je nehlučný a nikdo ho neuslyší, když vás zabiju. Vaši mrtvolu vyhodím z lodi a nastartuju. Na tom nemůžete nic změnit. Když ale budete mít rozum, dohodneme se. Dostanete celou bednu whisky a pak se vytratíte z gazely jako myška. Venku si můžete dělat rámus podle libosti. Tak co...?"
"To beru. Kde je bedna?"
Gremag ukázal paprskometem směrem ke kluzáku a řekl: "Tamhle. Na víku je černý nápis. Myslím, že jedna láhev chybí, ale co. Za deset dní vám beztak už nebude whisky chutnat."
Börsinger přeslechl technikovu poznámku. Pružně přešel ke kluzáku a odklopil víko bedny. Vytáhl z ní jednu z bachratých láhví a studoval etiketu. Potom odšrouboval víčko a ochutnal obsah.
"Je to pravá whisky!" zachrochtal spokojeně. "Pojďte, Gremagu. Pomozte mi vynést bednu z lodi."
Technik však zůstával i nadále ve střehu. "Jenom si ji vytáhněte sám, jste mladý a silný, Börsingere," řekl. "A držte se raději na tři kroky ode mě. Nerad bych se dočkal nějakého překvapení. Počkejte, nejdřív otevřu přepážku."
Stoupl si vedle vnitřní přepážky komory a zmáčkl zelené tlačítko. Vnější přepážka se nehlučně odsunula a dovnitř do lodi vpadlo stříbřité světlo.
Börsinger si naložil bednu na široké plece, ještě jednou pokývl Gremagovi a zamířil ven. Před vnější přepážkou se ještě zastavil a tlumeně křikl: "Jenom doufám, že nespadnu ze schůdků."
"Když si dáte pozor a přidržíte se jednou rukou zábradlí, nic se vám nestane," zvolal technik, který ani na vteřinu nepolevil v ostražitosti. Stál vedle vnitřní přepážky, levou ruku na ovládacím tlačítku vnější přepážky.
Nakonec přešel dopředu, vyklonil se z gazely a sledoval, jak mladý Börsinger opatrně slézá dolů. Když došlápl na pevnou zem, přidržel se rukou ještě jednou zábradlí, aby neupadl, a vzhlédl vzhůru.
"Díky, Gremagu," vykřikl. "Být to na Zemi, dal bych vám za tuhle kisnu milion. Tady vám bohužel nemám čím zaplatit. Zajeďte si ale do Porúří za mým zplnomocněncem Jeromem. Povězte mu, co se tu stalo - nebo lépe řečeno stane. A pak..."
Jakmile se Börsinger pustil zábradlí, zahřímalo všech osmnáct projektorů polí v útrobách gazely. Náhlý vír ho strhl k zemi, a když se konečně vzpamatoval a vzhlédl, zmizela mu malá loď někde na nočním nebi posetém hvězdami.

10.

Thor Mangold se probudil. Trvalo mu několik vteřin, než si uvědomil poněkud mírnější tah gravitace. Že by se změnily gravitační poměry na Poutníkovi? Nebylo by na tom nic divného. Nesmrtelný přímo miloval podobné žertíky.
Poručík vstal.
Teprve nyní pocítil vibraci pod nohama a uslyšel hukot pohonných agregátů.
Oblečený jen do kalhot skočil do výtahu a zakrátko se už hnal na velitelský můstek. Gremag seděl v křesle navigátora. Vedle něj Lancaster obsluhoval hlavní panel a právě se chystal vyjmout proužek s kurzem z pozitronického mozku. Otočil se, když zaslechl přicházet velitele.
"Co to má znamenat? Kdo vydal rozkaz ke startu?" vyštěkl Mangold.
"Jenom klid, náčelníku," odpověděl seržant a zůstal sedět. "Gremag odstartoval, aniž se nás zeptal. Vzbudil mě, abych určil naši polohu. A to právě dělám. Jinak se nic zvláštního nestalo."
"Gremagu!" ucedil Mangold chladně. "Nechám vás postavit před válečný soud pro vzpouru, odmítnutí splnit rozkaz, svévolné jednání, porušení služebních předpisů a..."
"Všechna tato obvinění se vztahují i na vás, poručíku," přerušil ho technik, aniž se k němu otočil. "Ptal jste se snad vy nás, když jste kradl gazelu? Nevzbouřil jste se tím proti velení? Neporušil jste služební předpisy flotily, když jste odletěl na Poutníka?" Teprve v té chvíli se otočil, upřeně se na Mangolda zahleděl a dodal: "Myslím si, že si nemáme co vyčítat, poručíku."
Mangold se sesul do třetího křesla a odevzdaně se zeptal: "Proč jste to udělal?"
"Měl jsem k tomu spoustu důvodů. Zaprvé je nejvyšší čas vrátit se na Zem. Zadruhé se domnívám, že se klidně obejdeme bez toho, abychom sledovali poslední akt dramatu, jež se bude odehrávat na Poutníkovi. Není třeba příliš mnoho fantazie, aby si to našinec dovedl představit - a to mi stačí. Zatřetí jsem vás chtěl ušetřit zklamání. Nebo si myslíte, že to bude pěkný pohled, až se dva výrostci budou přetahovat o mrňavou holku?"
Mangold sebou trhl. Zavřel oči a sevřel ruce v pěst. A pak konečně přikývl a prohlásil: "Možná máte pravdu, Gremagu. Už o tom nebudeme mluvit. Co je s Hamem?"
"Rozzuřilo ho to a zamkl se ve své kajutě. Předtím ale šlohl láhev whisky."
Mangold se trpce usmál: "Můžu si domyslet, jak asi řádil. Co je s kurzem, Lancy?"
"Poloha je známá." Seržant pohlédl na proužek. "Zpáteční let na Zem není problém. Až na ni dorazíme, omládnou ti na Poutníkovi o další dva roky, pokud se nestane žádný zázrak."
"Zázrak je už to, co se děje."
Doktor Ham se objevil po několika hodinách, kdy gazela měla za sebou už první úspěšné tranzice. Byl pobledlý, trochu vrávoral a bylo na něm vidět, že má kocovinu. Mangold mu poklepal na rameno a vysvětlil mu situaci. Phil konečně uznal, že Gremagovo rozhodnutí bylo správné. Mávl rukou a udělal tak symbolicky tlustou čáru za podivnými událostmi na planetě věčného života.
"Zapomeňme na to," navrhl, aniž přesně definoval, nač mají zapomenout. "Máme beztak dost starostí. Jsem fakt zvědavý, jak nás přivítají, až se vrátíme. Jenom doufám, že nás namístě nezastřelí."
Dva dny nato gazela minula Pluto a Mangold přikázal, aby byl odeslán vysvětlující radiogram. Dostali potvrzení příjmu a nikdo je nezadržel. Hladce přistáli na terranijském kosmodromu, kde už na ně čekali příslušníci kosmické flotily a několik mužů v civilu.
Mangolda a jeho posádku okamžitě izolovali a přepravili do Terranie. Poručík seděl už půl hodiny po přistání před Perrym Rhodanem, Reginaldem Bullem, Allanem D. Mercantem a telepatem Johnem Marshallem, který měl zkoumat pravdivost jeho výpovědi.
Mangold nic nezamlčoval ani nepřikrašloval. Uznal, že je vinen ve smyslu zákona, a požádal Rhodana, aby netrestal ostatní členy posádky, kteří za nic nemohli.
Dlouhou dobu bylo ticho. Každý z přítomných se snažil strávit děsivé události, k nimž došlo a stále ještě dochází na vzdálené planetě.
"Jistě uznáte, že důstojníci jako vy nemají ve flotile místo, poručíku," promluvil konečně Rhodan. "Hrubě jste zanedbal své povinnosti a dopustil jste se trestného činu. A za to musíte pykat. Odteď se považujte za civilistu, pane Mangolde. Vašim lidem se nic nestane, neměli možnost volby." Perry se předklonil a pohlédl Mangoldovi do očí. Po obličeji mu přeběhl chápavý úsměv a v šedých očích mu zvláštně zasvítilo. "Pořád ještě milujete Barbaru Rushtonovou, pane Mangolde?"
"Ano, pane. Myslím že ano. Ale..."
"Nechtě si své ale. Ze začátku vás zrazovala, protože ji k tomu donutila matka. Když vám pak chtěla pomoct a varovat vás, bylo už pozdě. Vyhrožovali jí, že ji zastřelí, když se pokusí odradit vás od letu. Barbara Rushtonová je nevinná, tedy do jisté míry. Bezpečnostní služba ji proto také propustila. Duval je ovšem ještě pořád ve vazbě. A nedomnívám se, že by se v krátké době dostal z vězení."
Mangold pohlédl na Rhodana a snažil se něco vyčíst z jeho obličeje.
"Proč mi nevěříte, pane Mangolde? Tak se přesvědčete sám. Barbara Rushtonová žije ve svém domě na břehu Atlantiku. Ach ano, málem bych zapomněl. Ve vládním hangáru určeném pro soukromé stroje je nádherný tryskový klipr. Patřil Duvalovi. Můžete si ho vzít, je váš."
Mangold zůstal sedět jako opařený. "Pořád ještě nic nechápu, pane," vyhrkl. "Vy mě necháte jít? Proč? Přece jsem se provinil! Dopustil jsem se zločinu a..."
"Ale vrátil jste se, pane Mangolde. Vydal jste se do rukou spravedlnosti. Myslím si, že odchodem z flotily budete potrestán dostatečně. Ostatně..." Rhodan se opřel pohodlněji v křesle a zaculil se. "Ostatně jsem slyšel, že jsou manželství, která bohatě nahradí jakýkoli trest. A některá jsou dokonce na doživotí."
Mangold opouštěl Terranii jako ve snách. Byl volný! Rozloučil se s doktorem Hamem, Lancasterem a Gremagem a slíbil

jim, že je co nejdřív navštíví. "Barbaru už znáte," řekl na závěr. "Jistě se vám líbí, co? Jedno vám ale povím, doktůrku: Nemyslete si, že se tady na Zemi budete moct řídit svými prapodivnými morálními zásadami. Na to zapomeňte."
Phil Hamburg se bolestně zasmál: "Ano, bohužel je to tak."
Mangold si koupil civilní oblečení a nechal se odvézt k hangáru, kde na něj čekal klipr. Tam se opět setkal s doktorem Hamem a Lancasterem. Ti dva se tvářili zkroušeně a zdálo se, že jsou hodně zdrceni.
"Co je? Kde máte Gremaga?"
"V gazele, Mangolde. Stal se velitelem. Stroj byl převelen jako doprovod jednoho z nových bitevníků. Jdeme do toho. Rhodan má v úmyslu vypravit se na Poutníka, zachránit ty tři."
"Cože? On poletí na Poutníka, aby vytáhl z bryndy Mabel, Garciu a Börsingera?"
"Přesně tak. Co tomu říkáte, poručíku?"
Mangold se ušklíbl a řekl: "Už nejsem poručík, ale jenom pan Mangold. Odlétám za Barbarou. To je všechno, co k tomu můžu říct. Hodně štěstí, kamarádi."
Bývalý poručík kosmické flotily vzápětí nastoupil do kabiny klipru. Za deset minut mu zmizela Terrania z dohledu a před ním se klenul horizont. Někde za ním ležela Evropa. A za ní Atlantik a konečně i Florida...

* * *

"Měl jsi jim zabránit v odletu!" Garcia pohlédl rozzuřeně na Börsingera, který ležel v trávě vedle bedny s láhvemi whisky a mhoural unaveně do slunce. "Jenže chlast je ti přednější. A teď tu trčíme sami na téhle zatracené planetě a můžeme jenom čekat až pojdeme."
"Odsud se už nedostaneme," zachrčel Börsinger a hmátl po poloprázdné láhvi. "A oni nám stejně nemohli pomoct. Jenom by nám tu překáželi. Jsem rád, že jsou v háji!"
Garcia přimhouřil oči a zasyčel: "Já vím. Tebe to těší, protože jsi považoval Mangolda a toho doktůrka za konkurenci, co? Ty pitomče! Nechápu, jak jsi to mohl dotáhnout na Zemi tak daleko. Mě bys rozhodně neoblafl."
Börsinger se napůl zvedl. Přiložil si láhev ke rtům a mohutně si lokl zlatavé tekutiny. Potřásl hlavou a zavrčel: "Je to teplé. Poprosíme Nesmrtelného, aby nám sehnal ledničku. Určitě to pro něj bude hračka."
V té chvíli k nim přišla od moře Mabel Rushtonová. Bylo úžasné, jak rychle se smířila s odletem gazely. Mangold byl pro ni tak jako tak ztracený a na doktorovi jí příliš nezáleželo. Hluboko v nitru doufala, že se omlazovací proces náhle zastaví. Bylo přece nemožné, aby se ráno co ráno probouzela vždy o jeden rok mladší. Dnes jí bylo devatenáct.
A podle toho také vypadala.
Börsinger zapomněl na své láhve a užasle na ni civěl. Ani Garcia nemohl odtrhnout oči od krásné dívky v krátké sukni, která k nim přicházela. Byla mokrá a kapky vody se jí na kůži leskly ve slunci jako drahokamy. Prameny dlouhých světlých vlasů jí spadaly až na ňadra a zakrývaly je.
"Vypadáš skvěle, miláčku," zaskřehotal Börsinger a podal jí láhev. "Pojď a dej si hlt. Život je krásný a na světě jsme jenom jednou!"
Mabel si od něj vzala láhev a prohlédla si ji. Garcia jí ji chtěl sebrat, ona ale uskočila a napila se. Zakuckala se a rozkašlala. Potom vrátila láhev Börsingerovi. "Já piju, kdy chci," křikla na Jihoameričana. "Není ti nic do toho, co dělám. Jsem svobodný člověk."
"Ať žije svoboda!" zařval Börsinger a snažil se nakopnout Garciu. Toho útok natolik překvapil, že klopýtl a svalil se do trávy. Mabel se řehtala na celé kolo. Otočila se na Börsingera a vykřikla: "Pojď, Rony. Uvidíme, kdo je rychlejší, jestli já, nebo ty. Kdo bude první u řeky..."
Mabel utíkala, až jí vlály vlasy. Börsinger se rozběhl za ní. Snažil se ji dohonit a obejmout, ona mu ale šikovně uhýbala a udržovala si patřičný náskok.
Když se Garcia konečně zvedl, zmizeli mu ti dva z dohledu za křovím na mořském břehu. Několik vteřin přemýšlel, a pak pokrčil rameny. Jen ať dovádějí. Stejně jim nezbývalo mnoho času. A až se vrátí, on... Posadil se k bedně a vzal si načatou láhev. Možná má Börsinger pravdu a s pitím se dá všechno snáz snést.
Napil se a pocítil ihned oživující účinky alkoholu. Zavdal si ještě jednou a nepřestal, dokud nebyla láhev prázdná. Potom se svalil do měkké trávy a zavřel oči. Naslouchal pleskání vln a šustotu stébel v jemném vánku.
Ještě před měsícem a půl byl starcem a teď je mu dvacet čtyři. Když mu bylo doopravdy dvacet čtyři, začínal svou kariéru. Jistě, nevzpomínal zrovna s láskou na tohle období, vskrytu duše ale byl přece jen pyšný na svou tehdejší šikovnost. I když někdo by mohl jeho chování nazvat jinak.
"Hej, seňore Garcio!"
Jihoameričan se probral ze zasnění. Otevřel oči a vylekaně se posadil, když spatřil cizince. Připadl mu známý, nevěděl však, kam ho zařadit. Měl na sobě tmavý poněkud staromódní a ošuntělý oblek. V obličeji měl nezáludný, trochu prostý výraz. V ruce držel černou aktovku a v druhé deštník.
"Vy mě nepoznáváte, seňore Garcio?"
Ten hlas...? Kde ho jen slyšel? Ač si Garcia lámal hlavu, nepřišel na to. Ten přízvuk byl nezaměnitelný. Muselo to ovšem být už hodně dlouho, kdy ho slyšel naposledy... Konečně mu svitlo. "Vy jste Roger Duncan...," vyhrkl. "K čertu, já myslel, že jste už po smrti! Říkalo se, že jste zahynul při železničním neštěstí."
"Já jsem mrtvý, seňore Garcio. Tenkrát jste kvůli mně zabil jedenáct lidí. Nevinných lidí, Garcio. Museli zemřít, protože jsem vám stál v cestě. Zorganizoval jste nehodu, protože jste měl peníze. Kariéra se dá udělat pomocí peněz, ale ještě snáz pomocí vraždy. A teď taky končíte, Garcio. A já se na to budu dívat."
"Duncane!" vykřikl Garcia a vstal a opile se zapotácel. "Jak můžete být mrtvý a současně se mi zjevit? Jenom se mi to zdá, jsem pod parou, že jo? Musíte být po smrti, Duncane, a mrtví se přece nevracejí, ne?"

"Ne, Garcio. Mrtví se nevracejí. Zato vy se vracíte do minulosti, Garcio. To vy přicházíte ke mně, ne já k vám. Noc co noc jste se setkával se svými oběťmi, myslel jste si ale, že jsou to jen snové přeludy. Já jsem poslední, kdo se vám zjevuje - ale ne, vlastně ne poslední. Ještě jedenáct chudáků by vás rádo pozdravilo. Ti, kteří zahynuli při železničním neštěstí. Podívejte se sám, koho jste připravil o život. Někteří z nich mohli být dnes ještě naživu a šťastní. Jejich životy jste si vykoupil svůj blahobyt, Garcio. Jen se dobře podívejte..."
Jihoameričan chtěl zavřít oči, ale nemohl. Prostě ho neposlechla víčka a musel se chtě nechtě dívat.
Přicházeli k němu z moře, vynořovali se z příboje, ale jejich rozedrané, zkrvavené šaty nebyly mokré. Vpředu kráčel nějaký stařec. Za ruku vedl chlapce v roztrhaných kalhotách. V druhé ruce svíral utrženou nohu, jež patřila holčičce belhající se za ním. Potom následovala dobře oblečená dáma ze vznešenějších kruhů. Na čele jí zela obrovská díra, z níž crčela světlá krev. Za ní šli dva mladí dělníci, voják jedoucí na dovolenku, mladá žena s dvěma dětmi, které žalobně hleděly na Garciu. Ze zad jednoho z nich trčel roztřepený železný nosník. Průvod uzavíral železničář. Když spatřil Garciu, zastavil se a řekl: "Jízdenku, prosím."
"Co...?" vykoktal zděšeně Jihoameričan. ,
"Ach, ano," řekl omluvně železničář. "Vy vlastně žádnou nepotřebujete. Na věčnost se jezdí zdarma. Přeju hezkou cestu, pane." Vykročil a plouhal se za ostatními, než zmizel v rozpáleném vzduchu tetelícím se nad stepí.
S Garciou zůstal jen Roger Duncan. "Tak jaké to bylo?" zeptal se ho. "Ach, vy myslíte, že šlo jen o přelud, že? Jste na omylu. Vidíte šlépěje v písku? Stačí vám jako důkaz? Brzy se setkáme, Garcio. Čekáme na vás..."
Jihoameričan se shýbl, popadl prázdnou láhev a hodil ji po Duncanovi. Jenže ten se už dávno rozplynul. Láhev prolétla vysokým obloukem vzduchem a zasáhla přicházejícího Börsingera do holeně. Ocelový král příšerně zavyl a zaklel.
Mabel, kterou držel za ruku, se mu vytrhla a rozchechtala se jako bláznivá.
"Podívej se na to, Rony!" zaječela. "Malý Lopez přebral. A hází kolem sebe láhvemi. Ještě štěstí, že bere ty prázdné."
Garcia na ni upřeně hleděl. Potom vytáhl z bedny plnou láhev, odšrouboval uzávěr a přiložil si ji k ústům. Nepřestal lokat, dokud ji z poloviny nevypil. Vzápětí zakoulel očima a upadl. Láhev mu vyklouzla z ruky a drahocenný mok vytékal do písku.
Börsinger k ní rychle přiskočil a zachránil zbytek.
Mabel Rushtonová si nápadně, vyzývavě upravovala sukni. Garcia ji ale nevnímal, protože byl v limbu.
"Marná lásky snaha," vysmál se jí Börsinger. "Radši udělej něco pořádného k snídani."
Mabel na něj vrhla jízlivý pohled, ale poslechla ho. Umínila si, že bude Ronald litovat toho, jak s ní zachází.
Obrovitá kulatá loď, v jejímž hangáru se nacházela také gazela poručíka Gremaga, měla průměr jeden a půl kilometru. Mohutnými tranzicemi hyperprostorem hravě překonávala nepředstavitelné vzdálenosti a dorazila k cíli čtyři hodiny poté, co odstartovala z Terranie.
Na velitelském můstku byli kromě tuctu důstojníků také Perry Rhodan a Reginald Bull. O kousek dál se bavil Allan D. Mercant s poručíkem Gremagem.
"Já to nechápu, poručíku," prohlásil ředitel Solární tajné služby. "Lidi přece nemohou mládnout, procházet tak říkajíc zpětným vývojem. Dobrá, je možné zpomalit růst buněk, dokonce ho i zastavit, ale podle mě se nedá vývoj zvrátit."
"Já jenom můžu opakovat, co jsme zažili, pane. Vždyť vidíte, že šéf sám zřejmě nepovažuje tyto události za tak nepravděpodobné."
"Máte pravdu, poručíku. Rhodan ovšem zná Nesmrtelného lépe než já. Neviděl jsem ho ani ve chvíli, kdy jsem dostával buněčnou sprchu. Všechny pokyny nám vydával prostřednictvím robota."
"Nejspíš to nebyl opravdový robot, pane. Na Poutníkovi není nic skutečné. Sám Nesmrtelný tvrdil, že všechno je jen klam."
"Možná i to mládnutí," poznamenal Mercant.
Gremag pokrčil rameny a řekl: "Nevím, opravdu nevím. Přesvědčíme se ale brzy sami. Znáte Garciu a Börsingera z fotografií. Na Poutníkovi potkáte ani ne dvacetileté mladíky. A Mabel Rushtonové bude tak patnáct."
"Poslechněte, plukovníku," řekl v té chvíli Perry Rhodan kapitánovi lodě. "Jste si jistý, že vám nemohla uniknout nějaká chyba?"
"Pane, pozitron mi poskytl data, která jste požadoval, přesně podle vašeho kódu. Nemohl se přepočítat. Poloha je správná."
Rhodan zíral na jednu z obrovských obrazovek, na nichž byly vidět jen hvězdy a vzdálené mlhoviny. V okruhu dvou světelných let se zcela určitě nenacházela žádná planeta a už vůbec ne žádné slunce. Zaměřovači paprsky byly za normálních okolností absolutně přesné. Za normálních okolností!
"On nechce, abychom našli jeho planetu. Schovává se před námi," prohlásil Reginald Bull.
"Udělal to už jednou," přitakal Perry Rhodan. "Přemístí umělou planetu do jiné časové roviny a zamaskuje ji tak. Hledáme Poutníka marně, Bully. Nesmrtelný nechce mít žádné svědky. Až bude po všem, najednou planetu uvidíme před sebou. To bude ale nejdřív za tři týdny."
"Mohli bychom se sem vrátit za dva tři týdny. Je to nejlepší řešení, pokud považuješ další pátrání za zbytečný," navrhl Reginald Bull.
"To tedy považuji." Rhodan pohlédl znovu na obrazovky a pak na kontrolky udávající polohu. "Jeho záměr je nepochybný. Respektujme jeho vůli. Obracíme."
O dva týdny později se kulatá kosmická loď opět materializovala poblíž vypočtené polohy planety zvané Poutník. Viděli ji zcela jasně na obrazovkách. Rhodan přikázal, aby přistáli.

11.

Garcia uháněl stepí. V zátylku ho svědilo a cítil hrůzu ze smrti. Utíkal před protivníkem, který byl pevně odhodlán ho zabít. Zatím ho chránily keře a vysoká tráva, pokud ale nikam neuhne, dostane se do hor, kde nic neroste. I tam by mohl najít nějaký úkryt. Tak brzy ho tam Börsinger nenajde. Přesto Garcia nečekaně změnil směr, udělal široký oblouk a běžel zpátky k moři.
Na zarostlém pahorku se vyčerpaně zhroutil do trávy a lapal sípavě po dechu. Po chvíli se konečně přiměl zvednout hlavu a rozhlédnout se do všech stran.
Börsinger se zrovna vynořil na okraji lesa asi dva kilometry od něj. K místu, kde Garcia zahnul, mu zbývalo asi čtyři sta metrů. Že uprchlík odbočil, mu jednoznačně prozradí stopy, které po sobě zanechal ve vysoké trávě.
Kam se má jenom obrátit? Mabel zůstala v táboře sama a Garciovi se nabízela jedinečná šance. Nelákala ho jen Mabel, ale také whisky a hlavně puška. Představa, že získá zbraň, rozhodla. Nepočkal ani až Börsinger doběhne k místu, kde předtím uhnul, a uháněl na jih. V táboře je nejen Mabel, ale také pití a zbraně.
Jihoameričan sáhl do kapsy a nahmatal nůž. To bylo jediné, co měl. Mnoho by toho s ním ale nepořídil proti moderní lovecké pušce.
Smůla, že se k tomu Börsinger předtím připletl. Ten blázen a jeho morální zábrany! Cítila snad Mabel nějaké zábrany, když proti sobě poštvala oba své společníky?
Posledních deset dní uteklo jako voda a všechno se odehrávalo děsivě rychle. Mabel bylo osmnáct, sedmnáct a nakonec šestnáct let. Börsingerovi dvacet jedna. Nedalo se pochybovat o tom, že Nesmrtelný uskutečňuje svou hrozbu. Proces mládnutí se nezastavil.
Mabel se hodně změnila. Začala se bránit Börsingerovým a Garciovým dotěrnostem. Ani jeden z mužů se nemínil vzdát toho, co jim zde na Poutníkovi připadalo jako přirozené právo. Ocelový král se však nakonec vzpamatoval a začal Mabel před Garciou chránit. Stali se z nich nepřátelé na život a na smrt.
Jihoameričan si pohrdavě odfrkl, když na to pomyslel. Vpravo spatřil v rovině širokou řeku stáčející se doleva a ústící do moře. Zrychlil krok, když se před ním objevil ostrov, který v něm vyvolal vzrušující vzpomínky.
Börsinger ho dokonce ohrožoval puškou, když se chtěl večer pomilovat ve své chatě s dívkou. "To nedovolím, Lopezi!" křičel rozzuřeně. "Vždyť je to dítě. Zítra jí bude patnáct. Okamžitě ji nech být!"
Mabel tam stála mezi nimi a třásla se strachem po celém těle.
"Starej se o svý!" zafuněl vztekle Garcia.
"Mabel není tvá ani má a já se postarám, abychom si zachovali poslední zbytky slušnosti!"
"Tak dobrá, Ronalde," zavrčel Garcia smířlivě. "Asi máš pravdu. Nebudeme se hádat. Co takhle dát si hlt whisky?"
Börsinger se tvářil zpočátku nedůvěřivě, ale jeho nálada se vůčihledě zlepšovala v souvislosti s tím, jak usrkávali z láhve. Když ji dopili, padli do postelí jako podťatí.
Oba dva se večer co večer opíjeli a snesli čím dál méně alkoholu. Třetí den se šel Garcia koupat a Börsinger se rozhodl, že si vyrazí na lov, aby měli čerstvé maso. Mabel zůstala v táboře.
Jihoameričan se ale nevzdal svého plánu. Jakmile Börsinger zmizel z dohledu, vrátil se od moře k chatám. V obličeji měl jasně napsáno, o co mu jde, a Mabel to poznala okamžitě. Popadla revolver, který jí dal Börsinger, namířila ho na Garciu a vyjekla: "Stůj! Vrať se k moři a zůstaň tam, dokud se nevrátí Ronald."
Garcia se zastavil a řekl: "Kdepak jsi přišla k té krásné hračce, potvůrko?"
"Jestli si myslíš, že je to hračka, zkus udělat ještě krok!"
"Mabel! Nedělej hlouposti. Vždycky jsme si přece báječně rozuměli a...," snažil se ji uklidnit Garcia.
"Ronald má pravdu. Jsi prase," vyhrkla dívka.
Garcia zbledl, ale ještě se dokázal ovládnout. "Zapomněla jsi už, co jsme spolu dělali na ostrově, Mabel? Nestrávili jsme tam spoustu hezkých chvil?"
Všiml si včas, jak se jí ohýbá prst kolem spouště, a vrhl se k zemi. Prásknul výstřel a střela mu prosvištěla těsně kolem ucha. Podruhé už Mabel nestačila vystřelit. Garcia jí vyrazil revolver z ruky a povalil ji. Překulila se stranou a vyskočila na nohy. Vzápětí se zoufale rozběhla do stepi. Dohonil ji za pět minut. Sevřel ji a vykřikl: "Co je, Mabel? Ty se bojíš?"
"Ronald tě zabije!"
"A kdepak máš svého andělíčka strážníčka? Opravdu si myslíš, že se dá rázem zapomenout na všechno, co bylo? To nejde, zlato. Vsadila jsi na vysokou kartu a prohrála jsi. Já taky, prohráli jsme všichni. A teď buď konečně rozumná..."
"Moment, Lopezi!" ozval se za nimi Börsinger. Garcia se pruďce otočil. "To jsem si mohl myslet," pokračoval klidně Börsinger. "Nebyl jsem naštěstí daleko, když jsem uslyšel výstřel. Mabel, ustup stranou a nedívej se!"
"Co chceš dělat, Ronalde?" vykřikla dívka zoufale.
Börsinger jí na to nic neřekl a odjistil pušku. Garcia se proklínal, že si nevzal žádnou zbraň. Druhá puška zůstala v chatě. Nezbývalo mu než utéct. Než Börsinger stačil zmáčknout spoušť, uskočil za nejbližší křoví. Hnal se stepí jako o závod a Börsinger po něm třikrát vypálil. Potom odvedl Mabel do chaty a pustil se do pronásledování. Bylo jen otázkou času, kdy Garciu dohoní a složí, protože byl skvělý stopař a lovec.
Nesmí mě dostat, zapřísahal se Garcia v duchu a rozhlédl se. Svého pronásledovatele nikde neviděl. Možná zaběhl dál na sever. Puška! Až budu mít pušku, vyřídím Börsingera, hned jak se vrátí do tábora. A pak ta maličká uvidí...
Konečně spatřil chaty. Mabel nikde neviděl. Možná spala. Opatrně se přikradl k prvnímu plastovému bungalovu. Nohou narazil na něco tvrdého. Zastavil se a shýbl se pro revolver. Zkontroloval bubínek. Bylo v něm ještě pět nábojů.
"Zahoď revolver, Lopezi! Počítám do tří!" Mabel měla pisklavý dětský hlásek. Vystoupila zpoza chaty a mířila puškou na Garciu.
"Mabel..."
"Jedna! Neměli jsme moc času, ale Ronald mě s ní naučil zacházet. Stačí mi jenom zmáčknout spoušť. Dvě, Lopezi! Máš pět vteřin. Můžeš žít ještě patnáct dní, jestli chceš. Nebo taky můžeš namístě zemřít. Tři, Lopezi!"

Garcia stiskl spoušť. Současně uviděl záblesk v ústí hlavně pušky a ucítil příšerný náraz. Když se ozvalo zahřmění, byl už po smrti.
Mabel upustila pušku, vřítila se do chaty a vrhla se na postel. Jejím útlým dětským tělem otřásal pláč. Po delší době usnula, vyčerpána nesmírnou duševní zátěží.
Když se Börsinger po pěti hodinách vrátil z neúspěšné štvanice, nemusela mu nic říkat. Garciova mrtvola mu prozradila všechno. Sedl si na pelest Mabeliny postele a jemně ji pohladil po vlasech. "Teď už můžeš klidně spát, holčičko. On je mrtvý a mě se nemusíš bát." Drsně se zasmál a dodal: "Já mám svou whisky a ta mi bohatě stačí."
Trhla sebou, ihned ho ale poznala. Usmála se a klesla zpátky na postel. Věděla, že je v bezpečí. Börsinger počkal, až znovu usne, a pak se po špičkách vykradl z chaty. U vchodu se ještě jednou zastavil a pohlédl na děvče. Takhle tedy vypadala mocná Mabel Rushtonová, když jí bylo deset. Křehká holčička s nožičkama jako hůlky. Dítě, nic víc. A přitom ještě před několika málo dny...
Börsinger potřásl hlavou a vyšel ven. Vedle Garciovy mrtvoly stál stařec. Klidně hleděl vstříc Ronaldovi, který k němu pomalu mířil.
"Tys ho zabil, Börsingere. Necítíš žádnou vinu?"
"Tentokrát to nebyla vražda. Vlastně máš pravdu, zastřelila ho sice Mabel, ale zabil jsem ho já. Proč bych ale měl cítit vinu? Zasloužil si to."
"A ty?" Nesmrtelný pohlédl na Börsingera svýma bezednýma očima. "Ty si nezasloužíš smrt? Snažíš se napravit, cos napáchal ve svém dosavadním životě. Jenže mysli na motiv, Börsingere. Proč toho lituješ? Proč najednou objevuješ svoje svědomí? Neděláš to ovšem z vnitřního puzení, prostě tě k tomu donutily okolnosti. Nepomůže ti, když se napravíš. Nemůžeš očekávat žádnou milost. Tvůj osud se naplní tak, jak jsi chtěl. Stejně jako osud Mabel Rushtonové."
"Nechci žádnou milost," namítl Börsinger a pohlédl na moře. "Dělám to proto, že to prostě musím udělat. Vím, že jsem se v životě dopustil mnoha špatností, ale nelituju toho. Kdybych žil podruhé, patrně bych nejednal jinak. Cesta k úspěchu je málokdy dlážděná dobrými skutky." Náhle se zasmál a dodal: "Je to zvláštní, není mi teď ani patnáct, ale uvažuji jako starý zralý člověk."
"Je to zralost, kterou jsi bohužel neměl, když ti bylo sedmdesát. Zbývají ti ještě dva týdny života a teprve poslední den se tvá minulost ponoří do moře zapomnění. Celá tisíciletí pak budeš existovat pouze nevědomě, ale pak se vyplní tvoje přání, a až uplyne tvůj čas, opět ožiješ. Možná pak povedeš lepší život."
"Já zase ožiji?" Börsinger pohlédl upřeně na Nesmrtelného.
"Ano. Všechny bytosti jsou pouze rozdělené částice celkového jedince, zatímco já jsem nádoba shromažďující v sobě celý jeden národ. Jednotlivci zapomínají na zmíněné mezistadium, jen celkové bytosti je prožívají vědomě, nebo se ho zcela vzdají. Jako já."
"Někteří lidé si vzpomínají na svůj dřívější život."
"To jsou jen výjimky. Vzpomínky dřímají v jejich podvědomí, víc nic. Nevědí, co si s nimi počít. Než jsem vám dal buněčnou sprchu, pokusil jsem se vám vysvětlit nikdy nekončící koloběh, vy jste mi ale neporozuměli. Lpíte na vědomém životě a bojíte se velké temnoty, jež vyústí do opětovného probuzení. I ty budeš muset dlouho čekat, než se znovu probudíš, Börsingere."
"Ještě patnáct dní," zamumlal mladík.
Potom odvlekl mrtvolu do stepi a uložil ji do dolíku. Vrátil se na pláž a umyl se v moři. Došel do tábora, otevřel několik konzerv a připravil večeři.
Když bylo Börsingerovi deset a Mabel už pouhých pět let, začaly jim v paměti blednout vzpomínky na to, co se stalo. Možná to byl záměr, možná ale také Nesmrtelný oběma nešťastníkům tímto způsobem zmírnil trest.
Mabel seděla na kameni na břehu. V obličejíku měla dětský výraz a vykuleně, užasle hleděla na moře. Byla nahá a z oblohy na ni zářilo a hřálo ji umělé slunce. To si ale pomalu ani neuvědomovala. Byla Mabel a žila jen s Ronaldem na báječném, prázdném světě.
Börsinger na sobě měl alespoň kalhoty. Byly mu příliš velké a zkrátit je by mu dalo příliš mnoho práce. Už takhle ho stálo hodně sil než vyrobil primitivní sáně a na nich odvlekl Garciovu mrtvolu k řece a hodil ji do proudu. Původní plán pohřbít ho nebyl schopen uskutečnit. Neměl ani lopatu, ani rýč.
"Tak co budeme dělat dneska, Mabel?" zeptal se holčičky.
"Já chci do vody, Rony."
"To nejde. Je tu moc hluboko a neumíš plavat. Musím nejdřív vybudovat bazén."
"Proč už ses do toho nepustil?"
Povzdechl si. Proč by jí měl říkat, že to nemá smysl? Zítra jí budou už jen čtyři roky a nebude se ani chtít koupat v moři. Nikdy se už nenaučí plavat.
"Dáme se do toho později. Teď je moc horko."
"Udělal jsi mi tu panenku? Slíbil jsi mi ji přece."
Börsinger pohlédl na Mabel ze strany. Bože můj, tak tohle byla žena, kvůli níž by byl schopen klidně zabít jiného člověka! Teď je to jenom dítě, a ještě ani ne moc hezké. Vzpomněl si na chvíle plné vášně a štěstí, za které jí vděčil. A také na to, jak žárlil, když Mabel věnovala stejnou přízeň Mangoldovi, Hamburgovi a Garciovi.
Nyní ji měl tedy jen a jen pro sebe. Ovšem jako holčičku, které musel zhotovit panenku, aby jí udělal radost.
Ale i jeho vzpomínky se začínaly rozplývat.
Vstal a řekl: "Zůstaň tu hezky sedět, Mabel, a dívej se, jak se koupu. Přinesu ti hezkou kytičku. Musím se pro ni ale potopit, víš... včera jsem jich pár viděl, kousek odsud. A nejsou ani moc hluboko."
Nadechl se a ponořil. Dole bylo chladno, šero. Kupodivu ho to uklidňovalo. Byl zde sám a neměl odpovědnost za

nikoho druhého.
Když se vrátil na břeh a podal Mabel květiny, uchváceně vykřikla: "Ty jsou ale hezké, Rony! Jenže umřou, když nebudou ve vodě. Já je nechci. Dej je zase zpátky do moře. Já nechci žádné mrtvé kytičky!"
Börsinger poslušně odnesl květiny zpátky. Stal se z něj otrok rozmarného děcka. Když se znovu vynořil, spatřil, že o kus dál na volném moři něco plave. Vlny to pomalu unášely směrem k břehu. Že by něco ze ztroskotané lodi? Tady, na neobydleném světě?
Börsinger ještě jednou procitl z netečnosti. Mohutnými tempy zamířil k neznámému předmětu, který musel být těžký, protože téměř nečouhal z vody. Vtom se zarazil. Ústa se mu zkřivila ke zděšenému výkřiku, ale nevydal ze sebe ani hlásku. O několik metrů dál se houpala ve vlnách mrtvola chlapce, který byl asi tak stejně starý jako on.
Lopez Garcia se vrátil. Moře ho vyvrhlo. Byl menší, zmenšil se stejně jako Börsinger za pět uplynulých dní. Ani smrt tedy nedokázala zadržet protiběžný postup času. Garcia byl úplně nahý a v břiše mu zela rána po smrtonosné kulce. Ta nezmizela.
Börsinger se nechtěně napil a začal zvracet. Málem se při tom udusil. Nakonec odplaval zpátky na břeh a doběhl si pro provaz a těžký kámen. Přebrodil se ke Garciovi a uvázal mu kámen kolem krku. Potom posouval nebožtíka dál do moře, dokud neklesl do asi desetimetrové prolákliny.
"Co moje panenka?" zafňukala holčička, když vylezl z vody. "Slíbil jsi mi ji přece."
V té chvíli Börsinger ztratil nervy. "Jdi do hajzlu s tou svou panenkou!" vybuchl. "A do hajzlu i s tebou! Honem, koukej zmizet! Běž si třeba do stepi nebo do moře, mně je to fuk. Ať už tě tu nevidím!"
Rozběhl se k chatám a z bedny vyhrabal předposlední láhev whisky. Už celé dny neměl na alkohol nejmenší chuť, teď ale se potřeboval napít za každou cenu. Odšrouboval uzávěr a přiložil si hrdlo láhve k ústům. Zlatavá tekutina pálila jako oheň, ale udělala mu dobře. Když přestal, točil se s ním celý svět. Padl na postel a okamžitě usnul.
Neslyšel, jak Mabel vzdorně zavřískala: "Jsi zlý, Rony. Jsi zlý strýček!"

* * *

"To je divný," poznamenal Reginald Bull a dál hleděl na panoramatickou obrazovku, na níž se pomalu přesouval povrch Poutníka. "Planeta vypadá přesně tak, jak nám ji popsal Gremag. Možná bychom měli přece jenom ještě pět dní počkat."
"Proč?" podivil se Rhodan, aniž spustil oči z monitorů. "Rushtonové teď bude asi necelý rok, pokud Nesmrtelný nezastavil omlazovací proces. Börsingerovi a Garciovi bude tak něco přes pět. Poutníka vidíme, smíme se tedy přiblížit. Nezaznamenávám ani žádnou energetickou uzávěru, zdá se tedy, že Nesmrtelný nemá nic proti tomu, abychom přistáli."
Zavolali na velitelský můstek Gremaga.
"Kde jste tehdy přistáli?" zeptal se ho Perry Rhodan. "Poznáte to podle krajiny?"
"Je to stejná planeta, to vidím na první pohled. Kontinenty a ostrovy se v ničem neliší. Doufám, že to najdu. Přistáli jsme u jednoho pohoří na jižním pobřeží. Potom si vzpomínám na širokou řeku. Její ústí do moře jsme měli vpravo. Možná se ale přesunuli jinam."
"K tomu neměli důvod. Řekněte nám, až budete mít dojem, že poznáváte krajinu. Několikrát pomalu obletíme planetu po různých drahách. Ještě štěstí, že nám stačí prohledat jenom jednu polokouli. Opravdu jste přistáli na severní polokouli?"
"Ano, alespoň to vím jistě, ačkoli jsme neměli čas na přesnou lokalizaci."
Obrovská kulatá loď pomalu kroužila nad rajským světem, jenž se stal dějištěm neobvyklých, neuvěřitelných událostí. Malé umělé slunce bylo pro Rhodana jediný důkaz, že mají před sebou Poutníka. Jinak se všechno oproti dřívějšku změnilo. Rhodan byl přesvědčen o tom, že Nesmrtelný, ať už na sebe vzal jakoukoli podobu, dokáže ze vteřiny na vteřinu proměnit planetu podle své libosti - třeba v pustinu s holými horami a metanovými moři, v ohnivý, nebo naopak ledový svět, v parnou džungli plnou ještěrů nebo metropoli Mléčné dráhy překypující životem. Poutníka nebylo možné posuzovat podle zevnějšku, nýbrž podle toho, co se na něm dělo.
"Tamhle to je!" vykřikl znenadání Gremag a ukázal na obrazovku. "Poznávám řeku, hory, pás pobřeží se zálivem, ostrov před říční deltou - a tamhle, to jsou chaty! Našli jsme to!"
"Seržante Gremagu, připravte gazelu na start," zavelel Perry Rhodan. "Opustíme mateřskou loď za deset minut. Bully a Mercant poletí s námi."
Gazela se v uvedený čas odpoutala od kulaté lodi, která setrvala na oběžné dráze kolem Poutníka.
Gremag stěží skrýval rozčilení. Seržant Lancaster seděl vedle něj u navigačního panelu. Z gazely byl lepší výhled než z lodi, kde byla posádka odkázána jen na velké obrazovky. Zřetelně rozeznávali chaty u pláže, když stroj klesl co nejníž. Gremag přistál těsně vedle místa, kde dosedli poprvé. Ještě byly vidět otisky teleskopických vzpěr. Mezi nimi ležela rozbitá láhev.
Odsunula se vnější přepážka a členové posádky vyšli ven, Bull držel v ruce paprskomet. Jen škubl rameny, když se ho Gremag snažil upozornit na to, že nemá smysl postupovat se zbraní v ruce proti nyní pětiletým chlapcům.
Směrem od bungalovů vál mírný větřík a přinášel podivný zvuk, který nedokázal nikdo z návštěvníků identifikovat. Teprve po chvíli prohlásil Perry Rhodan: "To vřeští nějaké malé dítě, nejspíš kojenec." Ve tváři se mu objevil zvědavý výraz a rychle dodal: "Jdeme. Pokud jsme počítali správně, měli bychom tu zastihnout ještě i Mabel Rushtonovou."
Ve vchodu do chaty stál ani ne pětiletý blonďáček. Na rukou držel ječící mimino zabalené do špinavých hadrů a kopající rozzuřeně nožičkama. Rhodan opatrně přistoupil blíž a nadzvedl hadříky. Kojenec byl ženského pohlaví.
Chlapec zíral na cizince a v očích se mu mísilo těžkopádné poznání se strachem. Gremag se prodral dopředu, ve tváři zděšený, nevěřící výraz. Sklonil se k dítěti a pohlédl mu do obličeje, jako by v něm hledal známé rysy. Po chvíli je také

našel.
"Ty jsi Ronald, že? Ronald Börsinger?" vyhrkl velitel gazely.
"Jmenuju se Ronald," odpověděl plačtivě chlapec. "Chci k mamince."
Gremag v poslední chvíli zachytil maličkou Mabel Rushtonovou, když ji Ronald Börsinger lhostejně upustil, než se otočil a zmizel v chatě. Vzápětí se odtamtud ozval vzlykot. Gremag si tak tak stačil prohlédnout kojence, když mu ho vzal z náruče doktor Ham a řekl: "Má hlad. Lancy, dones z lodi krabici mléka. Musíme ji nakrmit a... přebalit do něčeho suchého."
Hamburg se posadil na kámen. Podklesly pod ním nohy, když si představil, že bude přebalovat Mabel Rushtonovou, s níž si ještě přednedávnem vyrážel na geologické výpravy. Hleděl střídavě na miminko a na Rhodana a tvářil se bezradně.
"No?" zeptal se ho Mercant věcně. "Je to Mabel Rushtonová, nebo ne?"
Doktor Ham přikývl a prohlásil: "Je to ona. Jenom nechápu, jak z tak hezkého, nevinného děťátka mohla vyrůst Mabel Rushtonová."
Perry Rhodan se rozhlédl a zamířil k pláži. Zakrátko se vrátil a zvolal: "Byl tu přece s nimi ještě Lopez Garcia. Kde je?"
Gremag se prosmýkl vchodem a vzápětí vyvedl z chaty Ronalda Börsingera. Chlapec se vzpíral a Gremag ho musel držet ze všech sil.
"Hele, Ronalde, kde je Lopez, tvůj kamarád? Tak se seber a mluv, jinak tě nedovedeme k mamince. Kde je Lopez?"
"Je mrtvý," hlesl Börsinger a ukázal na kojence. "To ona ho zabila."
Víc z něj nevytáhli.
Rhodan ani nehnul brvou, když přikázal: "Doveďte děti do gazely, doktore Hamburgu a poručíku Gremagu. Odletíme. Možná..."
V té chvíli vyšel z druhé chaty stařec. Usmíval se, když říkal: "Chceš změnit osud, Perry Rhodane? Tentokrát to nemá smysl a navíc ti to ani nedovolím. Děti zůstanou tady. Za několik hodin už nebude žádná Mabel Rushtonová a za pět dní ani Ronald Börsinger. Vrátí se zpátky tam, odkud kdysi přišli, a kam se odebírají všichni smrtelníci. Na věčnost, které vy říkáte minulost nebo budoucnost, podle toho, z jaké přítomnosti na ni nahlížíte. Oni sami to tak chtěli."
"Nastražil jsi jim past," řekl Rhodan Nesmrtelnému s jemnou výčitkou v hlase.
"A oni do ní přirozeně spadli," přisvědčil stařec. "Nestačilo jim obyčejné prodloužení života, chtěli ještě omládnout. Varoval jsem je, oni na mě ale nedali."
"Cožpak nevíš, co je milost, odpuštění?"
"Znám obojí, jsou ale případy, v nichž musím být nemilosrdný. K čemu by to bylo, kdyby se Mabel Rushtonová, Ronald Börsinger a Lopez Garcia vrátili do původní časové roviny a znovu začali žít své tehdejší životy? Byli by to titíž lidé jako předtím. Všechno by se opakovalo. Ne, Rhodane, to nemá smysl. Musejí se nejprve očistit ve věčnosti nebytí, jež může trvat tisíce let nebo jen několik minut. Až se pak vrátí, budou z nich jiní lidé - a možná dokonce lepší."
"Rozumím," odpověděl Rhodan úsečně a dal najevo, že se podrobuje bez odporu rozhodnutí bytosti silnější a mocnější, než je on sám.
"Opusťte Poutníka. Mabel Rushtonová přestane tělesně existovat za několik málo hodin. Börsinger zůstane sám, dokud ho nedohoní čas plynoucí pozpátku. A zmizí rovněž Garciova mrtvola z mořského dna. Život bude moct začít znovu. Vždy začíná znovu a nikdy neskončí. Zná jen obměny. Ty způsobují, že z deseti miliard lidí se stává deset miliard různých povah a ovlivňují osudy světů a mlhovin. Tihle tři — Rushtonová, Garcia a Börsinger - jsou jen zlomek z oněch deseti miliard, Perry Rhodane. Dávám tobě a tvé lodi hodinu. Hodinu tvého času." Nesmrtelný se neustále usmíval.
A pak tam najednou nebyl.
Doktor Ham položil řvoucí mimino na práh chaty, a když se narovnal, řekl tiše: "Mabel Rushtonová je zase o něco menší a lehčí - a to během pouhé jedné půlhodiny. Bože, na tohle nezapomenu, dokud budu žít."
Perry Rhodan se obrátil k chlapci a řekl: "Ronalde, zůstaneš u své sestřičky, než..."
"Ona není moje sestra - alespoň si to myslím."
"To je teď jedno. Zůstaneš u ní. My nastoupíme do lodi, ale zase se vrátíme. Určitě se vrátíme. Musíš na nás čekat."
"Počkám," řekl hoch a vběhl do bungalovu, jakmile ho Gremag pustil.
Gazela odstartovala.
"Neměli jsme nechávat ty bezmocný děti na neobydleným světě," řekl Reginald Bull a pohlédl dolů na Poutníka.
"Zachovali jsme se správně?"
"Správně, nesprávně," namítl Rhodan zachmuřeně, "to já vážně nevím. Vím jen to, že jsme neměli na vybranou. Neexistuje nic, čím bychom byli mohli donutit Nesmrtelného, aby změnil své rozhodnutí. Rozhodl se ještě dřív, než jsme sem přiletěli."
Za hodinu nechali tajemnou planetu Poutník za sebou v hlubinách vesmíru. Zmizela jim z dohledu, jakmile kulatá loď provedla první tranzici.

12.

Rok nato porodila Barbara Mangoldová své první dítě.
Byla to slavnostní událost pro velký a jinak tichý dům na floridském pobřeží. Radostná zpráva se rozletěla prostřednictvím satelitu do všech koutů zeměkoule a bylo rozesláno rovněž několik pozvánek.
Thor Mangold si to mohl dovolit. Ujal se obchodů Mabel Rushtonové a zdatně a zručně v nich pokračoval. Garciovy stříbrné doly a Börsingerovy ocelárny byly restrukturalizovány a Mangold vydělal obrovské jmění na včasném prodeji

jejich akcií.
V následujících dnech dorazili pozvaní hosté.
Gremag přiletěl s blahopřáním od Perryho Rhodana, který se nemohl dostavit osobně. Gratulovat přijeli rovněž doktor Ham a Jerry Lancaster a nijak neskrývali radost z toho, že dostali nečekanou dovolenou. Obdivovali dům a především jedinečný bazén vybudovaný přímo v moři.
Potom jim Mangold a Barbara ukázali miminko. Byla to holčička. Gremag a Hamburg si ji prohlíželi a ani necekli. Lancaster hýřil běžnými lichotkami a tvrdil, že nikdy v životě neviděl hezčí děťátko.
"No, a co vy?" zvolal Mangold. "Vy nic neřeknete? Asi závidíte, co?"
Doktor Ham se narovnal a vrhl na Gremaga letmý pohled. Ten mu téměř neznatelně pokývl.
"Hezký výkon," zavrčel Hamburg konečně, podal Barbaře ruku a srdečně jí poblahopřál. "To bychom do vašeho pana chotě nikdy neřekli."
"Skutečně," řekl váhavě Gremag a náhle velmi pospíchal do zahrady. Sešel k moři a mlčky se zahleděl k obzoru.
"Co je mu?" zeptal se Mangold bývalých kolegů. Vzápětí se zasmál a dodal: "Měl by se taky oženit, to by mu jenom prospělo. Tak co, doktore, dáme si jednu?"
"Později, později, Thore. Dovol, abych se prošel. Hned budu zpátky. Trocha čerstvého vzduchu mi udělá dobře."
"Jen jdi. Doprovoď Gremaga a pokus se ho utěšit. Tak báječnou ženu jako Barbaru nedostane, přesto by se neměl vzdávat naděje."
Phil Hamburg proběhl parkem a vydechl si, když uviděl Gremaga stát na kraji bazénu. Rychle k němu přešel. "Spletli jsme se," promluvil zadýchaně.
Poručík zavrtěl hlavou a namítl: "Víš stejně dobře jako já, že jsme se nespletli."
"Ale to přece není možné, Gremagu!"
"Co je vůbec možné? Vzpomeň si na Poutníka, doktore."
"Ale Mangold a Barbara..."
"Jsou rodiče, správně. A Mabel Rushtonová by byla babička jejich dítěte. Ale není, neboť už nežije. Jenže Nesmrtelný hovořil o věčném životě, o návratu k rovině vědomí. Nemůže být pochyb o tom, že malá Mangoldová je Mabel Rushtonová. Mangold ji nikdy neviděl jako kojence, my ano, doktore."
"A přece se můžeme mýlit. To miminko se prostě jen velmi podobá své babičce."
Gremag mlčky hleděl na moře a jako by hledal vhodnou odpověď. Nenašel ji.
Beze slova se vrátili zpátky do domu.
Mangold a Lancaster právě zvedali číše.
"Tady jste!" zvolal Mangold a připil příchozím. "Napijme se na zdraví naší Mabel. Tady jsou sklenky, přátelé."
"Mabel?" vyhrkl doktor Ham a málem upustil sklenku. "Proč Mabel?"
Mangold se halasně rozesmál a vykřikl: "Přirozeně mám na mysli naši dceruška Mabel Mangoldovou. Pojmenovali jsme ji po babičce."
Phil Hamburg si přiložil číši k ústům a naráz ji vypil. "Na Mabelino zdraví!" řekl posléze a dodal: "Ať se z ní stane dobrý člověk."
"Ano," přisvědčil Gremag. "Ať se z ní tentokrát stane dobrý člověk."